

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

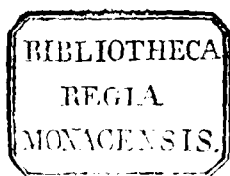
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIOCCXCI

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἶμαι γὰρ ἔν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πῶς τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἑτοιμὸς τοῖς καπηλίοις αὐτῶν. ἡ πόθεν γὰρ σοι

Ι ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὗτοι εἰκάσαι βιβλίον, αἰτίας τινὰ, Λουκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῃ δεινότητι δι' αὐτὸς ἡμῶν φω αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quoque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII.

A

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια,
τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
βρῶσθαι, καὶ κατακεκῶσθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
συμβούλους τοὺς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνει-
ς; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
ναι, ὅσα ὁ Καλλιῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοίδιμος Ἀττικὸς
σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ
θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν,
οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν
τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, ἢ Δία, κατα-
κόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνα πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἰκα-
νὸν, ἣν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σίας)
Ἀπὸ εὐθείας τῆς σῆς, σημαίνει καὶ
τοὺς σῆτας. V.

6 Κεκριμέναι) Κεκριμένα. G.

7 Ὅσα ὁ Καλλιῖνος ἐς κάλλος)

Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἄρ-
στοι. V.

13 Φθάνοντες) Πρελαμφάνοντες.

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
& pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem
tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur diiudicatio?
Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perle-
gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agnos-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὁρβὸν κανόνα
 τῷ συγγραφῇ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβὼν;
 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκκήκας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβάς τοιαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ σοὶ καὶ μεμνήσθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιον. ἐκείναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκνησαν Φαιή-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἶω δέ σοι, καί μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι
 κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἢ καὶ μα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶτα μὲν) Ὅρος ὅπου αἱ καὶ ὁ βιβλικὸς ἀπὸ τοῦ οὗτος καὶ Δα-
 Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V. μασηκὸς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος
 13 Λιβανίτιδος) Ἐοικα Σύρος εἶ- εἰπάσαι. V.

scas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igi-
 tur ais? haecine etiam, licet non didiceris, tamen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 futo, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praefens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

οὕτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίῳ διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πόσιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυτος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύης, ἢ ἐμέλῃσέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ
 4 δέινα, ἢ τῷ δέϊνι ξυνεφοίτας. Ἄλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειὸν) Ποταμοὶ εἰσὶν οὗτοι πρὸς αὐτὴν τὴν κορυφὴν τοῦ Ἐλικῶνος· ὁ δὲ Ἐλικὸν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίας, οὗ πρὸς τοῦς πρόπιδας Θισπιαὶ πόλις κατέκχεται, ἐν ᾗ ὁ Ἑρως, δὲ Ἀλκαμῆς ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἐλικῶνα δὲ

φασὶ καὶ Ἡσιόους γίμνον τὰς Μεύσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὕτω γὰρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμάσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, *fontes* gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Hastenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etiam

δης, ἢ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστίης; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία Φησὶ, καὶ χρύσεα ἔχει σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων οὐδὲν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὥς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ᾗν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ᾗν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἥρπσεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐβέλους, ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *eiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos

ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδῶσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπταὶ
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναίτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 νευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαβῶν. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιο, μὴ Φιλοκτῆτης ὢν, ὡς δύνα-
 σθαι ἐντείνασθαί τε αὐτά, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα) Προσπα-
 χουστὴν τὸ χάριν ἢ ἐνίκην, ἢ ἢ
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνίκην. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ

αὐτὸς ἐλπίζας ἐκ τῆς ὁμοθυμίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιο Ἰσμηνί-
 ου, οὕτως αὐτοπρόσωπος ἴσασθαι Ἰσμη-
 νίας. ἰσάνται μὲν, οὐ μνητοὶ καὶ
 πλέον τοῦ ἐλπίζειν τετύχηκεν. V.

babes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque li-
 brorum capsas eruditae esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibiatarum inflandarum ignarus,
 Timothei tibiae emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marfyae aut Olympi tibiae quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾷν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασι, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαιο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσαιο ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πεῖθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπινέυσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὦν ὠνοῖ-
το πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν
καὶ ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύεις; ἐλεγ-
χος γὰρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος
εὐδύς, τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεται, τί κοῖνον

¹⁶ Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον)
Ἐπίσημος τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἐγκρίσιμος παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, εἰς ἐπ. τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημον κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ οἶγμα,
ἀφ' ὧν καὶ παρανομαζέτο ἀπὸ τοῦ
κάππα κοππατίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ εἰγ-

μα σαμφορίαι. Μῦθος δὲ ἵππος ὁ
Νισαῖος· ἢ Νισα ὅτι ποιεῖν Μῆδας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἱπποφρεσβύες τι-
μούνται τοῖς Μῆδων βασιλεῦσιν ἱπ-
πους ἱταίφον γυναικίους· κενταυρίδαι
δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θίτι-
ταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam
pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in-
ruditatem suam contra se ipsum *elicit*, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, *Quid commune canit*

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν
 Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφο-
 τέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας,
 ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος
 τοῖνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν
 δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδού-
 μενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖ-
 νο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐωνέϊτο
 νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ
 ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένας
 εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ. οὐ ταῦτα οὖν καὶ σὺ ποι-
 εῖς; χολὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος
 δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
 7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον
 ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν
 βῆτα τῆς Ἰλιάδος ραψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives,
 calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigo-
 re, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei
 faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit:
 quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fe-
 cerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat.
 At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper pulcher-
 rimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii cir-
 ca illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis or-
 nata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur ea-
 dem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam,
 aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios
 Homerum etiam emisisti saepe, capiat aliquis & legat tibi
 secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δέ τις αὐτῶν
 δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λελωθμένος. ἑκείνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶε ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ δὲ αὐτοῦ τὸ
 ρεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλῳτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνι, ὅπταν ἀνανεύσει, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ τὸν θώρακα
 ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημί-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, οὐχ ὁρᾷς ὅπταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

ἢ Καὶ ὑπερπυδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρὸς
 τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therſites, talis, Achillis arma si capiat, putasne
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & traiectione saltu fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illos oculos ostendens, & illa dorſi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiiiciat. Idem vero tibi quoque
 usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελάμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάικων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρέφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δὲ σοι διηγῆσασθαι τι Πυθοῖ γεγόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τούνομα, τῶν οὐκ ἀφαιῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεβύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύν, μήτε πρὸς ἀκύττητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρατήσκειν ἐπέσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκείνος ἀνακρούσαιτο. ἤκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τά τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσοπαστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod inextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi es-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
 Φυῆς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις παικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος,
 καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὀρῶσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ Φαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ περ-
 φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διε-
 Φαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλῆξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατάς, ἐπειδὴ
 ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέαντος ἐμπεσῶν

sunt aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio, ex auro totam solido, sigillisque & gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens rotus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabili expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptis autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀβλοβέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτόν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοϊότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαμένους ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτώ-
 10 κεισαν γὰρ, καίκεϊνης ζυμμαστιγουμένης αὐτῶ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτόν Εὐμηλὸς τις Ἥλειος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλο-
 πας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἄξιαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπαρ ἐπικειμένην) Κόλλοπαρ οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδέδεται αἱ τινεῖς. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium coiretur, praefides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligans sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem*,

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περίκεισαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὦνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφὴν. περὶ πόδα δὲ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ἔσσαν σοί γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν Θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- 11 γήσασθαι σοι πάλαι γεγόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θραῖται, Φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσαν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῷ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑψηλὴν τῶν ἀνέμων ἐμπίπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὥδῃς προσεπνεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καί κείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταδαΐψαι,

3 Ὡνήσω) Γραι. Ὡνησω. G.
6 Περὶ πόδα δὲ σοι) Περὶ πόδα,
ἀπὸ τοῦ κατὰ πόδα, πλοσίον, ἔγ-
γυς. ἢ ἀλυσιώτερον ἱεῖν, περὶ πόδα

ἀπὸ καταπιφροναμένης· ἐπὶ καὶ τὰ
παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόντητα περὶ τοὺς
πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται C.
Ῥιατεῖται V.)

Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exorsus omnibus propter artis illam expertem atque supervacuum luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero in tempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innataffe caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu ap-pulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepelivisse, ubi nunc

ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κού τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πειθανόμενον,
 ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ
 διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πείσαι ὑπο-
 βέντα ἐτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
 ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κολπου ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμου-
 σον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς ἄχρι δὴ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu servata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasis-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdium quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum ca-
 nes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Haec

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μένους ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα φέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ὥδῃ, ἃ μόνᾳ ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχον τοῦ Στωϊκοῦ, κεραμεύον ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἐσσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθές δὲ καὶ πρῶν ἄλλος τις τὴν Πρωτέως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταβήμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κεῖνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτόν) Ἐπεὶ καὶ κεῖνος ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑποσπᾶσθαι. V.

3 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσαι γενέσθαι τοῦτο. V.

14 Καὶ πρῶν) Λέγεται καὶ ἄρτι πρῶτον, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλάταρχος. V.

15 Πρωτίως) Περὶ τοῦ Περιγρίνου λέγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam similem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem defliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται
 τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ
 Γηρύονου, καὶ Μεμφίται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλοκάμους.
 αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ Θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐ-
 τὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερῆκόντισεν. ὅρῳ
 ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφα-
 15 λὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον
 τραγωδίαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν
 Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν,
 οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθό-
 μενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος
 ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὥστο
 εἵθεος ἔσσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον καίκεῖνο
 τὸ Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι,
 γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυ-
 ξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii *apē* exuvias, & Ge-
 ryonis ossa Thebani, & Memphitae cincinnos Isis. Ipse
 vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te inscitia atque
 impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, bacu-
 lo in caput [*incusso*] revera indigens. Dicitur etiam Dio-
 nysius tyrannus scripsisse tragoediam, male fane & ridi-
 cule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Phi-
 loxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo deride-
 ri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere
 solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quo-
 dam ad poeticon studio inde animaretur. Verum enimve-
 ro in illis ipsis *tabellis* longe etiam magis ridicula scripsit,
 quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier* : & illud, *Hei*
coniugem quam commodam deperidi ! nam istuc etiam de pu-
 gillaribus : & illud, *Stulti sibi illudunt enim mortalium*. Atque

τοῦτο μὲν γὰρ πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὥς δὴ τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν ὥνην, ὅς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφανώτερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδέ-
 λυρίᾳ· ὥς εἰ τοιοῦτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτέον ἂν ἦν ὅτι πορρωτάτῳ ἀπ' αὐτῶν. Δυσὼν δὲ ὄν- 17
 τοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζῆλα τῶν ἀρί-
 στων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν) Καινοποιεῖς καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὡς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio,
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio
 est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem

- ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ καὶ κέينو αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (αἰεὶ δὲ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὐ τινος, ἢ ρήτορος,
 ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πράως εἰποῖς τοῦτό γε· εἴτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μη-
 δὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρειν τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, ὅ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάβη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκίσαις)
 Τίλφη ζωοφίον τι τοῖς βιβλίοις ὥς
 ἐπίπαν ἐντίκτισθαι πιφυκός, ἐπι-
 μήκη κίρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ
 κατιδέειν, λευκὸν ἢ πάλιον· εἴ τις

τούτου ἐγχείσαιο, κοινωρτὸν ἀπο-
 βάλλον. V.

9 Οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus;
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poëtae sit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum eo
 modo, ut *litteras* Bellerophontes, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἀρπάσας δῖεσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ Πεν-
θεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις.
ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὕτω καὶ τήμερον εὐρεῖν δε-
δύνημαι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ
τὴν ὥνῃ τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν
ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθεῖη τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε
εἰδότεων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον,
ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλα-
κὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
τρον. ἀλλὰ μὴ ἐπιδείξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλί-
σκεῖς; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ
σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
ενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
πρὸυτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum *librum* discerpfit, dicens,
Melius est Penthco semel a me lacerari, quam a te saepe. Diu
autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire
possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris
colloces. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
piendi causa fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui
notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem eme-
rit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pel-
licem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum
gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res
habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae
nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluen-
tia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego
etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas fenis
istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
& auctionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

- γεν ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δεῖπνῳ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγένας, ἢ μὴ πίνειν, ἣν μὴ διαρραγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο ἐπίσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφύς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις
- 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμάστον, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαιδευτος ἄνθρωπος, καὶ πρόχεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βαδίσματα καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων

3 Οὐδὲτερος ἠνεῖσθαι τὰ βιβλία)
Τὸ οὐδὲτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται·
πᾶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἰσφαλταὶ
τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐχ

ἕτερος, γίγνεται οὐδέτερος, ἢ ἐκ-
τιθίσκται τὸ Ε τοῦ συνύστεμον. V.
Exstat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, atque oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum asseras. Aiunt vero, te illis recitare in conviviiis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseudo-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui af-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἀλ-
λα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
ποτὲ διαφθαρῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὁμοῖος ἦν Ἀλεξάν-
δρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πα-
σῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα,
καὶ ὁμῶς ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν
μορφὴν. ἀλλ' ἐνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν
Πύρρον, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τού-
του, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο
ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς
ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις
ἐν Λαρίσση πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τάληθες εἰποῦσα ἔπαυ-
σεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ
εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ
Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίς ὁμοῖος εἴη.

4. Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀντὶ μνηοσύνης χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυ-
γῶν ὁμοίον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγο- γῶν ὁρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epiro-
tam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adu-
latoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res,
quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret.
Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se
expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum
fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, compa-
ravi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveni-
ret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de
se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius senten-
tiae, & in societatem huius morbi veniret, donec quae-
dam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum
pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi
imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cas-
sandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis es-

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλεξάνδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ
πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μα-
γεύῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατρα-
22 χίῳ ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ὦ
τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναιδῶν ἔοικας,
οὐκ ἂν εἴποιμι ὅτι δὲ μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαί-
νεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς
οἶδα. οὐκ οὖν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος
ᾧ, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐβέλεις, πι-
στεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λη-
ρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία
σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατείδον.
σοφὸν γὰρ, ὡς γούν οἶει, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπί-
δας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς
μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν·
εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ὧν βιβλία.

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἄν. V.

sei? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum.
At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat
aliquis in urbe Larissia Batrachion nomine, coquus, Pyr-
rho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libi-
dini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te ve-
ro furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus
ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te
malum adeo pictorem eruditus videri velle similem, & his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nu-
gor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, li-
cet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim,
ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non
parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir
sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si ve-
ro ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἷσι τοσούτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μετ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὅποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ
ἡλίοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὥς ᾧτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστίν, ὥς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ
φθέγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μάλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀπο-
δύσονται σου, τί οἷι, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπὲ γούν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκείνος σοφιστὴς, καὶ Βάταλος
ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θραυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὥς χρή μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇ περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
scis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
falsa ita sunt aperta, ut caecis etiam atque furdīs inno-
tuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassus, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε Φαίνεσθαι τοῖς ὀρώσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστί-
 χη, καὶ Φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θᾶπτον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψειας, ἢ ἓνα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 εὖκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
 ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσε-
 σθαί σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογρά-
 φους; οὐκ, ἀλλ' ὧμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε.

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀπὸ τοῦ χύτραις ἴσας
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornaminī. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus delitecas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librariorum? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἣν οἱ θεοὶ ἐβέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσονται· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινὶ τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτῃ οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ καὶκεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἥδη καρτερῶν ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἄμῳ διαρκεῖν. σκόπει τῶνν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιώ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἴκαθεν, μεταστellaοί τις τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθεῖν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶν αἰσχί-

te obterent, ubi Dis visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoleis, iamque robustis coemendis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non aequè ac servis periculofum, nisi acceperint, quantum volunt, eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγέιτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμιεύου τὰργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἶκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἀπαῖ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 τοτραγεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ράδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἄλῃς σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebat, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret similiū, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam tranfducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nostri omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κω-
 λυεῖ γὰρ οὐδὲν καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις
 ἐξαπατῶμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦ- 27
 τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
 τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱπ-
 πώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλι-
 στά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν
 κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάν-
 τα οἶσθα, καὶ γινώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
 στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως καὶ τὰς
 Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τὰ κεῖ καίκετο,
 οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλι-
 στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἅπτει
 τῶν βιβλίων, ὁποῖαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ
 ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἴωρακε ποιοῦν-
 τα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεῖ-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
 es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
 in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
 Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
 potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
 Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis,
 sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
 mihi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum orationem le-
 gis? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
 agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam
 fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
 movere, neque *in te* agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
 maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros
 attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos le-
 gas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
 Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνον ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἔχρην μηκέτι μηδ' ἐκεί-
 να, αἰδέσθηναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀΦῇ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι,
 ὦνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἶκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἰκανόν σοι καὶ τοῦτο.
 προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς
 τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμύχειν
 ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ κατα-
 χελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὥφε-
 λῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam nec
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla læti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi;
 eme libros, & domi conclusos tibi habe, & frui gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos
 attingere, nec lege, nec linguae istius tuæ veterum virorum
 orationes & poemata subiicito, quæ nihil tibi mali fece-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶε θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδεύ- 29
 σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δοξῇ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυράς ποιούμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
 λήτους· ὅπταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέη, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρή μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τᾶλλα μεστόν, ἀπῆλλαξε
 τῆς οἰκίας τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιωτέρῳ τῶν τὰ σὰ
 εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκειψαι, καὶ ὄψει τοὺς
 μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
 πλήθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, fed e sermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 incitiam, tegique ista opinione, percellique *posse homines*
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalptra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine obfitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτο-
 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοί-
 νυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεαι ἂν τὰ βιβλία· χρήσα-
 σθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὲ
 βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ
 Φάτῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὐ-
 τε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. τὰυτα, τόγε
 ἴναι εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς
 σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδι-
 στα ποιεῖς, αὐθὺς ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίγυν ἄλλα μὲν δεινότη-
 τι) Καλῶς ἂν εἴχῃ τῷ δυστυχιστά-
 τω τούτῳ μεираκιῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν
 βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαι τὴν βιβλιοθή-

κην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι
 ἐπιδύεται, ἢ τοιαύτην σφικίαν καθ'
 ἑαυτοῦ κηῖσαι ἐνὶ ἐγκρατῆσαι βι-
 βλίῳ. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut
 vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se
 curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant co-
 mas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis li-
 bros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini un-
 quam commodasti, sed facis, quod canis incumbens prae-
 seprio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere,
 qui potest, patitur. Haec in praefens de solis libris libere
 apud te dispuro: de aliis, quae despuenda & flagitiosa fa-
 cis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ- I
ποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
εἰκόαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ
μὲν προσπταίνοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες εὐδὲν
δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιό-
τες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
πομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
τοῖς τραγωδιεδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ

6 Ἐπιπυγάζουσα) Ἀπὸ τοῦ ἐπι- ἐπισκεπτιζουσα. ἡλύγε γὰρ ἡ εὐξ
σκιάζουσα καὶ ἐπιμύπτουσα καὶ λήγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

GRAVE sane malum ignorantia, & incommodorum plu-
rium causa hominibus, quae velut caliginem quandam re-
bus offundat, & obscuret verum, & umbram vitae unius-
cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
sumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim
offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est,
progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod ve-
ro procul est, & longe distat, tanquam molestum quiddam
meruentes. Atque in universum, in unoquoque negotio
labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoe-
diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιούτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὗροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὕφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνاسι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἑρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
 2 διαβδλὰς πιθανότητος. Ἴν' οὖν ὥς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδείξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προῦλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praebuerit, Labdaci Pelopisque progeniem, & horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniatur aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everfae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amfii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesus olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

αὐτὸς καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετε-
σχηκῶς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
λῆς οὐχ ἐωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου
τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
νον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τοῦνομα,
ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
μαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκῶς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιάμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἀν κάρτα, καὶ τᾶλλ' οὐ πάνυ Φρενή-
ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀπὸ τοῦ
ἐπιτροπῶν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.

V.

9 Τῶν ὅλων) Δηλοῦσι πραγμά-
ται τῆς ἐκπαιστάσεως τοῦ Θεοδό-

τα. V.

14 Κάρτα) Σημαιοῦ πᾶς τὸ κά-
τα κεῖται. V. (Sed in V. altero:
Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.

ibid. Φρενῆρης) Ὁ Φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri
conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Lega-
tum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen ae-
mulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset confcius,
&, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theo-
dota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
tritus tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarsit

Lucian. Vol. VIII.

C

εὐτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδοξοῦ
 ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος,
 μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος
 ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
 πεπονηθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινούν τῶν ὁμοτέχων
 τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν
 Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἔαδε μηνίειν, καὶ
 βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγώς,
 καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συν-
 ειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου
 ἀναισχυντία, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας,
 εἶπε μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπε-
 τέμμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν
 4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν
 Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγο-
 νόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρή-
 σατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ

7 Ἐαύτῃ Ἀντί τοῦ ἡρισκιν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem ve-
 nire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem,
 neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam prodi-
 tionem sustinere posset, eum praefertim, qui beneficio il-
 lius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praela-
 tus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omni-
 no Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore im-
 pleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & con-
 iuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens
 illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericor-
 dia motus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum fuisset,
 capite plexus Tyrriorum mala ipse luisset innocens.
 Ptolemaeus iraque adeo dicitur actorum poenitentia tactus
 esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitu-
 tem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὧν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦτά τινι
 εἰκόνι ἡμίνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, 5
 τὰ ὅτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου
 προσεοικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐτι προσιούσῃ
 τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾷσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιά
 μοι δοκεῖ, καὶ Ἰπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Δια-
 βολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ
 καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
 δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δάδα καιομένην ἔχουσα, τῇ
 ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας
 ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς Θεούς.
 ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκῶς, καὶ
 ἑοικῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν
 εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὅτα παμμε-
 γέθη ἔχων) Περιεργότερον τοῦ Μί-
 δου τῇ ἀρχῇ χειρηνένου, καὶ ὑπὲρ
 τοῦ πάντα μανθάνειν πειθῆναις ἔχοι-
 τος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ,
 ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων,
 ὡς οὐτοῦ ἔχει ὁ Μίδας ὅτα· ἢ ὅτι μα-
 κρὰ ὅτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μέγιστα
 γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ σὸς τὸ
 ζῶον οὕτως εὐήκουστος, ὡς καὶ τῶν λα-
 ν-
 θανόντων λόφων αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὅτα -- τοῦ Μίδου) Midas
 aures habuisse aselli dicitur, quod
 ut longas manus reges habere di-
 cuntur, sic & longas aures. Vel
 quod &c. Ita habent C. & G. Mul-
 tas aures oculosque regibus tri-
 buit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144
 ed. Basf. Reitz.

memor tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram
 vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midas
 auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc
 accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
 Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab alte-
 ra parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed
 calidiufcula, & emora, ut quae furorem atque iram osten-
 dat, sinistra manu accensam facem gestans, altera iuvenem
 quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, testan-
 temque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum
 cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc
 Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτούσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσάι,
 καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὥς δέ μοι καὶ ταύ-
 τας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλή
 τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη κατόπιν δὲ ἡκολούθει πάνυ πενθικῶς
 τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη.
 Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
 πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
 προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἐαυ-
 6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
 ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
 χνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
 ὄρω τινὶ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
 γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἑρη-
 μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθῆα, ἐκ τοῦ
 μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
 ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἑρμηνεύς. V.
 ὁμαρτοῦσαι. V. 5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια με-
 3 Ὁ περιηγητὴς) Ἀπὸ τοῦ ὁ λατινικῶν. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantef-
 que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
 stagogus atque interpres imaginis, altera quidem Insidiarum
 quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
 quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
 tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore
 omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
 suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
 etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea,
 quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
 lam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
 dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
 ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
 nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλ-
 λομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκα-
 στον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνό-
 μενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωτ- 7
 αγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς δια-
 βολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὥς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐστι,
 πᾶσιν, οἶμαι, γνωρίμον. οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθὸς, κακῶν
 αἰτίος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν,
 ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς
 ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρα-
 σκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δοῶν εὐνοίας προσλαβόντες.
 Ἐπεὶτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8
 καὶ ἀσεβὴς, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον κατα-
 μαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητα ἐν
 ἅπαντι, καὶ τὸ μὴδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ
 δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videretur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάβρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης
 ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκατα-
 λαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ
 δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζων αὐτὰ,
 ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιοῦτον, ὥς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν,
 οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνερχον ποιησάμενοι τοῖς
 δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐ-
 νοίαν ἴσην τοῖς κρινόμενοις ἀπονέμειν, ἄχρῃς ἂν ὁ τοῦ δευ-
 τέρου λόγος παρατεθεῖς, θατέρου χεῖρων ἢ ἀμείνων φα-
 νῇ. πρὶν δὲ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ,
 παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἠγήσαντο ἔσεσθαι τὴν
 κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς
 εἵπομεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ μετ' ἀδείας ἃ θέλει λέ-
 γειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ
 τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψήφισοίμεθα
 τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat. cuius aures occupet, at-
 que obturet, & alteri orationi plane reddat impervias,
 quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id qui-
 dem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti
 Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint
 iudices, ad similiter utrosque audiendos, aequalcmque his,
 qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec compa-
 rata alterius causa, vel deterior altera vel melior appa-
 reat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio,
 impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt.
 Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accu-
 satori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis
 vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum
 contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

καιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικόν, Φαίη τις ἂν γίγνησθαι τὰς διαβολάς. εἰ δέ τῳ μὴ ἀξί-
πιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοβέται, παραινούντες οὕτω δικαίας
καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν
ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων
ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δέ,
Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡτί-
στατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ
βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χειρόν οὐδὲ ἀδικώτε-
ρον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικά-
σθαι ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς. Ἀπὸ τοῦ μὴ οὖν μέρος κατεληφύας. V.
ἦτοι μὴ ἐπιτροπείας. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιεῖν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφὶ μῦθον ἀκούσης) Ἀπὸ τοῦ πολλοῦ κλισμῶς. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐπατημάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπέντα, μὴδὲν (Plut. μὴδὲ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντιλέγει ὁ Ζητῶν (Plut. τοιοῦτῳ inferit) τινὲ λόγῳ χρημῖνος. οἷτις ἀπιδείξει ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστίαν τοῦ δευτέρου λέγοντος· φέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἰτ'

οὐκ ἀπιδείξει, ὅμοιον γὰρ ὅς [εἰ] μὴδὲ ὑπακούσας κληθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἐπιτίσιεν. ἦτοι (οἱ Plut.) ἀπιδείξει ἢ οὐ. (Plut. οὐκ ἀπιδείξει.) οὐκ ἀκουστίαν ἀπὸ τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτο δὲ τὸν λόγον ἐρωτή-
σας αὐτὸς ἀντιγράφει (Pl. ἀντιγρα-
φε) μὴ πρὸς τὸν Πλάτωνα πολι-
τεῖαν. εἴητε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν
διαλεκτικὴν, ὅς τούτῳ ποιεῖν δυνα-
μίτην, ἐκίλευε παραλαμβάνει τοὺς
μαθητάς. καίτοι ἀπειρεῖς (Pl. ἢ
ἀπείριτος Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπιδείξει
τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐσίτερον ἢ
ἀναγκαῖον ἀντιγράφει, ἀλλὰ πάν-
τως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iuris-
iurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui
vero non fatis digni fide videantur legislatores, cum iu-
bent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia fa-
cere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui
praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait
autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Nove-
rat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vi-
ta facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur:
quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

- ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
- 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὡς
 μὴδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μὴδὲ ἀνταγωνίσασ-
 θαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι. ὁ μέγιστον ἐστὶ σημεῖον, τοῦ μὴδὲν ὑγιὲς τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τάληθῃ κατηγο-
 ρῶντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
 φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
 λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾶν δυνάμε-
 νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιο κατὰ τῶν πολε-
- 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφίρων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτὸ πάλιν
 τὸ ὅτι φάσκεις, Λουκιανέ. V.

obliiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, & clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipient. Etenim fiducia in dicendo expers & meticulosus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicundo iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia persequendum: quod quidem maximo est indicio, sani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi confcius sit, ille, puto, etiam aperte vincit, & ad rationem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis unquam & fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & principum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσῃ ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαὶ κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὅζῳ δεδόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, ἥ που τι γυμνωδὲν μέρος θεάσαντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναίτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρσέσσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθῶσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

10 Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἷον τοῦτο εἶπαι ἀλθίστατον. V.

vidia multa, suspiciones seceentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculiosiora, & maleficientiores obtrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet everfus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur Homericam illa:

Nam communis amat cadentem cadere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

- κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
σφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ
Φρόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, καὶ
τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὔδ' ἀπλοῦν ἐστὶ τούτο,
ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλί-
γης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμε-
νον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πι-
θαρόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάν-
των ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν,
καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρέσκεύαστο κατὰ τῶν
12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα
ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ
ἐπίσθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ
τι κάλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶε-
ται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπο-
9 Κατίσχυς) Κατεδυάπτει. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celer-
imum & periculosissimum est delatio, quae initium sumit
ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed misē-
riores longe tragicosque exitus, & multis refertos calami-
tatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque
simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte
multa, nec ingenio paucō, exquisitaque cura indigens. Ne-
que enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam
ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiorē
omnibus veritatem, nisi allecmenti plurimum, & proba-
bilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. De-
fertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est,
atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae
expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam ob-
staculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λιρκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὲρ τῶν δρομέων γίγνεται. κακεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὕσπληγγος εὐθύς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐΦιέμενος, καὶ τὴν διανοίαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδὲ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκείνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτραπέτο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομεῖ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀΦύλακτος ἐν μέσῳ ληΨθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπᾶσθῇ· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὕσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγίλλιον, καὶ βούκιτρον, καὶ ὁ σ. ο. ο. γ. λ. φ. ἵστασθαι μὲν καὶ μύσπα. G. τὴν ἀφτηρίαν σημαίνει, σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decedit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπώδον, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὡς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλαῦσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.

- 14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοῦθεις αὐτοῖ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδῶν ἐς αὐτήν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἰ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσση ἄλφους καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὸς τὸ θαυεῖν διὰ τὴν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνηχανίᾳ

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξίστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum asfingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae infunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis *suspectum* prodicionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, *In coena*, inquiunt, *innuit uxori tuae, & intuitus eam ingemuit*: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, & vultu omnino amatorio. *Es praesto sunt* quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Θροῖτῃ,
 μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ δίσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνβητα. πρὸς δὲ τὸν
 εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ Θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
 νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὠτὸς τυπείς, διακέκασται ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Σίλον, οὐ περιμένοντας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ὁ 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκρω-
 μενον· καὶ ἐνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 αυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατελημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶ 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμειν ἀνῆσαι. G.

luminae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, & tra-*
duxit, & immodulatos esse dixit, & male compositos. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & neget providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non expectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quis-
 que vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

- δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίαις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὁράντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀγτισοφιστῆς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.
- 17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστῃ τότε ἂν ἀπασῶν διαβολῇ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλεξάνδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

Ἐο genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indurus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum sumisset Hephaestionem. Cum enim decessisset Hephaestion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσέξικαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνειράτα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰώματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔβυον παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἤδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὡσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀπὸ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξικαιον) Ὡς ὁ Μέγιστος Συλοκάκας λέγειται Λίοντα τὸν βασι-

λέα ἔτι ἐξελάχχει περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διεικλὶν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἄλλοι, ἵνα μόνον εὐδοκίμῃσι φινόμενος. V.

atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephæstion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatōres, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione insomnia narrarent, præsentiāque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Asseffori Depulforique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetisse Hephæstionis divinitatem? cum deferrentur, ut

- νὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλείως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθεύχθη λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριῶν τὸν Ἡφαιστίωνος τά-
 φον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους πρσιῖσιν οἱ πολέμοι, ἀλλ'
 ἐν ἡ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαβρὸν αἰσθωνται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea
 causa, atque benevolentia regis excidentibus. Tum etiam
 Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum,
 & in honore fuerat, parum absuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestio-
 nis praeteriens flevisset. Verum succurrisset illi dicitur Per-
 diccas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephae-
 stionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac ius-
 sisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim
 quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur at-
 que calumnia tum maxime locum invenere apud Alexan-
 drum, cum ad illius se affectionem animi componerent.
 Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prac-
 rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua in-
 custoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

νόν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εισδύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ
 εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδεὶς ἀντι-
 τασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. εἴτ' ἐπειδὴ
 ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 ἀλικομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἥτε ἀπάτῃ, 20
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτοκία, καὶ προσλιπάρσεις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ραδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὕσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quamcunque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in fer-
 viturem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba affiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel so-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus habet, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis

- 21 Ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔκδοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπεταῖσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρῶς, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ἅτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πε-
- 22 ροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπα-
ραταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐλιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ ἀψίκορον.) Παρὰ ἀψ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθίως, καὶ τὸ κίρος, ὃ εὐθίως κίρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμετος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοιτὸν καὶ καθωμιλκμένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως.) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοιτὸν καὶ καθωμιλκμένον. V. alter. (In ed. ad Λαβρῶς relatum, & post σχῆμα omnia omiffa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae *hostem* adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones festinamus. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δε τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἀλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
γενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄβλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν, εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τό-
λος, τὴν ἀπαλογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ τοῦ φίλου παραψυμένος. Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάβρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεῦει τὴν ὀργὴν. οὐ δὲ ἐγὼ εὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδακόν-
τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολὴν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐ-
τῷ κατακλείστον αὖξιν, ἑτέρα μὲν καύθοντα ἐνὶ φρεσίν,

5 Τὰ συνήθη) Πέποιθα τοῦτο καὶ μὰ, πρὸς βραχὺ, ἐκῶσα Ἀλέ-
ιγὰ, ὃ θεῖα δίκη, καὶ πάντα, εἰ θεῖα. G.

tur, ignoret infidias. Velut enim capta noctu urbe, dormientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat, ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram; & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clanculum frendit dentibus, &, ut ait poëta, iram tenet alta mente repositam. Qua sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut servilius, commorso labio, clanculum alere bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε ζωνὴν ἀκούειν ἐτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιοπίστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλὰι πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσai. καὶ ἐνίστε οἷς αὐτός τις ἐνοχός ἐστι, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις) Οἷον ἡδὺ πτεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὅσπερ ἑσταρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν εἶναι ἀληθεύων. V.

10 Οἷς αὐτός) Εἰς τὸν Ἰωσὺφ αἰνίττεισθαι μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ἃ ἱρμηνεύ· οὐ γὰρ εἰς

Ἰωσὺφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὅς καὶ αὐτὸς παρόμοιος αὐτοῦ πίπτεται εἰς τὴν τοῦ Προϊτοῦ γυναικῆ Ἀντίαν. ὅς φησιν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χιμαιραν ἀντιγράφει αὐτὸς. οὐ πελὺ δὲ τὸ ἐν μίσῳ διάφορον. V.

Store rectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragœdiam. Maxime vero ira afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem desert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia prae-sumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα Φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς
ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμῶναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ
ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς Φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν
ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι προσίεσθαι, οὐδὲ προσβλέπειν
τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδικοημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν-
τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ραδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ-
μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκτανε Βελλερο-
φόντην,

Ὅς μ' ἔβλεν Φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐβελούσῃ·
αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ
μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε-
φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς
τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-
11 Κἀθανι) Γραι. κάκτανι. G.

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam osten-
tatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen verecundia
quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam
excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria af-
fecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.
Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere
& sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophonem,

Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum :

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tu-
lisset. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera
periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinofae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καίκεῖν τὰ ὅμοια κατειπούσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδέν, ὡς θεοὶ, οὐδέν ἀνόσιον εἰργασμέ-
- 27 νον. Ναὶ, Φήσει τις. ἀλλ' ἀξιοπίστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιοτέρος; ἀλλ' ὅμως καίκεῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαράῳζεν τὸν δῆμον, ἧς Φησὶν ἐκεῖνος πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκνησμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἠγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
- 28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμῆδους λόγος, ὁ συνετάτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φθόου φαίνεται συνε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκνησμένος) Τὸ λῆγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκνησμένος ἀπὸ τοῦ διὰ ταύτην διαφθορούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰὶ Θεμιστοκλέους Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν

αὐτῷ προσβουτὴς πομφθοῖς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὀρίων, Θεμιστοκλεῖς, τὴν ἐχθρὰν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπαριότεις ἀναλυόμεθα. V.

ris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patraffet. *Sane quam!* dicet aliquis. *Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: & oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiseris.* Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concitavit una populum, eodem *nempe*, aiunt, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bilem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς πατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ Φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότες· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀν-
θρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὸν 29
Σωκράτην λέγει, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνῶρι-
μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχοντα, ἡ ἀρετῆς, 30
ἡ ἀληθείας ἀμφοισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνέξατο, παραπλέειν κελεύ-
σας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ
ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταν-
νύειν τοῖς πάθει προωλημένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
βῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ οὐ μὲν αἰσθητῶς, ὥς φησὶ Ὅμη-
ρος. V. (v. Odyss. M.)
ἠνέξατο) Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται,

insidias invidia composuisseprehenditur contra virum
confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem socie-
tatem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus
omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
fidiatore? vel de Themistocle, aux Miltiade, post tantas vi-
ctorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens per-
niciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures,
nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectam
rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

- μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὧτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνεωγμένα εἶναι. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὀρώντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχνόειαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ τοί-
 νυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον,
 καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κλημένον, Ἡράκλεις, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἰ-

*admissione, atque assumat, mala autem excludat repellat-
 que. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur
 dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare
 negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, ne-
 que vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte
 ineft, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur credere
 alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi fervare, suamque sibi invidiam delatori redde-
 re, & qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere,
 ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque
 probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum de-
 latione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, &
 non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum*

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοια, καὶ τὸ ἐν σκοτῶ
 που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀποκα-
 λύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἵχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς τὸ
 βάραθρον ἡ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
 quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
 sane fuga praeceptis in barathrum delatio, locum nempe,
 rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Ἰ **ΑΛΛ'** ὅτι μὲν ἠγνός τις ταῦνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί
 σου δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤτιώ βάρβαρον εἶναί με τὴν Φω-
 νὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σου, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος
 εἶης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας
 τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκουος ἦσθα
 τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὃ, τι καὶ βού-
 λεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχι-
 λόχου ἐκεῖνο ἥδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συν-
 εἴληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ
 ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφρά-
 δας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
 καλοῦμεν τὰς σσημειωμένας. παρ-
 ἔχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύ-
 δε. ἶθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κα-
 κούργους καταδικαζομένους ὅξω φέ-

ρειν τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς
 τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν
 αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σσημειωμένων πυ-
 λῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς
 ἄλλοις πολίταις, ἃς τινὰς ἐκάλουν
 ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur
 porta scelerata & scelerata via. G.

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apo-
 phras, unicuique manifestum. Qui enim accusares me hoc
 ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse
 te Apophradi, *hoc est, atro diei similem?* (Memini enim
 profecto, tuos me mores tali dici assimilare) si omnino
 nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi
 velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilo-
 chi dicam, *Cicadam alisprehendisti!* si quidem iamborum
 quendam poetam nosti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησία συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἐμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 οῦτάν ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰλη-
 Φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχί-
 λοχος, Οὔσαι μὲν λάλω ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληΨθῇ, γεγωνότερον βοῶντι.
 καὶ σὺ δῆ, ἔφη, ὦ κακὸδαίμων ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
 λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν
 πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ

8 Γεγονότον) Τραγώτην. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum suorum incidissent. Hic igitur,
 cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala prehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, *infelix*, quid tibi vis,
 cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
 bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem: unde enim? mul-
 tum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiam si Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt,

καὶν ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὥς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαιδέυτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχους τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἷκοθεν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἅ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν 3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κἀνβαρος μεταπεισθεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαζ αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὐτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodociades, & Lycambus, & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scythae, ruditis omnium rerum convincereris, qui communia ista, & quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque & principium praeberes contra te scribendi viro libero, quique te domo inde accurate novit, neque metuat quidquam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu atque interdiu perpetras. Quamquam vanum fortasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud te uti: neque enim ipse unquam a reprehensione fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat volvere talia, cum semel iis affueverit; neque puto quem-

ἔντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· αὐτὸς δὲ τινος τοῦ ἀποδύσοντος τὴν λεοντήν, ὡς Φανερὸς γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἤκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὑβριστότάτον σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτε ακούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ σὰ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκείνῃ Βάσταν, τὸν ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγιοεῖν. Μᾶλλον δε πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης οὗτος λειοδρεῖται αἰγιοναίῃ συνῶν, πεθασμένος δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν ποταμὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βυύλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον ποταμὸς, οὐ γὰρ οὐδ' αἰγιοναίῃ οὐδὲ πανπόριος, ἀλλὰ καὶ προσεξυρική τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτται αἰσχρῶς ἔχον, τουτίεστι τὸ αἰδοῖον τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης γὰρ Πολύμηκτος καὶ Οἰώνιος ἀρρήτοποιεῖ, καὶ πολυμνήστεια καὶ αὐτὸ καμωδίται ἐπ' αἰσχρότητι. εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἀνδρα καὶ σφύρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίνεται ποτηρίου, καὶ αἰθεῖς. Ἀριφράδης παῦσαι λαρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque senex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita obscure impurus es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hyperboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cumanus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissimum, neque exspectet, dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud omnes, & saepe, tua vita praeconio vulgata est; & famam eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra Sybaritam Misthonem, supra Chium illum Bastam, illum similibus in rebus doctum. Dicendum ramen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἐλεγχος, Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεὸς, οὐχ ὁ ἀσημέτατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνους ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότες, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὥς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθηνόμως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἅπιδι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε μιμησόμεθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ἀμαθῶς ἐπὶ τιτὰ ἔργα καὶ πράξεις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀντοίμοις, καὶ χωρὶς ἀφικνουμένων. V.
 13 Βδελυρία) Αἰσχροποιᾶ. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus; Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam iniuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατε Ἐλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῷ· οὐ γὰρ ἄξιον θεῶν ὄντι ἐπὶ στόμα σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὃ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινα πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὃ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλθῃ αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτε, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἑῷ λαῷ δοῦναι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Ἀὐτῷ) Ματαίως. V.

16 Σχεδιάζειν) Ἦτοι σχήμα

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος.

λίγην, τὰ μὲ μετὰ σκέψεως γινώμια. V.

vincemus cum in plerisque, ut libertatis veritatisque negligas nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae infunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse distiterat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculæ instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem;

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνεύρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία εὔσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὠρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεᾶ ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς οὐ λέλθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιοουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχῃσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.

7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπιβοῶναι. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui conneſſeret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελαῖν ἐϞ
οὕτω περιφανῆ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμή-
ματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν
Φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ὤτετο, θρῆνόν τινα ἐπηύλει
τῷ Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον κιθαρί-
ζειν πειρώμενον ὀρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς
οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμῳσε
τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8
μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ
Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἀρχαῖον, εὐχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ
ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾷ τοῦ
βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ
πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ
χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ
ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ
ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρῃ, ἰδὼν προσίοντα τὸν κατὰ-
πτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γίλωσ γὰρ
αἱ ὅλαι τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμῳσεν) Πολεμίους ἐποίη-
σεν. (ἰσως ἐξεπολέμῳσεν) G.

psit. Qui enim non videret auso tam manifesto, & improbabili at-
que impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui risus impro-
bens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum
quendam, uti putabat, accinebat Pythagoræ: at hic poeta meus,
in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam trahere co-
nantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper
inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a
magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more,
& ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa
rege præscripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare
precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olym-
piæ infutitium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuen-
dum istum atque superbum alienæ orationis histriionem, cuius

κριτήν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μαρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατέληπτο) Ὡρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
άντητον τοῦτο θῆμα, ὃς Φανεῖς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὥς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλω-
ν. ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύ-

15 Ὑστατον τὸ μέγα) Euripi- την ὅπα, ἅτοι τὴν ὑπερίχουσιν, τὴν
des: οἱ δ' ὥς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστά- βασιλικήν. G.

etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devire-
mus infelicitis occurfus hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur fa-
cturus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum constabat, ignarus nem-
pe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre. Hac

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
 ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὥς δείξειε τὸν αἰοδιμον σοφι-
 στήν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ
 οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδέειν. ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἥδη γὰρ αὐτὸς παρείληθα 10
 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
 Φικοῦ τρίποδος ἥδη λέγειν, οἷα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
 οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
 οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἶτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
 λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν,
 ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονείας τῆς σῆς, καὶ κο-
 ρυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἥδη σοι
 ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
 πω περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς
 Πανδῆμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κε-
 κρυμμένα μὲν, ἀλλ' ὅτ' εἰ. G. (Cor-
 rupte scriptum erat κεκρυμμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδος) Εἰς ἀφο-
 ρίσιν ἐκπῶται βουλόμενος τὸν κακο-
 δαίμονα τουτοῦ, τοῖς τοιούτοις αὐ-

*igitur causa hunc libellum conscripsit ille poeta meus, qui me
 ad vos praemisit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines
 norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse
 suscepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem
 ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris,
 quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice &
 Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia,
 quae nunc Ephefi, quae quidem maxime capitalia, & fasti-
 gium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragoedos condu-
 xeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista non-
 dum: de Apophrade autem prius. Nam dic mihi, per ego
 te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-*

μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀπο-
φράς; ἢ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πό-
θεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρά-
κας, ἢ Σκυθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα
τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξεκλείσας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκῆ-
ρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρ-
βαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀτ-
τικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὥς
τουτὶ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἷγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰ-
δότες; ὥστε θᾶπτον ἂν τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα,
ξένους ἀποφῆναις, καὶ ἐπὶ ἡλύδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ
τὴν ἀποφράδα δείξεας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ
ταῦτά τοις πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ὀρχᾶσαι διέγνωκεν, ἢ
περιέλας τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης
εἶσιν ἐπιθήτα. V. Γενιτυλλίς δαι-
μων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσθαι
αἰτίας· ob quod & appellata sic. οἱ
δὲ περὶ τὴν Ἀρτιμίν φασιν τῶν τε-
χαιτῶν ἐφέρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γένεσθ. Aristoph. ἐν τῷ μίλῳ, ὃ
πικτικαὶ Γενιτυλλίδες, καὶ Σηλυ-
δριῶδες καὶ κατιγλωττισμένον, καὶ
μαγδολωτόν. Γενιτυλλίς, ἢ τοι ἡ Ἀ-
φροδίτη, ὥς γενέσθαι αἰτία. G.

11 Ἑπὶ ἡλύδας) Ξένους, ἐποίκους.
G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen
visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium;
sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut
Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nostrum enim
Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio
de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor,
& peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior.
Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium
sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt Italia,
dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregri-
nos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophra-
da* demonstrares non domesticam esse indigenamque Atticae.
Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui ho-
mines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μαρὰν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον,
καὶ ἄπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάρ-
θηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποθρᾶς
ἡμέρα, ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσα-
γωγίμοι αἱ δίκαι ὥσι, μῆτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μὴδ'
ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποθρᾶς ἡμέρα.
Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ 13
ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας
τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους
καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία.
καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἕωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρας
μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ
πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ
ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος;
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα

minandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem ti-
bi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud il-
los dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam fa-
ciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra
peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse vo-
lumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud
vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim ma-
gnis superati proeliis, deinde dies hosce, quibus talia il-
lis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil le-
gitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, pos-
set suscipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intem-
pestivum forte, & serum nimis iam, aliter instituere se-
nem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea,
quae praecedunt, noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est
solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia dein-
de noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si igno-
res, condonandum fuerit, quae extra communem *quasi*

ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλευθεῖς ἂν, ἄλλως εἰποῖς. ἐν γὰρ
 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τὸννομα ἔστω, Φησί τις. Ἄλ-
 λά καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ'
 οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράτ-
 τοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ
 ὦτα. ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ
 σοῦ εἰπὼν, ἡμάρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Πα-
 φλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια δια-
 λέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκού-
 ειν ἡδέα τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλά-
 δα γλῶτταν συνέιναι χρή. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ
 χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς, τοῦ-
 το ἐν τοῖς μάλιστα τὸννομα διετελέσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ
 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ
 ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε δια-

viam, & plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis qui-
 dem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium
 nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quo-
 que nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimi-
 rum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, au-
 resque eorum, quibuscum veriamur, vulneremus. Ego ve-
 ro, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem:
 oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappa-
 docum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut in-
 telligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda.
 Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum
 est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in
 lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen reman-
 sit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam
 eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
 ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον δὲ
 οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασι. ἀλ-
 λά σύ μοι ἕνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
 ματι, Χρυσοῦς, Φασὶν, ἐν Ὀλυμπία σταθῆναι. καίτοι,
 ὅστις γέρων ὢν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δεκεῖ
 μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
 ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὥς τὸ μὲν ὄνο- 16
 μα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσω· Φέρε δὴ
 καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ
 δὲ πρόσεχε τὸν νῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
 δὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
 ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὥς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἤθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Πριεβύτης. V. 10 Ἠτιάσω) Ἐμίμφου. V. 15 Βδελυροὶ)
 Λίσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poë-
 tarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo.
 Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim
 norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non
 usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Etsi,
 quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem
 mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, &
 in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reli-
 quum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te
 scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum.
 Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu
 vero animum adverte, si non nimis parum tua referre pu-
 tas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iece-
 runt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum
 quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήβεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥήτωρ ᾔν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
 17 Φον, ἡμέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἰδοίμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἰδοί, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξίῳν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανερχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκεῖνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscoenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinae-

εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ πάσχον-
τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονον-
ουχὶ τοῦνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα, βαραθρον, μὴ Φύ-
γη, μηδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ 18
σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἑξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶ-
δα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυται σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμοσε χωρή-
σειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς
παραδούς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθίμενα εἰς τοὺς τίτοντας τῶν καταδικαιῶν, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀνακύψαι. Ἀριστοφάνης Πλουτῆ, ὃ τύμπακα, ὃ κύφωνες, οὐκ ἀρῆξετε; κύφων εἰς τοὺς δεσμούς ἐβλήθη, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ κωλοῖον ὀνομάζουσιν. ἦν δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἀνθρώπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωρίων. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ

τοῦ κακῆς, καὶ ὀλεθρίου. εἰρηται κύφον παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς ὀνομαζομένους κύφειν. ἔαν δὲ τις θρασυτέ-
μενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν ποιήσεται, δεδύσθαι ἐν κύφῳ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ ἡμερῶν κ', ἐπὶ πρὸς μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ᾗ μελίτταις καὶ μυῖαις δεῖπνον. τοῦ δὲ χρέους διελθόντος κατὰ κλημῶν ὠδοῖσθαι, στυλὴν γυναικείαν περιβαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, perierum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei compareret? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, & quomodo deditus tua voluntate perditio illi militi cum illo

περιεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου
 19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσι. Καί κε
 να μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἀ πρὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύου,
 τοῖς ὀρχησταῖς ὑπακρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
 ἀξίων εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεά-
 τρον, οὐδ' ἂν ἐμνήυσεν, ὃ, τι τοῦνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ
 σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
 τυραννικὴν, προεῖσεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
 θεάτρου, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιών, ἥδη
 τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής.
 καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
 ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὄραν
 δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθύς
 τὸ, Ἐκεῖνος, ὃ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
 τὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανεύεται) Νέου ἔργα ποιῶ, κομπάζεται, κατὰ τολμῆν, ἐγκαν-
 χᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te la-
 cerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam
 illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena ado-
 lescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accom-
 modares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Ne-
 mo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod no-
 men esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis
 indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, bene-
 volentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens
 cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo ora-
 tor ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te
 illi, illud fane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre
 videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit
 omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti
 fane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista

ριάξεις αὐτοῖς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖ-
μα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι,
καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συν-
εῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα λη-
ρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθεῖς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγή-
σαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι
σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς
τὸν τοῦ Σινοπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐ-
τό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπείσεις
ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι,
ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους 20
τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μη-
δὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ
μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσό-
θεν ἤκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινοπίης) Διογίτους. V.

regione verfaris, fed sponte exfulas e patria, nec mala per
hiemem, neque gravi per aestatem, fed pulcherrima &
maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe
redargui, & verfarī cum scientibus & recordantibus an-
tiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid
ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum
turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos
magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sino-
pensis dolium cum illa comparatum Iovis aula esse videat-
ur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas,
quo minus omnium te putent impurissimum, commune
totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in
Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit An-
tiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
 καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῶν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γό-
 νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἷσθα ὅ, τι καὶ
 21 πειρῶντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἴ. Ἄλλ' οἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
 θαυμαστοὺς ἄλλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα,
 ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
 ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
 οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύννοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
 ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἦτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ
 ἐπιμανεστέρα, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρνων γιγνομένῳ μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
 θὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς Ῥωμαίων. τούνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

xisti.... Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
 rit. Interim norunt & meminere, qui tum adfiterunt, ac
 te conquiniscentem viderunt, illum autem, facientem il-
 lud, quod tu nosti, nisi omnino obliuiofus es. Sed Aegy-
 ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
 vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
 stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
 Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
 lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
 da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
 pter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
 tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
 manorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
 τοῖνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
 θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
 τοῦ μεираκίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
 μενον, τί οἶε; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
 τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
 ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς εἰκίας, καὶ
 καθάρσιόν γε, ὡς Φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
 Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν 22
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναίό γε τῆς
 εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
 ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
 ᾔδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
 κας προσέμαθες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῶ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, 23
 ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ Φι-

15 Παρὰ πόδα) Ἐγγύς, πλησίον. G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
 res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
 attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillato-
 ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
 tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
 nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
 tiam suam, qui statim domo te eiiceret, & purgamina
 quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
 go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
 rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
 Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, il-
 lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
 miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
 novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne
 ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apo-phrada* vocari?
 Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μά-
 λιστα πρὸς οὓς ἡκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς
 ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπο-
 λαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φω-
 νῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντα ἄμουσον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξί-
 κακ' ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἐχίδναν Φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγ-
 μα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰς-
 κληθεῖς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ Φιλήματος, καὶ τοῦ
 ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν
 θεὸς ἐπακούσειεν ἐτι εὐχομένου; πόσων περιρραντηρίων,
 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα
 καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα
 μὴ εἰδώς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρ-
 νηθεῖην αὖ· σὲ δὲ οὐδεὶς ἠτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumelio-
 sissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis
 sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaustire,
 nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil
 ordinatum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt.
 Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulfor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est. Morfus hic
 periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa acce-
 dat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat?
 quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis
 ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, faci-
 nora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem
Apo-phrada, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me
 usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ Ἀ-
 θηνιῶν, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶν, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφεν-
 δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λό-
 γιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα
 τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέ-
 μων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀρα-
 χνίων μυστὰ, ἢ που ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ
 χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια.
 Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν, εἰ σε ἡ 25
 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ
 οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετρίωτατον, ὕβρεως διώκοι,
 λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον
 παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς
 θεάτροις εὐδοκμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Μη-
 τίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦ-
 τα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ
 ἔβωσκον, ἥδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑπο-

culavit, cum verbicrepos diceres, & morefuniles, & vocime-
 iiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse,
 & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum ho-
 minem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis con-
 terat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte la-
 lemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranea-
 rum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae
 manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero
 in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vo-
 cato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum
 contumeliae agat, dicens, Ego te, ingratus, pauperem &
 otium inopem cum accepissem, & victus indigum, primo in
 theatri ut floreres effeci, quae modo Ninum te, modo Metio-
 chum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea sylla-
 bas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοῖνυν τηλικούτων ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιорκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους καὶ λήρους διατλέειν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἔας· ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μαίνομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέταχται. ὥς ὤφειλε καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
26 τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὰν πάγων

orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi obiiicias, quod ita mecum agis, & imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque nobilibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi facio omnia, & conculcor, & infanio. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decrevissti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exfecet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorant. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem fumens lingua, & advocatam sibi adfiscat barbam tuam,

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖ-
 να δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἑναγχος εἴρηταί
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὥς ἐπὶ
 τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἀπασὶ γεγένη-
 σαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωσοῦν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
 εἴτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ὅπως κατὰ ἔθνη προσείληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεϊς. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγεί-
 σθαι· ὥστε τόγχε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσαφὲς ἔτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, Φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πάγωνος, οἶμαι,
 ὅτι ἔνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασὶν ἀποπνι-
 γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἔμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expostu-
 lantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me,
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocare, cum in
 nautam quendam, de iis, qui trium velorum naves habent,

σὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλ-
τιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς
προσθήκη τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδωκε
γὰρ καί κεινόν τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ
δὲ, βαβαῖ, ἡρωϊκὸν ἐκείνο ἐπεκλήθη, ὁ Κύκλωψ,
ἐπειδὴ ποτὶ καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὸ
τοῦ Ὀμήρου ραψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροουργίαν ἐπε-
θύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἐκείσο μεθύων ἦδη, κισσύβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό-
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν, εὖ μάλα ἠκονημένον,
ἐπὶ σέ 'Οδυσσεύς τις ἐπ' ἔειπε, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κεινόν μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχεος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεῖατον ἀνδρεῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς εἶπ

γ Βινητιῶν) Συνοουσιάζων.

incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenien-
ses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius
te literae additione honorantes, Atimarchum [principem in-
fimum] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud
cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum
apparatum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam,
poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-
lescens vero mercede conductus, rectum gestans vestem
probe acutum, te velut Ulysses aliquis invalit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorum venitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πηλαγύτατον κεχηγώς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
 τὴν γνάβον. μᾶλλον δέ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
 ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
 τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα ἰώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰπά
 σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
 τὸν ἄκρατον ἐνέφρευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
 μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
 πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν καίκεῖνα λέγῳσιν οἱ πολ-
 λοὶ, λεσβιάζεις σε καὶ φοινικίζεις; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
 περ τὴν ἀποφράδα ἄγνοεῖς, καὶ οἶε τάχα που ἐπαινῆ-
 σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ συντροφον οἶσθα,
 τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
 κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμ-
 πτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
 κωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρόην γαῖν ἐπειδὴ τινα γάμον
 ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτάλμασας, εὖ μάλα ἐκπετυσμένη
 πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη,

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius
 ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis,
 totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
 bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro
 defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo
 talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
 vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
 quid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
 illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti,
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
 talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
 nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebra-
 ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
 deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἴτα ἐν τοιούτοις ὄντι
 σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων κατα-
 πτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοιά σοι λέγειν
 δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος,
 ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τράιναν αἰ-
 τῶν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα Φά-
 και, τριγλάχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προύχού-
 σας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλά-
 δα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ
 λύχρον ἄψας ἐξήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα·
 καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμῆσθαι ἄξιον, ἢ μόνου
 ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνεον. πλουσίός
 τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἴτα μεταξὺ
 περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον

6 Τρικαράνῳ) Τρικάρατος φρού-
 ριστὴν ἴσθι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμε-
 νον. V.

7 Τριγλάχινι) Τριγλάχινά τό-
 ξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον
 εἶπε. V.

Θάτερον τῶν πινύτων) Κακῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μὴδὲ ἡ εὐθεῖα
 θάτερος, ἀλλ' ἄτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ
 ὀίτερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται,
 καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατικὴ. αἱ γὰρ αὐ-
 τὴ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν
 μνηοῖν, προδήλως βάρβαρον δι-
 κόν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως
 δύσφημον καὶ τὸ ἀντιμῖα. τίς γὰρ

miserim, inquit, *virum*, qui *virum ipse quaerat*. Deinde cum
 hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despis
 alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes
 possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres*
moechos pro gladio *tridentem* poscat? aut ut Theopompum de
 Tricarano iudicantem dicat, *tricuspide oratione destruxisse emi-*
nentes urbes: & rursus, *extridentasse illum* [tridente illo ex-
 pugnasse] *Graeciam*, & esse in dicendo *Cerberum*? Nuper qui-
 dem etiam *accensa lucerna quarebas fratrem quendam*, pu-
 to, perditum: & sexcenta alia, quorum neque meminisse
 operae pretium est, praeterquam istius solius, quod audi-
 tores referebant. *Dives aliquis*, puto, & *duo pauperes inimi-*
ci erant. Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit*, aiebas,

τῶν πενήτων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔφη, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανάθει. Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακαταβήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἴτα ἐπιώρχησεν, ἥ

χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μὴδὲν πλέον τοῦ πρὸς δολούτους; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἱππεὶ χίνα μὲν ἐπίσταται ἢ Ἑλληνικῇ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἰγνέκεται τῇ Ἑλλάδι γλῶσση, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. εὐ γὰρ ἴσθι πέτῃ, ἀλλὰ πέτω βαρύτοτον, ἂψ' οὐ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθῆιν. οὐ καὶ ἡ μετοχὴ πέτόμενος, ὥς καὶ Πλάτων Εὐθύφρωνι, τί δαι ποτόμενον τινὰ δῖοις; πέταμαι δὲ, εὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὥς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵστημι λεχθῆιν ἂν ἵσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνῶν Τριῶν μηνῶν προδύλωσ βαρβαρον, δυῖκού τοῦ τριῶν ἱπαγόμενον. ὥσπερ πάλιν δύσφομον καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ μὴδὲν πλέον

τοῦ πρὸς δολούτους; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γὰρ ἴσθι πέτῃ, ἢ ἵπταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἂψ' οὐ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθῆιν, οὐ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πέτόμενος, ὥς ἐν Εὐθύφρωνι Πλάτων, τί δαι; ποτόμενον τινὰ δῖοις; οὐ μὲν ἵπταμαι, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τῷ ἵσταμαι. V.

5 Ἐκχύνειν) Καὶ ἀδιόρθωτον χίνα (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνικῇ χρῆσις χύνω δὲ οὐδέπω ἰγνέκεται τῇ Ἑλλάδι γλῶσση. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμωνα εἶναι λίγουσι ταύτην τοῖς πάνυ μεγάλα ἔγκωχμήτοις ὑπενειμασσοῦσιν. V.

Ἄτερον *pauperum* [alterum, τὸν ἕτερον]. Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas, *sed interfecisti ἄτερον*. Omitto antiqua illa τριῶν μηνῶν, [*trium duorum mensium*] & ἀνηνεμία, [pro ννηνεμία, tranquillitas a ventis] & illud πέταμαι, [*volo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μήν μὴ παρὶλῆφέναι· ἢ εἴ τις ἀνασχύντως αἰτεῖ, μάλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λαποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκείνο δὲ οὐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀνασχυντίας περιγυγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστέως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην ὁσθῇ, ὥς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρκάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημι σοι. ἐκείνο δὲ μόνον προσλέγων, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ ταιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροικῶν, ἐκείνο δὲ μηκέτι, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
3 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισμένος τινα πρεσβύτην ἐργάσα-

τα. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, scribat: Τούτου λέγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliēt alios vestibus, & telonium *humile* exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [*corvi*] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas *drachmas* astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiicio. Age istaec, ut lubitum fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, *quod dicere nolo*, ne amplius. *Apaga*

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ
 Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἄπτεσθαι.
 ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὰ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα·
 καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐκ πρό πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐρ-
 γασαμένους τὸ στόμα. καὶ περὶ ἅπαντος Φιλικῆς παρ-
 ραιήσεως ἡρξάμην, καὶ κείνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρον
 χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιτταῖσθαι μόνον ἐκεῖνα.
 εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπέγχει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς ταιούτων, τί σοι βούλεται καθα-
 ρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ἐλυσθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μὴδὲ ὁρᾶ-
 σθαι θύμης; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφόν, αἱ πολιὰι, καὶ τὸ
 μελεῖν μαλαίνεσθαι, ὡς προκαλύμμα εἶναι τῆς βδελυ-
 ρίας. Φεῖδου δὲ αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶ τούτῳ, καὶ μά-
 λιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρί-
 σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σιῳτῷ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀπαγε, κομῶδῃ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὅρας, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se
 instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eor-
 dem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermo-
 nes solet, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum
 tibi os ut *Aprophras* [*obscœnum, detestabile*] fieret, effecero.
 Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si
 videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista
 sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum
 est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, &
 levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud so-
 lum in te sapiens, canis, & quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit patere tuae impuritatis. Parce sane illis,
 per Iovem, vel haecenus, & inprimis barbae ipsi, nec
 amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero mi-
 nus hoc potes, certe noctu & in tenebris fac, quae facis: in-
 terdiu enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὡς ἄμεινον ἢ σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν εἶναι, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσθεῖ τινος; ὡς τό γε ἐμὸν οὐ ποτ' ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθαι ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπᾶσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτιχεν, αἰτιῶν δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ

1 Τὴν Καμαρίναν) Λίμνη φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει περιχειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἢν βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρησεν ὁ θεός, μὴ κινεῖν Καμαρίναν. Οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθιν ἡ παροιμία εἰρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσωδὲς εἶναι τὴν Καμαρίν, οὗ τοὺς κλάδους διασειομένους ἀηδιστικὸν ὄζειν. V.

2 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ

παντοῦργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὡσπερὶ ἄλευροι τοῖς κακοῖς συναλλελεσμένος, καὶ συντετριμμένος. τῶν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δηλοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀντιδύτου μιστηρίας ὡσπερ ἄλευροι διατετριμμένον. Κίναϊδος δὲ ὁ τε ποιῶν, ὁ τε πάσχων, παρὰ τὸν σείδω κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται inserit τῷ γλωσσαιγεί, & pro πάσχων habet παθάν. At πάσχειν etiam in G. V. & M.)

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisuisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, desestabilemque totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc ad eam rem aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepidare, si quis vir hirsutus, &, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumniaris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶπεν, Ἀχαιῶν στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχίας γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet,
Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἰ Εἴτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σασθαι, καλόν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσηγῶς ὄξυν, καὶ νῆξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρα ψυχρόν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθρώτατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ

ἰ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν)
ᾧ ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρῶς ἠρώσθησεν, ὥς
φασιν Ἀρριανός. Στράβων δὲ ὁ γε-
γράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλω-
τυευροῦντα τῶν ζῶων ἰάται ἐμβάι-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγχεροί-
ζοντα. V. (Seil & tu lege Q. Cuius
super hoc. C.)

D E O E C O.

Ε R G O Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestare; adeo ut videatur mihi ne praesentī
quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
sit professio) in eo habere, & in illo probari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κοι-
φὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
μήτε προσομλήσας, ὥσπερ τις ἀναειδός, ἢ φθόνα σιω-
πᾶν ἔγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμαρφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ἑαυτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ιδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὄροφὴν ἀνακλῖναι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστεῖναι, καὶ καθ’
ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δέει τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψι μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομῆναι ἄφωνος θεατῆς τοῦ
 κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θῆαν. Ἡ δὲ
 ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰ-
 κίαν ὑπερεκπεπλήχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ,
 τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μη-
 δὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν
 ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γέ-
 νοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερῆδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ
 κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
 ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἥρέμα καὶ αὐτὸς ὥσ-
 περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λουῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ
 τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, satis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis
 percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse;
 sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & ora-
 tione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus mo-
 do conclavis. Hoc forte infulanum illum adolescentulum
 deciperit, ut admiratione domus Menelai percellatur, &
 cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum il-
 lius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud vide-
 rit. Sed ipsum illud dicere in eo, &, convocatis praestanti-
 simis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum,
 inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iu-
 cundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem
 apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse
 antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, &
 ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημενοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4 τελεία ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγεῖρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θείας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῶ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibi-
arum pastoricarum cantum resonant, redeunte per percussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, & cum tentandi causa illa induisset, elatum esse & quasi alarum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνε-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλατάνος εὐφυῆς, καὶ πόα εὐβαλὴς, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἴλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρανεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἥσυχνέτο γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθέτους, συνε-
σομένας τὰ παιδευαστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἴομεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ
κατὰ γὰρ σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχὴ, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἴλισσῳ καταλιπὼν, τὴν
βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσήν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα τέχῃ δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi affidens Phaedrum Myr-
rhinusium diffimulatae sermonibus sapientiae lufit, & Ly-
siae, Cephalii filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiam si re-
licta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θεῖαμα, πλούτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῆσονται. οὐ Φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ Φιλόπλουτοὶ εἰσιν οἱ Βάρβαροι. Τούτου δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικοὺς τινας ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυσὺς θεατοῦ διόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθενότατον ἢ ἀρχή) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπέπλασθαι ἐκ κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ

ἢ τοῖς Ἀρσακίδαῖς) Ἀρσακίδας ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου τὰς τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, γονὰς ἔλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos exalta est; neque ad Persicam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad fa-

ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποιοῦν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν Φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὐστοχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ
 γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ἁποῖν ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, τοσαῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δὲ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 ἀμφοτέραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione respondet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: qui non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 mensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut in aures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vestis pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μῆναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδύειν τῷ καλῷ, προσθέσει
τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
λάμπουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
φον, λύσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνορώ-
μενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δὲ γε σώφρων γυνή
χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
χρήται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἴ-
μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοῖνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ-
κου ὀροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
πυρί. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
βερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν

2 Ἠγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραις ἵσσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipso pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deest,
extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solan-
tes. Putant enim, & brachium sibi candidius visum iri, au-
rum si una refulgeat; & pes quod minus circumscripte for-
mosus est, illud occultratum iri sub aureo sandalio; ipsam
faciem visum iri amabiliorem, si una cum eo, quod splen-
didissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo.
Verum modesta mulier auro, quantum satis est, & ad ne-
cessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque
nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci huius, vel
caput potius, formosum quidem per se quoque, auro ea-
tenus ornatum est, quatenus etiam coelum noctu a stellis
per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quae-
dam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non
pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic

Lucian. Vol. VIII.

G

χρυσὸν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπό-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὸν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὲ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιαῦτα, Ὅμηρου τινὸς δεό-
 μενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑψόροφος, ὡς τὸν Ἑλένης
 θάλαμον, ἡ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἶποι. τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργές ἐκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἔαρος ὅφει καὶ λειμῶνι δὲ
 εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖ-
 να μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τοῦτ' ὅτι τὸ ἔαρ αἰδίδιον, καὶ ὁ λει-
 μὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἄτε μόνης τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφάς φησιν, ἵτοι τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνίσταν καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργασται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis
 causa reliquo ornatui adspersum; verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quen-
 dam colore adiicit. Cum enim incidens lumen attingit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam resurgit,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oe-
 ci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratationemque, & veritatem, adspectui veris, & prae
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

οὕτως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν δρεπο-
 μένων. Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθείη 10
 βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθείη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὃν ἀπολειφθῆναι τῶν
 ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἶ-
 μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
 ῆνώς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέικοντος τῷ
 ποδί, καὶ μὴ ἀντιτυπῶντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
 χοῆται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
 ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ ταῶς, 11
 ἤρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 αἰνθὴ πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
 εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
 καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ὀργίλον ἐπιδούς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
 ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
 lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
 etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
 pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
 res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
 hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, de-
 curret per primum campum ac mollem, placide accipien-
 tem gressus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem
 ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
 totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchri-
 tudine certat. Ac pavo sub veris initia in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tan-
 tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colorib-
 usque purioribus; ipse quoque passis pennis ac foli osten-
 sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos itidem

- ἐπιδείκνται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἕαρ τῶν πτερῶν ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἄμιλλαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πᾶσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἕκαστον περιβεύσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαν-αυγές, εἰ σκιασθεῖν, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακοσ-
 12 μεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπᾶσθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵστε, καὶ μὴ εἰ-
 πῶ ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρό-
 πλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐβλήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & circumagit, & pulchritudinis suae quendam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, & sensim in alios transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinate, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριά-
ζουσαν τὴν ὁθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ'
ἄκρων ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμη-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἔγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θουμαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἰϋγγος ἡ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῶν
ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανῆσθαι καθ-
άπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἔτερος δέ τις οὐκ 14
ἀγεννὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὡς Φησι, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων)
Ὡς καιναὶ σου αἱ παραδείξεις,
Λουκιανί; V.

9 Ἀπὸ ἰϋγγος) Ex Theocrito :
Ἰγγεῖ ἔλκε τὸ τῆνον ἔμην περὶ δῆμα
τὸν ἄνθρωπον. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Iraque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plaustum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiamsi ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abruptere dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
 Φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τούναντίον
 ἀποβαίνειν. μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγείται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορϕίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 15 ταστήσομαι. Ἄνδρες τοίνυν δικασταῖ, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶ-
 κον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσω
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται, τοσῶδε ὑπεναντίως τῇ
 τοῦ λέγοντος χρειᾷ δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci pictura & auro ornatam. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
*Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque it-
 lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
 illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
 videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
 trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
 lierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut*

καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Θημὶ γὰρ οὖν καὶ γυναῖξί καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅπῃ τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινέειν ἢ χρῶαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαρόω, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε αἰχθοῖτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαινέειν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πέραργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθῆν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχον τις εἰς πυρκαϊᾷ μεγάλῃ φέρον ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύει. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φω-

ea similitudine uis, permittite. Atque enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videntium unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardum aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velis ostendere. Delitescis enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχίηεντι οἰκῶ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγγ' ὄρᾳ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστάς ἢ θάλαττα, ὅπου ταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλῳσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, 17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμάρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ Θανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα Φεύγει πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥάτωρ ἐκεῖνος. εὐμαρφίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥάτωρ φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον Στοιχεῖν (ἐκείνος) εἰς Πάριον Ἀλέξανδρον, ὡς δὴ, ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco dicentis. Resonat enim, & reclamat, & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit iibiae, si una canant, aut celsusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terras, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Vetus si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugias ante allos, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τῷ, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν
 ὀπείκασαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λό-
 γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμorfότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
 διάνοιαν ἀσχληῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς φροντίδος
 τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὅψεως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἑώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἐλαττον εἶναι αὐτὸν,
 τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;
 Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
 τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον ὄ-
 κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται.
 καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
 φίων, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἔστιν, ὥστε ἀποσπᾶσαι τὴν
 διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεᾶς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
 δὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυ-
 θεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τῆς

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὅτιματα μουσικῶν τι καὶ μελοδῶν. G.

habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se assi-
 milasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
 ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est,
 ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam il-
 lam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque
 attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest,
 ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae
 videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes &
 ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores
 sunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est,
 vel Pheonius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Or-
 pheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit:
 verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchri-
 tudine circumfusus, orationem illam, sive auditionem, nec omni-

ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

- 19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειφῆνων μῦθος παρατεθεῖς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν' ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καὶ που τις αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθύς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφῶνους ἐποίει· ὡς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκεῖνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις

11 Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ σῶσαι οἰοῖν ἀπὸ τῶν Γοργῶναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιδράσκουσιν. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenum etiam fabula, cum aliter Gorgonium composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, capendo & adulando carminibus, detinebantque appulso, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur; lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delebat, in specie inest, non in voce. Et si quis iux-

παραστησάμενος τὴν ἀηδὸνα ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύ-
 οἱ, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν ταῷ σιωπῶντα,
 εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. οὕτως ἄμαχόν τι
 εἴσικεν εἶναι ἢ δι' ὅψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὥς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκου-
 μένων τὰ ὁράμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσόθεν· καί περ
 δὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθών. ἀνα-
 δέξασθε δὲ αὐτὸν, ἴασθι πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθεῖται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει εἶντα ἀπι-
 στότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἄ Φησιν, ὥς
 τὰ πρῶτα τῇ ὅψει ἀποδεδώκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπεα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

*ea collocatos hinc lusciniam & cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transi-
 ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo invitum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
 git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his, quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco, huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
 do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus iam dicat testimonium. Patiementi autem illum Ionice vobiscum pro more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices, loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit, visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere sunt infideliores. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,*

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰεὶ παρυστάσασα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

- 21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οὐκ οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ μετὰ τῶν λεγόντων ἡμῶν, εἰς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυρὸν ἔσθ'· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαισθυμένων θεατῶν διόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσασθε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adstans semper ac manens, subis omnino spectatorem. Qui igitur non validus dicendi adversarius sit oculus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi, iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, & eruditis spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, & adversario praeponeitis, ut qui & ipse ostendam oecum, & vo-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾷτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμ- 22
 νται· πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος Φονεύει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὅψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἐπέσι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κῆ-
 τος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἐστί· τὸ δ' ὅσον ἐμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιοτάτον, οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐρεπίδου ἢ Σοφοκλέους

*luptatem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte ;
 qui audeam sine coloribus , & figuris , & loco , tot imagines con-
 stituere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram
 intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Per-
 seus cetum interficit , & liberat Andromedan , uxorem paulo post
 sibi habiturus , abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad
 Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex :
 pudorem virginis ac metum ; inspicit enim pugnam desuper e sco-
 pulo : & ausum iuvenis amatorium , & difficilem oppugnatu spe-
 ciem belluae. Atque haec quidem irruiit spinis horrens , ac terri-
 bilis rictu : Perseus autem laeva Gorgonem obūcit , dextra ferit
 gladio ; & qua parte vidit Medusam cetus , iam lapis est ; qua
 adhuc vivit , falce caeditur. Deinde post hanc imaginem , alia ta-
 bula picta est plena iustitiae , cuius animale exemplum ab Euri-*

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκόνα, τῷ νεανίᾳ τῷ ἑταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασιλεια, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἅμῃ τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπῃ φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ

24 Φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεὸς ἐστὶν εὐμορφος, καὶ μεϊράκιον ὥραϊον, ἐρωτικὴ τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιά, τερπόμενος ἁμφοῖν, καὶ τῷ παι-

25 δι παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytuemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescens pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, & puero ludenie, & tentante capturam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖα σκέπousa τὸν Περσεῖα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἴργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐχ εἰώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθεύς ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρας, 26 Ἀθηναῖς ναὺς πεποίηται, ἡ θεὸς λίβου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηναῖα, 27 οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. Ἡφαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτῃ ἐπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφή. 28 Ὡρίων φέρει τὸν Κηθαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδόν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29 Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ Ἡφαιστος Λημνὸβεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30 το, δῆθεν μεμνηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ

· 6 Τῆς ἀντίθυρας) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρος. V.

iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti constaret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e regione ianuae aedicula Minervae facta est. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem: hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit, Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere

- θέλων· πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑπόκρισεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
 ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δραμένων· ἐλέγ-
 χεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
 πλίου, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
 ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
 ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ἰστιάτη
 δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τὴν παῖ-
 δε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
 τὸ ξίφος, τὴν δ' ἀθλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
 μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖς
 32 χερσὶν. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁράτε
 ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀμροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀπο-
 στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε
 διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

*cum Atridis nolit. Adsunt autem legati iam vocantes. Et simu-
 latio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iu-
 mentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. Atprehenditur ta-
 men in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid age-
 retur, raptum Telemachum interfectorum se minatur, stricto iam
 gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim si-
 mulat. At Ulysses ab hoc metu respiscit, & fit pater, & simu-
 lationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata,
 pueros duos torvum adspiciens, & dirum quiddam animo agitans.
 Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum
 ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iu-
 dices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad spectaculum
 avertant, solumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego ista per-
 secutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac teme-*

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 σέρων ἐπέβαλε, καταγῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συν-
 αγωνίσῃσθε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον Φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ἧ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*rarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damna-
 tum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpenſa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sic potuerit, etiamſi non iudicibus vobis, ſed ſo-
 ciis, utatur, non uſquequaque indignus magnifico iſto oeco putari.
 Quod vero pro adverſario iſta peto, nolite mirari: ob* amorem
 enim huius oeci, quiſquies eſt, qui in eo dicit, velim probari.*

ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ.

- 1 ΟΝΑΡ τι τούτο, λαμπρότατε Κνιντίλλε, κελαι-
σθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι
μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθετο
τῷ δευτέρῳ σου παιδί τὸν ὄνομα συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων,
τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακρο-
βίους, τότε μὲν ἠϋζάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς
βιῶναι, σέ τε αὐτόν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τούτο συμ-
φέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γε-
νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς
ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
2 θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον,
εἰκὸς εἶναι τοὺς θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα
προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς

3 Συμβαλεῖν) Διακρίνας, τοῦσαι. V.

LONGAEVI.

SOMNIO monitus hoc facere, o Quintille clarissime,
munus ad te deferò Longaevos: *Somnio*, inquam, quod
olim vidi, cum nomen ponerēs filio tuo secundo, ac nar-
ravi amicis. Sed quod coniicere non possem, quosnam Lon-
gaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis
nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii;
utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum
praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi
quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.
Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, ve-
ro esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato
haec imperent, iubere, de arte tibi mea aliquid ut offe-

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρόν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ Ὀφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι βῆναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3 μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκιστον βῆναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalitiorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem pervenisse, cum sana mente & corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *petita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime & corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria secula extendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero vatem ad sex usque secula produxisse *vitam*, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, & puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν δαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μηδοῖς, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἡδὴ δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἑτῶν, οἱ μὲν τῷ αἵρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρους προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὕδρεποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶντας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἑτῶν βιοῦν ἱσθόρηται· καὶ τοὺς Χалδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριβίνω

memorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis, apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmosque, & Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius longae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο Φάρμακον· οἷς γε
 φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή-
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένας εἶναι. Ἄλ- 6
 λὰ ταῦτα μὲν περὶ τε τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐθνῶν, ἃ τινὰ φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 δίαιταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἅμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδαιοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτον γέ σοι τοὺς βασιλικούς
 καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στατὴν μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 sus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem ini-
 ciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad sanitatem victus ratione usos. Distribuem vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξως καὶ τῆς
 τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μα-
 κρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος
 Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων,
 καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς,
 ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ
 Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγ-
 δοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ
 ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαθευθεὶς, καὶ ἐπὶ
 Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στερρότατα βιώσας. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασι-
 λεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς
 μακρόν γῆρας ἀΦικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκά-
 στευ. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς
 εἰς μῆκιστον γῆρας ἀΦικομένους προσαναγράψω, προσ-
 θεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεί-
 9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀπὸ τοῦ βιωῖαι. Participium pro in-
 finitivo. G.

quoque ad longaevorum similes habitus ac fortunas, se-
 nestutem sanam longamque speraveris facilius; simulque
 aemulatus eos, longissimam pariter atque saluberrimam ti-
 bi vitam eadem servata victus ratione paraveris. Pompilius
 Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa
 Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse
 memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, su-
 pra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ul-
 timus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra
 nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur perve-
 nisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos
 etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuius-
 que studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos,
 qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam,

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πεύρωμένων τὸν ἐνταῦθα αέρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 εὐχὰς ἐσσεῖσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε καὶ λαπαρόν,
 τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Συκαλίας τύραννος,
 ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνενηκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀγτέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vota nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui
 iam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go, Tartessiorum rex, quinquaginta & centum annos vixisse
 dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμόν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μά-
 χεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
 τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι
 11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀν-
 τίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μα-
 κεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσι-
 μάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν
 ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ
 Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἕτος ὀγδοη-
 κοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος
 δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μον-
 οφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδό-
 νων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μηνίδιος
 τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἀνὴρ ἔστι. τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα
 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τοῦ Ἑλλαν ἔτη, ἀπὸ τοῦ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἔστι.
 ἔστι. τελεῖ εἰς τοὺς ἀνδρας, ἀπὸ τοῦ οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀπτικοί. V.

Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
 dyllis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello con-
 tra Philipppum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum
 rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta anno-
 rum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex
 Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lysim-
 macho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum
 esset unius & octoginta, aut narrat, qui expeditionis illius
 socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum
 rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octo-
 gesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius De-
 metrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta
 annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut
 Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Io-

τίπατρος ὁ Τολαίου μέγιστον δυναθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἑτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχευεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλαδέλφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀδίκητο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν ἐξέλιπε τὸν 13 βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατίστρεψε) Ἐτελεύτησε. Υ.

lai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

τα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
 Ἀριαράβης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ
 ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
 ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὺς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ
 Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν
 καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
 νόμενος ἐξήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς
 πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ
 φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου
 ταῦτα πεποιχέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ
 διαβληθεὺς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μένος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μιθ-
 ρων ἐπικληθεὺς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
 βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δεϊνῶν ἱστορεῖ, τεσσαράων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Aria-
 rathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut
 narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse :
 sed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus
 est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Per-
 sarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus,
 vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum an-
 norum cum esset, amicorum unumquemque requisivit.
 Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio
 suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus par-
 tim, quod male audiret propter crudelitatem filii, par-
 tim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Ar-
 taxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cy-
 rus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, mor-
 bo finiit annos natus sex & octoginta : ut vero Dino pro-

καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βίους, ἐπιβουλῇ τὰδελφοῦ Γωσίθρου ἐδόλοφονήθη. Συναρθακλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ᾤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσω. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16 πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βίους, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἔξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθεὶς) Ἐποδόχθεϊς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Perfarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gofithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogesimum, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyspasines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massinissa, Mauro-

σίῳν βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἡττῶν ἐΦάνη ὡς δὲ ἑώρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβανίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς αὐτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονῶς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι
 αὐτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράφωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονῶς τεσσάρων καὶ
 ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goaesius, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numenta relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, emi-

μουσικός, ὡς Φησιν Ἀριστοῦξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δέ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακός, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, οὐκ τῷ καὶ ἐνεήκοντα, ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητὴς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνεήκοντα οὗτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡζίουσι οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ τοῦ Φυσικοῦ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἑν καὶ ἐνεήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψάρα. *ibid.* Καὶ ἀποκατερῶν) Ἐαυτὸν λιμῇ ἢ ἀγχόνη ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt, cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum, inedia vitam finivisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis & successior, novem & nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocrata-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρυσίππος ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος. Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ 21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίου, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστορ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐννῆκοντα. Ξενοφῶν δὲ 22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐννῆκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύχεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῇ πεταμῇ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta: Carneades, iunioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta: Chrysippus unum & octoginta: Diogenes Seleucienſis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta: Posidonius Apameenſis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, & idem historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripareticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsenſis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsenſium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsenſium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarſo, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσαράων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλοδώρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμιάτους ὑπμεΐνας καὶ τραύματα, ἐξῆσεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μὴδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἐξ καὶ ἐνεήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκστόν ἔτος γεγονώς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Cresibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpeffus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellenicus Lesbii octoginta & quinae, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πεςε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
 23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦ-
 σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύ-
 τησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος,
 καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ
 μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσο-
 κράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἐτῶν γεγωνῶς, τὸν πανηγυρικὸν
 ἔγραφε λόγον· περὶ ἑτῆ δὲ ἐνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγο-
 νῶς, ὡς ἤσθητο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ
 Χαιρώνεια νύκτι νενικημένους, ποτνιάμενος, τὸν Εὐρι-
 πίδειον στίχον προσητέγκατο, εἰς αὐτὸν ἀναφέρον,

Σιδωνίόν ποτ' ἄστῳ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον.
 Ἀπολλόδορος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτνιάμενος) Ἀνιόμενος, ποτνιάμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δι-
 νοπαθῆσαις ἰκετεύω. V.

obiit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicra-
 tes, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit
 annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem So-
 phistam quidam nominant, annos octo & centum. Absti-
 nentia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa
 longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse,
 quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri.
 Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegy-
 ricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesi-
 mum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaero-
 neam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum pro-
 tulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita dis-
 cessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris

Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ
 τῷ Ταρσεῦ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα
 τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ
 ἀδόξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδο- 24
 ποιῆς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ
 ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. αὐτὸς ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ
 τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-
 σταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ
 τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει· ὡς τοὺς δικαστάς,
 τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταληφθεῖσθαι δὲ τοῦ υἱοῦ
 αὐτοῦ μακίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς, 25
 ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσεν, καὶ πρὸς τῷ
 τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ'
 οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως
 τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιοῦς, κατέκειτο
 μὲν ἐπὶ κλῆνης ἡμερῶν· θρασάμενος δὲ ὄνεν τὰ παρε-
 σκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarfensi philosopho il-
 lum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta
 duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. So-
 phocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est,
 quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon-
 te filio sub finem vitae accusatus dememiae, recitavit iu-
 dicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
 sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehe-
 menter admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cra-
 tinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit,
 cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque,
 non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non
 minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus,
 decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asi-
 num paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
 ἀβρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
 ἀποπνιγεῖς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ
 26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιώσας. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
 χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑ-
 27 πὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ἀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 καῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰστορεῖται. Τσοῦτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀβροῖσαι ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμεν καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
 λομένων, ἱεράτατε Κυϊντίλλε, ἐκ ἄλλω δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque fervo cum multo *iiidem* confertoque risu
 imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque
 ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poeta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stefichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaeavorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quinrille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ὍΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος φθάνει προτε- 1
 θρυλλημένον. ἅρ' οὖν ἥδιον μὲν οὐδέν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναβρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη.
 πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 στέργουσι πάντες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θεῖαν ἡδοῆς,
 ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
 θην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνει- 2
 ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὶν ἀνα- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 πύδοντι ὅν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Raitz.

PATRIAE ENCOMIUM.

SU A cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ia-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutriverit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεως μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὀνίων ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἴφρσις ἐστὶ πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιαοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δι-
 καιοὶ τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαδός, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδός,
 ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νι-
 κώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παῖσιν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est;
 aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam sorti-
 tus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ οὐ θαλμούς
 ἔχειν. Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις καλεῖται, προσηκόντως ἀντὶ τὴν πατρίδα
 προτιμήσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πατρώων πρόεσιν ἀνα-
 βιβαζόμενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ 5
 πάντα μὲν, ὡς εἰκός, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐο-
 ῖς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλει. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ
 νῆσοι θειόταται, παρ' αἷς ὑμνεῖται γενέσεις θεῶν. ἱερὰ
 γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴ
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & patris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Di patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

6 δὲ θεοὶς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
 7 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἑκάστω νομίζεσθαι πατρῶν,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
 δεῖξῃναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέ-
 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθῶν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύ-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμω-
 τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. πτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἐνεκεν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι·
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo *sibi* loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disce-
 ret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam forti-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *eiusmodi* esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis* quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἓνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάβη πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡφθῇ δὲ οὐδεὶς οὕτως 8 ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γεγόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, αἱ καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaeque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adverfa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπιγυομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν Φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡζιωμένων. Ποθευή μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἡδὴ γεγενηκόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγενηκότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ὃν, ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάβηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἕκαστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι, 9 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ραδίως ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae porrio obtrigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam & studet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. D durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus inest, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

δότες, μήτε στέργοντες ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
 ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
 στρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγα-
 πῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλί-
 γην ἔχουσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγευν' καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
 τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν
 ἑτέρας σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι
 φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
 πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρό-
 Φον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόΦον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύ- 11
 δεῖ τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
 εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ δεδομένην ἀθανασίαν οὐ προσή-
 σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάΦον· καὶ ὁ τῆς
 πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τοῦ παρ'
 ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ 12
 πᾶσιν ἢ πατὴρ, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἰδοί

11 Σπύδρι) De Ulyffe. G.

necessariorum rerum copiam praesto sibi ubique futuram
 rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
 cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
 qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
 asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
 virtutem commendent, laudes certe non desunt illis, qui-
 bus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
 campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque
 equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
 Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
 felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
 mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
 musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
 autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ ¹
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπος, πε-
 δινὴ ἅπαντα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δι-
 ψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἄφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ὄψρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἀβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, ²
 εὐσταλὲς καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, cras-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini
 potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis,
 multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aër igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes foli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντας
 τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβε-
 σθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀμηγέπη βατὰ
 γένοιτο. ἡ θήρα δέ ἐστιν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρου-
 θῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα,
 καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ πρὸς τὸ
 δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ
 πολλῶ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁμῶς οἱ Γαράμαντες ἐπει-
 δαν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο,
 ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
 μος ἀναφλεγέῃσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτε
 ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπὸλονται
 μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνα-
 σπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν,
 ὑπερζέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε
 πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθῆγμένην τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφῇ) Ὡς περ γὰρ τίς τρο- ὕγρον. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ὅτε
 φῶ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγενιστόν μᾶλλον κρατύνεται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato
 tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exstin-
 dia est, & conspersa arena, itineris copia utcumque con-
 tingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marino-
 rum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se
 non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a
 multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, con-
 sumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur,
 veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel diffici-
 lem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia
 deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla
 superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore,
 exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios
 jaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλασος, 3
τὸ δίψος, ἡ ἔρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
ἦττον ὑμῶν δυσχερῆ εἶναι δοῖται τοῦ λεχθήσομένου· καὶ διὰ
τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποι-
κίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
νέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
χῇ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Οὔσαλλοι,
καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
στεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίρβασιναι, καὶ δράκοντες,
καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
αέριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερὰ. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐπιιδῶσιν· τῷ δὲ Θερμῷ μα-
ραίνεται τε καὶ ἀφανίζεται συναι-
ρούσα τὸ ὅς ἐφ' ἑαυτῇ τὸ Θερμὸν.
αἱ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὰ μὲν ἢ
ὕγρότης ὀλιγομένη ἀκμάζειν ὑπεν-
διδῶσιν, ὡς οἱ αὐτρίφουσα τῷ Θερμῷ.

τέλος δὲ ἔκκμαζομένη καὶ πρὸς τὸ
μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥσπερ ἐκ παρα-
θαύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
αὐτὰ τὸ Θερμὸν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πά-
σχειν δοκεῖ. ἄπορον τ' ἡδὲ κικρατε-
κίαι τῶν τότε ἐκκμαζόντων. Μ.

alimentum igni praestet. Quamquam ista, quae adhuc com-
memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam
dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpen-
tes nempe vari, magnitudine ingentes, plurimi numero,
formis peregrini, veneno armati invicto, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
alii in summo versantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
& ceraestae, & buprestae, & iaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
pedestre, ingens, vertebrae [in cauda] habens plures; aë-
rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis, & vesperilionibus alae. Id ge-

ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμ-
 μος τρέφει, ἡ δίψας ἐστίν, ὅφιν οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη
 ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχύς, ὀδύνας μὲν ἀλή-
 κτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ
 πίμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ. δίψῳσι
 γὰρ εἰς ὑπερβολὴν καὶ τὸ παραδοξότατον, ὥσπερ ἂν
 πίνωσι, τοσοῦτά μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλεον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειας
 ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.
 5 Λέγουσιν ἱατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχύν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξυκίνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperæ
 similis, morfu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit,
 & ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 faceant. Quæ autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Siniunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim ex-
 stinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo extinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 πονηότα εἶδον. μηδὲ, ὡ θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
 θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπικὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἔνθα δὴ ταφῇ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφροτάναι, δηλοῦσαν τοῦ
 ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρπύμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίει δῆθεν τὸ θηρίον
 δε, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειρᾶσθαι τῷ
 ποδί, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κείσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius sic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam homi-
 nem talibus cruciatum suppliciiis. Sed, bono consilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma
 audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo de-
 functi sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic nar-
 rabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim ma-
 iorem, (neque enim posse aliter) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum
 enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam,
 & mulieres quasdam, aquam afferentes simul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουβῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας.
γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦτίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ
αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰθόπος ἰαῦ

Μηδὰμὰ κοιμίσσαι διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔφη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπουδάκασιν περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται
ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκά-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ φειδύς τὸ λεγόμενον. Μ.

lia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma... nihil
vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitiis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tol-
lit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Col-
ligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed
evacuatis etiam utuntur in supellestiale, & pocula sibi in-
de faciunt, cum fingere de luto non possint, quod *meta*
arena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum
enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὡὰ, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ
ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν
κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἐμπροσθεν
εἰρημένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλά-
μενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν 9
ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μά-
θοιτε ὡς οὐκ ἀμελεῖς γεγένηται μοι, φύσεις τῶν Λιβυ-
κῶν ἐρπετῶν εἰδέναι, ἱατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος
εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐ-
τὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς
Φιλίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν) ὁμοίον
τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι
πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσω γὰρ ἂν
ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτω μᾶλλον ὀρέγομαι
τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

7 φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ-
ναι, ἢ ὅπως) ὡς οὐκ ἀμελεῖς πρὸς
τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρ-
πετῶν γεγένηται μοι. δυσχερίστι-

ρον δέ. M.

15 Ἄσχετον) Ἄσπετον habent C.
Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: & cum accedit
homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi
eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper,
& magis sitiat, & nunquam fatietur. Haec, ita me Iup-
piter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poe-
tam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis,
nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum in-
geniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit,
quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex ar-
te possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos ami-
citiae praesidem *Iovem* rogo, nolite offendi transumta a he-
stiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a di-
psade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim
prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum
cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

Lucian. Vol. VIII.

K

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. πῶς γὰρ ἂν οὕτω διειδέῃ τε καὶ
καβαρῶ ὕδατι ἐνύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ
δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποβείς τῷ κρουνῷ τὴν
κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρ-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
κηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὥς δίψους γε ἔνε-
κα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec in-
iuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram in-
cidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo
morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me
haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud
mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec
exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitien-
tem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim at-
tinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim
auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίοδε, ¹
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός
τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἐνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα,
καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι
ἄξιον, τί δῆποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὡς διὰ τοῦτο
λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως
κλείοις καὶ ὑμνοῖς τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις
τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξηγήνοχας·
θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκεί-
νων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ
γυναικῶν ἀρετάς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα
περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμῆ-

¹ ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδέε τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ
ἀγχιότηας. G. 4 Ἐπίε) Θεοῦ πνεύματι χιτούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. **V**ERUM enimvero poëtam quidem optimum esse
te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse
quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia
atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De
illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
de te ipso prædixisses, hanc te ob causam divinum illud
a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque præ-
terita, ac divinare futura; alterum quidem, idque perfe-
cte omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis,
usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amo-
rem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, &
præceptis agriculturæ, & quas de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. θάτερον
 δέ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν
 δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων
 προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέ-
 ρος τοῦτο πᾶν λήθη παραδέδωκας, οὐδαμῶς τῆς ποιήσεως
 ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τηλέφον, ἢ τὸν Πολυίδον, ἢ καὶ
 Φινέα μνησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυ-
 χόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾶν τοῖς
 2 δεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν
 μία γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ εἰπύσω, εἰ καὶ πι-
 κρόν εἶπεν, [οὐχ] ὥς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ
 τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥς-
 περ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ
 κόλπον φυλάττεεις τὴν δωρεάν, οὐ μεταδιδούς αὐτῆς τοῖς
 δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολ-
 λά, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque re-
 rum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo uti-
 lius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis si-
 mile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane
 non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita,
 nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel
 Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non conse-
 cuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere
 consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum crimi-
 num in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim,
 quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non
 promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut
 illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia
 occultas, in sinuque *absconditum* servas munus, non im-
 pertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt
 etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον ταμειυόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
 ἐκέῃω μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦ-
 σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδωκαν, ἐξ
 ἡμιαίας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν
 τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέρων αὐτὴν ἐν τῷ
 ἔπει ὑπέσχημένηαι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
 σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν; πρέπον γὰρ ἂν,
 ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑαῶν εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
 φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
 ηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῶν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐγὼ μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν ἀπόκρι- 4
 σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
 ἑρραΐσθημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
 σῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
 εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1. Εἰς ὃν καιρόν τινα) Ὑπερβόλις τοῦ εἰς ὅτινα ἄλλον καιρόν, ἵνα περικαλλῇ τὸν λόγον ποιῇ, ὡς ἐν τῇ, εἰ καὶ διὰ μὴν ἄλλο. ὁπότε

οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἄλλο ὑπερβόλις εἰπωσιν, εἴτε χρὰ Ἐμμο- γένει πιστεύειν. V.

11 Ἐγὼ μὲν μοι) Δυνατὸν ἦν. V.

didisti, cum ufum eorum ad nescio quod aliud tempus reponas. Illud enim neque auſum dicere, Musas, duo tibi praestare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem suam, de futurorum cognitione loquor, revocasse, cum tamen prius illam in verſu pollicitae essent. Iſta ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam ab ipſo te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmodum ipſi Diſi bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae noſtis enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hef. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defungi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proinde rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδία ἡπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐβέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, 5 μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπατεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῖνεν λάβη, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβαλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρας ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμίλγειν. καὶ βύαλις τὸ ἀμολγεῖν. V.

scendam: me vero de his, quae per me sciebam, de pascendo, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgendo, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina, causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibuscunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poëtica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poëtis tenuiter nimis & minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbè illud exigere; verum scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac *poliia*, nescio quomodo assumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς
ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ
μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ
καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχου τοῦ ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνί-
ζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα
διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοῖε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ
οὔτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν
τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς
προτεθέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν
γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παρα-
λελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἷσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δὲ σε θήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι
τὰ τῶν καλῶν ἀποξυσματα ἢ
ἐκίλοποι, ἢ ἐπιχειρησὶα τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν
εὐθείας ὀρύσσεται. σκινδαλάμους οὖν
λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις, λόγων ἀκριβοῦν σκινδαλάμους
μαθίσταται. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V.
Κατατίμνουσι, καταλιπούσι. C.

5 Ἄττα) Τινὰ. ἢ ἄτινα. ἢ παρα-
πλησία. ἢ ὀλίγα. G.

13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμ-
μένος ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ,
ἐν ᾧ εἰσθίσιον ἰσχυρὰς κομιζι-
σθαι. G.

quaedam & spinas eligis, anfasque quaeris calumniae. Ne-
que vero solus tu talia, neque contra me solum, sed mul-
ti etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, car-
mina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua dispu-
tantes. Si vero opus est cominus congrredi cum crimine,
& eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo,
Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo car-
mine, divine & tanquam a vate praedictae a me sint, quae
exitus praesignificant cum eorum, quae recte & suo tem-
pore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, no-
xas. Iam illud:

Corbe ferēs raro, tarus ubi & accola plaudet :

K 4

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

- 7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ Θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηται σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δὲ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ Θεοῦ, εὐθαλῆῃσται τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ εὐχὴ λιμὸν ἐπακολουθήσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος Θέρουσιν χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκχυβέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμῶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὲν οὐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὥς ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηται σοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐθείαν. V.

& rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatione iure habeatur.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiode, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum assatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messet copiosam*] si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fufis frustra seminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri frustum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς
αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέϊται τὴν
ἅπασαν τοῦ θεοῦ ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ
ἀδελὰ, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν·
ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωι προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πί-
θῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
Ἀχαιοῖς προμηνῦσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ
μαντική. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη,
οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῶ γὰρ, καὶ
προβεςπιῶ, καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δαφνῆς, καὶ τρί-
ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή-
της, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζώντος τοῦ θεοῦ, ἡπιάλος οὐ
μικρὸς ἐπιπίσσειται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπιάλος) Ῥιγυπέριος. V.

ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas aves,
omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit;
a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
tur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta
ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis re-
ferat, effugere non poterit, quin *me* quoque vatem dicat.
Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
& tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
 9 ἂν εἶη μεμνηῖσθαι. Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὁ εἰρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἤδεις τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπέ- τέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ' ἀτελῆ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmitum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. ΟΥΚ ἐγὼ λέγον ὅτι θάττον τοὺς γύπας ἑώλος ἢ νεκρὸς ἐν Φανερῷ κείμενος, ἢ θάμα τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὲ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄσκησ τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἤκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἐγὼ λέγον) Κρᾶσις τοῦ α καὶ τοῦ ι εἰς τὸ α τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ λέγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. NON NE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vul-
tures effugiat iacens in proparulo antiquum cadaver, quam
Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno
spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini orio-
so, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius na-
vem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae
annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos
quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam
spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρρινούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῆς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

- 2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεираκίον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀβόνην ἐνδεδυκός, ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένη. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ θάλαμος, εἶκος ἢ κατάν. V.

13 Ἐνδεδύκός) Σχμειοῦ τὸ ἐνδεδύκός, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδύμενον. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectantium turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per torum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, *hominem*, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso naupego

Φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξε μοι, ὥς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι, ὦ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμύλοι τὸ φέγμα, παλαιόστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μέλαγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ σῶ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθερίον φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν 3 Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adstitisse lacrimantem; ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi sermonis, olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus etiam est, & tenui nimis crure, & tractum quiddam de imo gutture, continuatumque nimis & volubile loquitur, Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam sibilo atque tenore vocis prodatur. Coma vero, & actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἕς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κράβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνηστικῶς τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν ταῖς Ἰώσῳ, ὁπότε οἱ τότε συναπώκισθησαν.

- 4 ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναῦτην διὰ τῶν κάλων, εἴτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαβέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κράβυλον) Κράβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἰχθυήσαντων εἰς ὅζῳ καταλήγον. V. (Εἶδος ἔμπαλως. Thucyd. in I. Suidas. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένου) Τὰ νῦν χάρις λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κίρκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi & de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque coniectus telorum in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; παραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐβέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι
ἐς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Μῆδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη
παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ
μηκέβ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν
Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν
ἀποβουκληθῇ.

ΛΥΚ. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ
τοῦτο δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγνῆαν τὴν πα-
λαιστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λό- 5
γων, ἡλικὴ ναῦς, εἰκοσι καὶ ἑκατὸν πῆχεων ἔλεγεν ὁ
ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμέναι, ἢ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἰκοσι. τὰ
δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἰστός, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν,

est? expectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, il-
lum per tumultuariam festinationem praeteriisse iam nos
in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin mi-
nus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire.
Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palae-
stram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur,
quantā haec navis! centum & viginti cubitorum longi-
tudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra
quartam huius partem; ac de constrato navis in fundum,
ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Ceterum
quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-

εἰώ δὲ προτόνω συνέχεται, ὥς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανεστή-
 κεν ἡρέμα καμπύλη, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
 ἀντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
 ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν
 Ἴσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ,
 καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
 αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγαί, καὶ αἱ
 μετὰ τὴν πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.
 6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν.
 ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι
 τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφὴν. καὶ κεῖνα πάντα
 μικρὸς τις ἀνθρώπισκος γέρων ἤδη ἐσώζειν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
 μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
 μοι ἀναφαλάντιās τις, οὖλος, Ἡρων, οἶμαι, τοῦνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὥς ἔφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ἰστού τὸ παράσειον) Τὸ
 χρήσιον. V.

12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὅρ-
 θον ἔυλον. λέγεται Σηλυκάς. V.

to opus habet & continetur protono! Ut vero puppis af-
 surgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus;
 ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in adver-
 sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
 vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
 parum veli colore flammeo, & ante istaec ancorae, &
 verforia, & circumactoria, & illae ad puppim habitatio-
 nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
 titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
 tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
 incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
 parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat, parva per-
 tica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mi-
 hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
 arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἦκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' αὖ
ἀκούσαιομεν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἐπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν·
ἐνθα δὲ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαντας. Οἶδα 8
δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὁπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκεῖνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευ-

*doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?*

Lyc. Non, Timolaë, sed iam libenter ex te audiverimus.

*Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse,
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam affuisset. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab*

Lucian. Vol. VIII.

L

μάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δὲ εἰς πέτραι, καὶ ὀξέαι, παραηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγην, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευδύναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τούντεῦθεν δὲ ἀπαξ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἑτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματωγήν) Γραι. κυμαγωγήν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseri cordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedissee carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσούτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρινούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυσὶν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται Ἀδείμαντος γὰρ, αὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ φοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῶ ἡ κουρά. ἐπιτεινῶμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἢ μὴ 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενός σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contemnibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, sinistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθούσα, παρα-
κοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ
λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τις
ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὥς οἴ-
σθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς·
οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δοῖται τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο
ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾶ τῇ δα-
δί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα
πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμενην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀπορ-
ρήτου ὄντος τῶν τὰ μυστήρια ἀμυήτων
εἰσιπεῖν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀπο-
κλείοντες, φασὶν ὅς οὐκ ἔχον σοι
οὐσίην πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπορρήτον,
εἴγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύ-
πτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς
ἐκφύρειν καθίσταται, μεμυήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὲ τὸ τῶν
τραγηδῶν πρὸς οἰκίῳ χορὸν ἐρεῖς.
V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς βα-
σάνην καὶ εὐημερίαν τείνεται, εἴτε
ἐργηγορούντων εὐθυμία, εἴτε καὶ
καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴ μακα-
ρίαν οἱ παλαῖοι κατεφήμεσαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem ve-
stram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
haberem.

Lyc. Quanam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi
est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus,
ac celare *commissa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo
puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed *hominibus* ad claram
facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse
fingebam animo, quam fictitiam Beatam *insulam* omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
 τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
 μῆας, Φασί· καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλοῦτον·
 ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
 μάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
 τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
 ἀσφαλές. περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
 γεθος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
 πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσῃ ἀποφέρει ἡ ναῦς
 τῷ δεσπότη ὡς ἐπιτεπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
 φορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικά τάλαντα, εἰ
 πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο. τούντεῦθεν οὖν ἐπανιῶν,
 ἐλογιζομένην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμήν ποιήσειεν
 εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
 stigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
 esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas deponere di-
 vitias: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
 ci sumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
 navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
 metiente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo
 discefferatis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
 rum aliquo, Quantum plerumque mercedis dominus singulis an-
 nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Asi-
 ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
 cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
 faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας
ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκεῖνων ταλάντων, οἰκίαν
τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποι-
κίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρώαν Ἀφείδ,
καὶ οἰκέτας ᾠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵπ-
πους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὃν ἅπαντων εὐδαιμονι-
ζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονον-
ουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν
εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπι-
στάς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας
εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

- 14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε
πρὸς τὸν στρατηγόν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν,
ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ
κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως πα-
ραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γάρ, εἰ βούλει,

*cis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Dein-
de de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco
opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum
paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos.
Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus
omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis
habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, &
in portum prospectanti e longinquo, tuo, Lycine, adventu
demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo vo-
torum flatu fertur, navigium.*

*Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem
abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui
tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque
inter Piraeae atque urbem via. Sed vide, quomodo casum
tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-*

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἢδ' ἔχει, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δηλὸς εἰ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουτουὶ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοῶντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς Φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεὶ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδελμάντου πλοῖον, τὴν Ἴσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὅρας, διὰ τοῦτο ὥκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, 15
εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθ' ἐμὴν τὴν
εὐχὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήση-
τε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

*lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, &
quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter
tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque ad-
vehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabi-
lem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius
huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non au-
dieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes
velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum
amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraceo
sedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent,
Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis
viderit.*

*Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cuncta-
bar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum ha-
bituros. Itaque resistam paululum, dum vos processeritis,*

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελασθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσηζόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶου σοὶ μὲν εἶναι ῥαδίον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μῆτε πριαμένῳ μῆτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμή-
τες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ εἰς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελετὴν, ὅσθ' αὖ ἐν ἡλικῷ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ Φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾶς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

11 Καὶ εἰς Αἴγιναν) Ἐρπὶ ἐν Αἴγινῃ. V.

16 Ὑπερμαζᾶς γὰρ) Λίγνται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαν πείρας

ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non im-
petratos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natrare possi-
mus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul ami-
ci quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum ti-
bi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers gravi-
ter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis pon-
ticulum: nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθαι ὅστις ὦν ναυκλη-
ρεῖς. οὕτως ἐπ' ἡρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οικοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλήθος. ἀλλ', ὦ
ἄνδρ', πρὸς τῆς Ἰσίδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτά μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον
ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἰβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. ὦ Ἀλὶς παιδιάς, ὦ Λυκῖν' ὄρας ὡς ἐρυθρίαν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῶ τῷ γέλῳτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπέπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπόν· ἐστὶ
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἑκάστος σταδίου, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὄνειρατι

ἀρξομένων πλουτεῖν, ἐπειτα σοβαρόν
τι τοῖς συνήθεισι τίως ἰσχυρόναι καὶ
ὑπερπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζῶν
λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ
εὐπορηκότος. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφερό-

μενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
καύφῳ φερομένων, καὶ ἀλαζόνων
φασὶ τὸ μὲν εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
οὗς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
πύστως σκαπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amice, certe Nilotica illa falfamenta, illa re-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

· Tim. Satis ioci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in
quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἐκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἐκάστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέζοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείβομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἄλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, οὐτοσὶ Σάμῃπιπος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis optante usus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *isylus*, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatii ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νέως. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρ-
μῆς ὁ κερδῶς ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι,
αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημά-
των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομή-
την; καὶ κεῖνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁ πόσος δὲ ὁ πυρὸς ἐνδόν
ἐστίν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέ-
σθω, τοσούτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταιί σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ Φβόνη, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ

geminam votum aggregfuss, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adii-
ciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, & quidquid in illa est, farcinae, vecto-
res, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἀκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μεираκίον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄβλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑπὸ δύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις καθαρώδῃ μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδαιμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῶ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρέεις τῶν σκαμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον) δα, ἐπιδικῶντος τοῦ Ἀδάμαντος
Μελιχέρτη φασὶ τὸν τῆς Ἰοῦς παῖ- αὐτόν. V.

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praestabo silentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percipisse; & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emro, amatorium Delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolae, Lycinum imitaris, & adii- cis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχῃς ἐκ τοῦ πλοίου, μετατίθεις χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορώρχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθύς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμῷ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγῶνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυῶνιον πεδῖον, καὶ ὅλως εἴ που τι ἢ συνηρεΦές, ἢ ἐνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδεϊμάντου ἔστω. ὁ χου- σὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμΦαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦ- Φα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκὴν.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλήρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tan- tum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercu- rio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusi- nes maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti sunto omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talento- rum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφϊόν τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μὴ μὲ ἀνάλυσεν τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτοῦς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σῃ, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄβυσσος ἀπόλη, λιμῶν διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ρυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστός· Φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσεληθοῦσι

¹ Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφϊόν τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πίττον ἐν αὐτοῦ ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero menfas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midæ etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, & victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucundus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad ianuas inambulabunt fursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι,
 θυρωροὶ ἐπὶ τὰ ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 ταὶ ποιούσιν. ἐγὼ δὲ, ὅπότεν δοξῇ, προκίψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι εἰνούς· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι
 τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἤκειν καλεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ πλούσιοι, ὀρώντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὃ, τι περ τὸ ἀνθρώπαιον. Εἶτα δεῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ)
 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ὅσα πάντα χόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 νά, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας Ὁν Φά-
 ληρον φασι. τῆς κατὰ δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάδιρα λέγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκείθεν ἰχθύερα τάριχον ἐκκομί-

ζετο, ἰχθύας φερύσκει οὐ κατὰ τὴν
 ἁλλήν θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῶ καὶ
 τῶ μεγέθει καὶ τῶ λίπει τοὺς ἄλ-
 λους περιυδοχιμοῦντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores se-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper *adstet*, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucra, gallina e Phaside, & ex India

κτρυὼν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προ-
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω
 24 καὶ τὸ ἐκπῶμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ,
 καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς
 ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ εἰς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεία· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν,
 κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν,
 25 καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν,
 Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula,
 sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis oc-
 cupati. Si cui vero propinem scypho postulato aut phia-
 la, qui ehibet, poculum quoque ipsum auferat. Qui ve-
 ro iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt*
 omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam,
 aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim
 ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero
 haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones men-
 struae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum
 dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & ba-
 lineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque
 perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per ma-
 gnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit,
 ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis,
 Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

ραμετρήσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχὴν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρῶ-
μενος. εἶρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτος πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν
ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἀνδρακῆς σοι ὁ
Θησαυρὸς ἐσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅπόσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῦ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρονός, ἀποφυ-
σῆσας τὸ ψυχιδίον ἅπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quoque, quod
garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbones tibi pro thesauro relinquuntur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac
gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII.

M

καταλιπών; ἢ ἐβέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐ-
 τικά πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους
 δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βα-
 σκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν
 Κροῖσαν καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους
 γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάν-
 27 των; Ἴνα δέ σοι καὶ τούτους ἀΦῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγ-
 γυσον οἷε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὅρᾳς
 πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν
 ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ
 τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ
 οὐκ ἂν ἔλοιο, πλουτῶν δις τοσούτον πλοῦτον, ὅμοια πά-
 σchein Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύεσθαι ὡς
 ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἴπης. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς
 οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστὰς, καὶ φθόρον, καὶ
 μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὅρᾳς οἶαν σοι πραγμάτων αἵ-
 τιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam
 fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum vi-
 verent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia dae-
 mone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem,
 multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse?
 Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem ti-
 bi tanquam sponse quodam certam firmamque futuram
 arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a dolori-
 bus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, ali-
 quos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te
 enim nec cum altero tanto divitiarum opraturum esse ea pati,
 quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari;
 etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias no-
 vi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium
 multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceffat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῆνε, ὑπεναντίος ὥστε αὐτὴ τὴν χοινικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τούτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπερώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ 18 Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μισρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ἐν Τιμόλαιος ἔθηκε, Φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀναπυόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδιξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρός, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod retractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συναμόται ὅσον
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ'
 ἄλλους· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάν-
 των προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξας ἀνθρώπων
 ἠγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μεῖζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλείων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδεϊμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδύ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγῃ ἤτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniis auspicanti sodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aequae iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἄσπιδος τσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῶν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὴν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασιλεῦ, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακός μει τό, τε ἱππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἶδέναι οἱ βασιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίου πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίне, μᾶλλον δέ, εἰ σοι φίλον, 30
ἐκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περιεργαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν ὀρθὴν οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄδιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδωκα τοίνυν μὴ τοῦ σαλπικτοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Perfarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicine, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηβῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τισαύταις ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδῆς ὁ ἵππος ὦν, ἐξενέγκη με, τὸν χαλινὸν ἐνθακὼν, εἰς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δέήσει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μᾶλλον μένιν τε ἄνω, καὶ ἔξισθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵππεας, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὗτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνται τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀσπράβην φασὶν, ἣτοι τὴν ἐφιστρίδα, ἐν νῦν σίλλαι καλαῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant suum praefectum futurum. Qui censeis, equites, Adimantum equitatui praefici, manum tollitote. Omnes, ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἔπει- 32
 ξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καίπειδαν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντωθησόμενος
 ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκοντὶ κρατήσο-
 μεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἰππαγωγὰς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ραδίως, ἄρχοντας ἀπαλιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
 νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
 Ἑλλάδος καταλίπε. δειλὸς γὰρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκων πο-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἑώρας ἐπὶ

mur Corinthum versus per montana, votis amica Iovi re-
 gum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem sube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero simus, occurrer, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) conscensis triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
 geum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, capnisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae.
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλα,
καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχά, ὥστε ἄλλω παραδοὺς τὸ δε-
ξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἑασὼν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπείρῃ τις οἰστῶ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά,
περὶ Σούσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον,
δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτεμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις
λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφρά-
την ἤδη ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐξευκται, καὶ κατόπιν
ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα
ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔδνει ἐπεισα-
χθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσού-
τῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσ-
αζόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν
ἄγων, εἴτα ἐγώ, καὶ μετ' ἐμὲ οὐτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρόν τινα ἑασὼν) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας κακῆτος
γὰρ περαιοῦμενος τὸν Ἑλλησποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον αὐτ'
αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes.
Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quen-
dam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi du-
co, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua
parte intectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite
plecti, si quis ordines deseruisse deprehendatur. Sed quan-
do iam sumus ad Euphratem, & iunctus est ponte fluvius,
& a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia
tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
discesserunt, qui Phoenicen nobis interea, & Palaestinam,
deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine,
dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & post me hic
Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδείς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδοκῆτοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἰππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἰπποτοξότας· καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χὼρῃ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν 35

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improvise intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt; neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphont-

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἵππικόν αὐτῶ μένειν, τὴν Βαβυλῶνά διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμους, μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατήειμεν ἑωθεν εἰς τὸν Πειραῖα, καὶ κῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάστιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expectare, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censēs?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi sumus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in everfa illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νῆφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανῆσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσκειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἤδη γὰρ πού καὶ οἱ πολέμοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ ὄρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὥς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sed eas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et *memento*, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublatο, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίне, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθος γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

- 37 ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καί μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσειν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαιόστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπὼν.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναί πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut imperum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palacstram, & adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερὰ τοῦ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἦδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν 38 ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἑμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἦδη ὦν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἦδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γὰρ σε 39 ἦδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι ἡ

16 Ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι) ἐπόσαν σταδίαν ἀπῖχοι ἂν ἀφικε-
Ἐκσταδίων, εἰρητο γὰρ ἦν αὐτοῖς μένου ἢ κατὰ μαχαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut investus ego istu uno ipsum cum equo emissis hastis traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum. Ac barbari quidem nos adorent: vobis autem Graeco more unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Define iam, Samippe. Tempus enim est, te iam; qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὔχεσθαι ὅπερ ἂν ἐβέλη.

ΣΑΜ. Τί δ' εὖν, ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺν, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιασιώτερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προ-
τείνων τοῖς συμποταῖς, σὺ δὲ, καὶ ἐπιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεδόεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραι· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ θένος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδείς
ἀληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ θεὸς ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῶν ποικίλη,
καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀγρία πολλή·
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσι δεῖ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam processit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta votis Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
tuisti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui ef-
fe videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφίστηκέ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσὶ τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι σὺν δὲ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινόν, ὅτι καὶ 40 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδωκε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστάς ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει αἰμῶζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμὸν τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεῶς, εὗς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoſcit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipſi viſum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelfo delapſus, detractusque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelfum, & columnam longam, aut accurate deſcriptam angulis pyramidem, in quibus fero homines, cum nihil iam inde ad ſenſum ipſorum perveniat, ſuperbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi cauſa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim deſluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένη, τίς ἔτι ἀπόλαυσις
 ἀναισθήτῳ αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν,
 ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὖ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐδύναί τις δουηθεῖη. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ
 εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλέον
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιούτους
 τὴν δύναμιν, ἵνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

ita abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneat, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *saturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & infidiis exposi-
 ta multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθὴ ἕτερον δέ, ὡς
 μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
 τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
 ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναιντο, τοῦτό με ῥαδίως
 μόνον ἀνατίθασθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
 τῆς γῆς ἀρβέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
 να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὁπόσους ἂν ἐθέλω,
 καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλω-
 μένου τοῦ κλείδρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
 τα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
 ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι
 με, περιβέμενον παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναῖξιν, καὶ δῆ-
 μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ πο-
 θεινότερος ἐγώ, καὶ ἀνὰ στόμα ὥστε πολλὰς γυναῖ-
 κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτάς, καὶ
 τὰ μυράκια ἐπιμεμηνῆναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulneri nulli,
 aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
 deatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
 plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus
 vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
 le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
 tum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Ve-
 rum somno sopire ut queam, quosunque voluero, & ianua
 mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxa-
 to claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
 que valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius
 omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
 mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit,
 quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multrae
 mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
 mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορώην, καὶ κεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ῥακινθον, ἢ Ἰλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῆον εἶναι 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰὲ ἀποδύμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας εὐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς Φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορείοις θέαμα παρὰ δόξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρύψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο εἰώρων ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in univcrsum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἀνῆπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴτινες ἐντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥαδίως ἀν' ἔγνων, ἀπαθῆς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδίστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρία, δειπῆσαι ἐν Ἰταλία. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἰ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὕβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικαῖς δὲ ὀμιλεῖν ἀκωλύτως ἀν' ἑξῇ, εἰσιόντα ἀβέβητον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κείνο ἦν, τοὺς πολέμοινας ἐπισκοπεῖν ἐξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si quis conversus ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nuntiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & praeceps forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, demitterem casurum per praeceps. Amoris autem meis frui nemine prohibente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopire omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare proeliantes ultra iactum veli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δοξεῖέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
 45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἰ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὅρῃ ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ θυνάμενον, ἐπ' ἐραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακεκινηκότα τὴν γνώμην) Οἷον μαραινοῦντα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae infidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolae: neque enim tutum fuerit adversari volucris viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένος βαδίῃ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἓνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεῖσθαι καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὅς περιθέμενόν σε παύσει μαυραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποδείς.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκῶε, καὶ αὐτὸς εὖξῃ τὲ 46 ἤδη ποτὲ, ὥς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχορήσασθε, καλῶς ποιοῦντες ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον, ἀνισθῆναι μετ' ὀλίγον

ἢ Τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος) φορεῖται. V. (δάκτυλον φορεῖται
Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλίδιο- C. D. M.)

dutus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza, definas. An hoc idem praeftabit potus meracior hellebori?

Τίμ. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.

Λyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolae, dum praeus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inaniumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἷχεται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνειράτος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑπακρινόμενοι τραγωδοί, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅπταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἀπαντας ἀπορρέοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡτήσατε, τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

molestæ ferre paulo post, cum misera puls devoranda est: quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multæ divitiæ avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egressi de theatro plerumque efuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi præsertim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de coelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quæ vos petiistis, cum sint talia! eaque *homines*, qui philosophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρῶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθαι αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέρων, καὶ συνέπιε μὲν ἡμῶν πέρυσιν ἐν ταῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; ἰώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγείσθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα.

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstexit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόαν δὲ ἑταῖραν πεποιήται;

ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἤψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. οὐκοῦν χρὴ οὔτε ἀνίστασθαι ἄγαν, οὔτε μέμψεσθαι τῇ Γοργόῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι Φίλαι ἦτο. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπήνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἐωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ ἀραιὰς ἔχουσιν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέναι· τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ρὶς μακρά. ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιά πᾶν ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶμαι γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam?

Glyc. Ita fane, *Thais*, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, *Glycerium*, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit olim, quamvis effertis amicae. Verum illud miror, quod probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte abductos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum modo habet, quod procera est, & recta, & illecebrosus quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, *Thais*, forma captum Acarnanem?

Ἀκαρναῖνα; οὐκ οἶσθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὥδας ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκεῖνῃ ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχείασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thesfalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

! *Thais.* Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσούτοι δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἶχεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γοῶν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myr. **D**UCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταίρα βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίαις μετὰ τῆς μητρός, οὐδέ πω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτήν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliaſti, & paulo poſt alendus erit infans, negotium meretrici moleſtiſſimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, imprimis ſi virile ſecus erit: ſed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei ſolatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiiſciet, quam perfidus in miſeram ipſius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Theſmophoriis cum matre, cum nondum ſcirem, illius me opera non amplius viſuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adſpice; nec aegre ferto, ſi plane caeſios habet, neque quod ſtrabi ſunt, & ſe invicem reſpiciunt. Quin Philonem vidifſti, patrem ſponſae: faciem illius noſti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam,

παρβένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μένημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδιδάσκατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὁ Φείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν οὔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἂν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθηκας αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

2 Ὁ Ἀλωπεκῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀρτισχίδος φυλῆς. Δῆμος Ἀττικὸς ἢ Ἀλωπεκίς. V.

virgines mihi & nauclericas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponfam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri, Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis *puellam* ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνηας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραυπαλᾶς. καίτοι χθές οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιοτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὖξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχῶσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῆι τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, & vorum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia, quae subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Philonis ducit filiam.* Si vero non crederem, iubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre fertis exornata omnia, & tibiscinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρί, πρὸς σέ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τὰ ληθῆ ἀπήγγελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱὸς, γαμῆ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σύνει; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστερμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μακρῶς, ὥς ἐκλαβέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtilio. Verum turbatae frustra eſtis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa auდიſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurfus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe vicinorum.*

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suspendere enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam, ut obliviſcar Myrtili, idque ferentis ex me uterum.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἡ τί ἔπαθες ἐν τῷ συμποσίῳ χρέες; ἤκε γὰρ παρ' ἐμέ Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ἄδουσα, καὶ λυποῦσα ἐκείνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτερ, οὐ διηγῆσατο. οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὕβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε

7 Καταλιποῦσαν αὐτὸν ἐπιλθεῖν
ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν
ἐκείν. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τού-
τοι γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς,

οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ)
καταλιποῦτα. V.

14 Συνηγόρεις) Γραι. συνηγό-
ρεις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. **F**UREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, & quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque graviter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque amplexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit. Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἄφ' ἑμένουσ' ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίῳ ἑταίρα, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσιν εἰδέναι με, καὶ διένεινσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὧτός ἄκρου ἐφάψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφύσας, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἰπὶ ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὗς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησάν ποτε Φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὥς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστὰσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπῆνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφίμιτος) Ἀποστάς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehenfa, reflexaque cervice, ita arte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & satiati tandem essent oculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habear; cumque desisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sotandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλογόμενῃ ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα ἑᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπῆνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρῃ δὴ καμῶσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθές ἦν, καὶ τὸ μεταβᾶσαν περιπλέεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἐξα-
στᾶσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀληθινὸν ποι-
εῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit, nosti, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me iecit? Si quam, inquit, non pudet crurum exilitatis, saliatum & ipsa surgat! Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, & saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii pateret?

Mat. Ambitosius quidem istuc, filia; nec enim curare oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiecerat, lacunar respiciens, dum fatigata definerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculatus, &, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἴτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἥδες, ἐκείνου δακρύνοντας; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον θῆ τὸν πέρυσσι χειμῶνα διηγάζομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὅργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείκουσαι τὸ καλώδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γράῦν, οἷαι πολλὰ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII. O

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιῶσαι, εἰ καὶ πάνυ μισομένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναι) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὥς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὧ Μέλितτα, οἴχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἄπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὧ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἐώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφίβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὧ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praestent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata fis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπατήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, Φησί, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίσταται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὃ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεῖς. πόσα αἶε ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν, φιλοῦσιν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὃ δ' οὐδ' ὅπως τισὶν ὑπεμαλάχβη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλέον ὀχλήσεις, ἅπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΧΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βαχχί, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum*, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt. Quam tu mihi, inquam, *Hermotimum*, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolli-ri se passus, *At si mihi*, inquit, *diutius molesta fueris*, iam statim, media licet nocte, abeo.

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γουςαν ἢ τῶν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθύς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμνησμένην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τούνομα ἐν Κεραμειῷ· ἐπεμίψα οὖν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἥ δ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσίσκων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῷς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμι γάρ. λυπῆσαι τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἰδοίμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Πού δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροίμι, ὦ Βακχὲ, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανείσα.

deas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introëuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluferit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἣ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαοῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὖθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ παλὺν, ὦ Μέλितτα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ὀβολούς ἐπτά, καὶ θεῖον, καὶ δάδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνῃ μόνῃν. δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν ταιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσατα ἐκ παττάλου ὑποθυμῶ τῷ θεῷ, πάττουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπιλέγει

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc & compacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἴτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπ' αὐτὴν τινὰ λέγουσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσση, βαρβαρικά καὶ Ορικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συνεφώνων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥκέ μοι τὸ πλεον ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηρόν ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος ἐπ' αὐτὴν ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερόν ἐμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμί, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν Σύραμ. σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, & superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. **Κ**ΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἑρᾶν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾶς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μὴ τις ἐταιρίστρια τυγχάνει οὕσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuiisti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres,

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαίνα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήΘασί με καθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιδάρισα, καὶ αἶψά ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαίνα, ἢ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπαναί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea *Leaena*, illud ipsum quodque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, & quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerat cum *Corinthia Demonassa*, divite & ipsa, atque eandem artem, quam *Megilla*, exercente: assumferant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, *Age sane, mea Leaena*, inquit *Megilla*, dormiendi iam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes:

γούσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐβίβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφι-
 λῶσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη.
 χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη οὔσα, τὴν μὲν πη-
 νήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάντῃ ὁμοίᾳ,
 καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρῶ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ
 σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ
 ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά, Φησιν, ἐώρακας
 ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐνταῦ-
 θα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβήλυνέ με, ἔφη,
 Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι
 ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλα-
 σα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφη, Οὐκοῦν σὺ,
 ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν
 Ἀχιλλέα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ
 ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ
 οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Démonassa autem
 inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi
 vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam inca-
 luisse, fidiciam de capite comam aufert; impositam autem
 habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet
 accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athlerae, deton-
 sa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leæna*,
 inquit, *vidisline iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, in-
 quam, *non video hic iuvenem, Megilla.* Noli me, inquit, *fa-*
cere feminam. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demo-
 nassam, & mea uxor est. Risi ego hoc, *Clonarium*, &, *Tu*
igitur, Megille, inquam, cum vir sis, imprudentibus nobis, sic-
ut de Achille dicunt, inter virgines delituisse? & illud habes, quo
viri censentur, & Démonassæ facis, quod viri? Illud equidem,
 inquit, *Leæna, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed*

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δὲ τινα τρόπον ἡδὶώ παραπολύ
ὀμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην,
οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἔχοντες; ἔτι γὰρ
ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ
πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλη-
τρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ'
αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὃ δ'
αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοῦνομα.
μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὐκουν, ὦ Λέαινα,
ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῶν ἡ
γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς
ἐστί μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε
γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐν-
δέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γὰρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου,
ἀλλὰ παρέχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον,
ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης τῶν πο-

*proprio quodam modo & multum iucundiore coeuntem me vide-
bis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales
multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clo-
narium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omni-
no vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam,
Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse
quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem opti-
mum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile
quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum,
ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me
viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe,
inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, & nihil me inferio-
rem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed
praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum suppli-
canti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-*

λυτελῶν, καὶ ὀνόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuiſſima. Tum ego illam uti virum complexa ſum: illa fecit, baſiavit, anhelavit, atque ſupra modum delectari mihi viſa eſt.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curioſe exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coeleſtis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. **Ω** ΚΟΡΙΝΝΑ, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὁ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίου μὲν ὠραίου γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνησομαί σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. **I**GITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

KOP. Ναὶ, μαννάριον. ἔχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

KPOB. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρή ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὧ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐκ Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκούσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διетράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμενη τὰ σιτία μόλις· ἔβροσκον δὲ σε, ὧ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deicrantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem exspectans.

KOP. Τὴν μνᾶν λέγεις;

KPΩB. Οὐκ' ἀλλὰ ἐλογιζόμεν ὡς τηλικαύτη γενε-
μένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
δίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθλῆτας ἔξεις ἀλουργεῖς,
καὶ θεραπαίνας.

KOP. Πῶς, ἔφης, μήτηρ, ἢ τί λέγεις;

KPΩB. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα
μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

KOP. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

KPΩB. Ναί.

KOP. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

KPΩB. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις
ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ
Κόριννα; οὐχ ὁρᾷς ὅπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν
αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνι-
δα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὥ φίλῃ Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

*Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc
aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam
vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimen-
ta habituram purpurea, atque ancillas.*

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

*Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis;
& mercede concumbas.*

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita fane.

Cor. At illa meretrix est.

*Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista,
& multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non
vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas
opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-*

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινοι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτέσαστο ἡ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλῆς οὖσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰώθας, ἀλλὰ μειδιᾷσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψῃς, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάβους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

stea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosus subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis sit) neque cibis, tanquam infueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

KOP. Καὶ εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι;

KPΩB. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκάπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, ἀσελγὲς οὐδέν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηρᾶται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τά γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδέν, ὦ Φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζώης μόνον.

KOP. Εἰπέ μοι, ὦ μήτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκριτος, μεθ' οὗ χθες ἐκάβευδον;

KPΩB. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνιοὶ μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

11 Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πᾶσι μεγάλα ἐγκανχαρμίους ὑποτιμεσῶσαν. V.

Cor. Etiamfi forte finiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

KOP. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

KPOB. Μάλιστα, ὦ θυγάτερ· οὔτοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ῥαδίως. νῦν δ' ἀπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μεираάκιον ὁ Εὐκριτος· ὑπισχεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ῥαδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praefecerit! Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promisit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. ¹ΑΝ ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷός ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. ¹SI talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανία δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
δάμαλιν ἑκατέρα, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότει-
ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα.
νῦν ὅρας γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν,
ὃς ὀβελὸν μὲν οὐδεπώποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα,
οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἔαν ὁ πα-
τήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτηρ, κατὰ ταῖν θεῶν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρώην
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ; ὃ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἔλκοντα ἑκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολὴν) Ὁ ἱρανος. V.

ri *Veneri albam capellam, Coelesti vero & Hortensi bucu-*
lam unicuique, & coronare divitiarum donatricem Iuno-
nem: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos,
non unguentum; sed apud illum excusationes semper, &
promissiones, & longae spes, & multum illud, Si pater, &
Si dominus paternorum fuero! &, Tua erunt omnia! Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
ducturum.

Muf. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbolam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me, dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

Lucian. Vol. VIII.

P

δύο Δαρείκους, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐΦήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀνόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΤΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐραῖν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱός ἐστι τοῦ Ἀρεσπαγίτου, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, εἰαν ὑποδήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἣν τὸ ἐνοίκιον αἰτῶμεθα, Περίμεινον, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποδάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephefi curasset: oportebat enim Chacream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblarus est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetisque Areopagitæ filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulat futor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis*: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, *Exspecta*, dicemus, dum *Laches Colyuea* [tribu] moriatur: *solvemus enim tibi post nuptias*. Nonne te pudet, quae sola mere-

ρᾶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτερ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρο τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἴ πιστὴ, καὶ Φίλανδρος, οὐδὲ προσή ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἤκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνανίος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ.

tricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Muf. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe rececisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Muf. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Esto. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μὲν ὑποσχόμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπέλιψε Χαιρέας ἀποσφάξεν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρενήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; ἐγὼ τᾶλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μεννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθήκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἦτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

9 Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ) Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθηναίων, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γένεσι τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἡμετέρας περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Ceresis sacerdos. Mito reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μεν λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς δίδους, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μουσάριον, ὀκτώκαιδέκα ἐτῶν αἰεὶ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον παλυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῶ; μνησθήσεται οἶει τότε τῶν δαυρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκάζομενος καὶ βιαζόμενος ἠρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor fane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀφ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίγεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς Θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένου ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὐχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχὶ, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec fola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis torus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, &, semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔρῃν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰεσθαι σπουδάζεσθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλουντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἄλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἄλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἰκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον, οὔσα τυγχάνεις. εἰ

fuspiciatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te fuspicietur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent.

Chryf. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryf. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo.

βούλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάμπαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἤρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἤρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε δακρυῶν, οὔτε ἄωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκαβευδὲ μοι ἐνίστε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιάρχης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλαὶ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει Φονεύσειν, περιεῤῥήγγυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poecilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero advenientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor intus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum demum incalescens Demophantus & ipse ad eam rem inflammatur: & cum adstans aliquando apertam observasset ianuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem diicidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, sq-

νος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαν-
τας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ
ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσὶ, καὶ
σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος
δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

lus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius di-
citare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nem-
pe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chry-
sis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit ad-
ulescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. ἈΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλα-
μεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλου-
τῶν, ὡς Φασιν· εἴωρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐΦεστρίδα περι-
πόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούβους ἅμα πολ-
λούς. καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτόν ἀσπα-
σόμενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν Θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν
ἐπόμενον, ὅς συναποδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἠρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

Dorc. **P**ERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Pole-
mo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: sa-
gum purpura praetextum fibula confixum habet, & pe-
dissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a
tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανηλύθειτε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, "Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἶπτε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἀμείνον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, & cum salutassem prius, *Dic mihi*, inquam, *Parmeno*, ut existis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salvi rediistis*, multas gratias agimus *Diis*, & hospitali praefertim *Iovi*, & *Minervae bellicae*. *Hera* autem semper interrogavit, ut ageretis? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, *Lacrimavit etiam*, & semper memoriam usurpavit *Polemonis*, multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum, quae audiui. Nempe apud *Parmenonem* sic inceperam, *Numquid*, *Parmeno*, tiniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis *hera* mea meminerat, & maxime si quis rediisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκὰς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὡς ἐμὲ μνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἤρχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γούν κεῖν ἄλαιο ἐξήγγειλε, πλούτον πολὺν, χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴ δὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶασα δ' οὖν αὐτὸν ἐβέλοντά μοι διηγέισθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ira oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire oprasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halys traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Pisidas se gessit Polemo, & hanc tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἔλθων ὁ Πολέμων (ἤξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσειεν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἑναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμονα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνωμεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid faciendum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πο-
λέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστὶν ὁ προσίων ὑμῖν; σιωπᾶς;
εὗγε, οἶχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν
διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια
μέντοι πέπονθα, καὶ σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπα-
σθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στείριεὺς, Πανδίωνος Φυ-
λῆς, ἀκούεις; χιλιάρχισας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστή-
σας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε
ἔμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὺς ἐμὴ ἐστὶ,
καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπει-
δὲν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tar-
de advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge!
periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi
ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit.
Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienfis, tribu Pandionia, audin'? qui pri-
mum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum
agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam ad-
huc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea
est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam
etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et iam seque-
re me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse
apud Odrysas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢ ἐθέλη.

ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐκ οἶόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μάλλον ἐπιταβήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῴωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε
τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις Φόνοις ἐγγεγυμνασμένος
πάρεμι. τοὺς Θραῖκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὀπλισμένοι ἦκον, ἐμφράζαντες τὸν στενω-
πὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικὸν, παρ'
ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μερμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πῶποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos;
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.

Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
sagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-

χα διμοιρίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἶση μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θείαση, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μὴδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

Ἰ Διμοιρίτης ὢν) Διμοιρίτης, τοῦτο εἶναι τὸ τριόβολον ἀποδεύσασθαι, ἐπειδὴ τζῦτο διμοῖρον ἐστὶ τῆς ἀραγμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγεται. ἐστὶ δὲ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταῦτό φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἀρχὸν τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidiū dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ira dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiat.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δροσῇ, τὸ μεῖράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ εἰώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῶν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσίεναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε Φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ' ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθραπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μεираκίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν σῃμι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀὐτὸ οὐ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἕξῃς ἡμερῶν,

Dros. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Dros. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba proluxa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnotaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus

αὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδω δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἐπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν Παικίλῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταίνετου, νεῦσαι πόρρῳ, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδισον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἢ δὲ ἄχρι τοῦ Διτύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπαῆκεν, οὐδὲν σαφεὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλῃν ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἷσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

γ Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem ; (nescio vero quid de illo mihi praesagebat animus) misi Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulanti ait se vidisse cum Aristae-neto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecit vultum, nec amplius eo oculum adiecit. Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam profecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid factum esset adolescentulo? Sed, numquid aliqua in re ipsum offendi? dicebam; an alterius amore captus me odit? At pater prohibui? Multa talia versabam in animo. Iam vero sero vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέρ', ἴδωμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισυσυρμένα, δηλοῦντα ἐπειξίν τινα τοῦ γεγραμμένου. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὲ, τοὺς θεοὺς ποιῶμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δέ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτῳ παρέδωκε με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταῖρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πεῖθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δέ

Chel. Age, videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.*

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristaneneto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis & Erasicleae filium: melius enim esse, virtutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωζροῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται
πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσε-
σθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις
ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ
μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ρῆσις, τὸ δὲ μέ-
μνησο Κλεινίου, ἔχει τινα ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καί μοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπολλύμαι δ' οὖν ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδευομένην τινὰ
εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημά-
των, συνεῖναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λο-
γοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπι-
σχομένον, ὡς ἰσόθειον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γινώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινὰς λόγους τῶν πα-
λαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

*vero modestus sit, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem, me subdixi. Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.*

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento
Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristae-
netum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
adulescentulis, & privarim sermones habere cum Clinia,
promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem factu-
rus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam
antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν ἡπείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσὴ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

ΔΡΟΣ. Ἐγαστρίσα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέκνισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθεῖρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτὸς, ὦ Δροσὴ, ἀνβρακα ποθεν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρίψαι. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, *Drofe*, cibo corruptum impellere *Dromonem*.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in *Nebridem*.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, ubi inambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus corrumpit Cliniam!* ut etiam ex hac parte adiuvem *Dromonis delationem*.

Drof. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, *Drofe*, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuva modo, *Chelidonium*, pugnam adversus impostorem *Aristaeneturum*.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. **Ε**ΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεῶν.

ΤΡΥΦ. Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἔρως, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, aversus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non definis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigiliatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte

ἔστιν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, καὶ κείνη σε. οὐ γὰρ ἀΦανὴς ἑταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπέ τὸν ὄνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἔρ᾽ Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἔρῳντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irritus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος Φανερά, ἃ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἔχρην γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὸν ἐσόμενον Ἑλαθηβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα Φανάκη βαβείᾳ περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καίτοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

ΤΡΥΦ. Εικότως ἠπίστατο γὰρ μυσαχθῆσόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος εἰς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ συνών; ἤπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληθα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκον, εἴ μοι προεἶπέ τις, ὥς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σφρόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἤσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἔστιν ἃ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάκην.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te illius vitilignes. Tota autem a cervice inde ad genua paradali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemtum habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moschionem recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumpsi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi prae-dixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc galus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέ-
πειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλουται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ πάππος διηγῆσεται σοι,
εἴγε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκαὺν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀΦηρόσθω
μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους,
καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ
πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam pos-
sim amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de
annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus,
complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una
simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. ΘΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς,
ὅτι μῆτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μῆτ' ἀπέκλεισα
ἐλθόντα, ἐνδὸν ἕτερος, εἰποῦσα· μῆτε παραλογισάμενον
τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioef. **D**ELICATUS es, Lysia, adversus me? & iure qui-
dem, quae neque argentum unquam te poposcerim, ne-
que excluderim venientem, dicens, *intus iam alius!* neque
te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto,
aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἷσθα ὅσους
 ἐραστὰς παρέπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα
 νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέθηβόν
 σου Μέλισσον, καίτοι ἑναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ
 πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον,
 οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ
 εἶναι ἅ ὦμνες, καὶ διὰ τοῦτο σοὶ προσέχουσα, ὥσπερ
 ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ
 πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπεὶ περ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκῦϊαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίῃ
 προσέπαιζες, ἐμοῦ ὀρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν
 ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριά·
 ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη.
 πρῶην δὲ ὅποτε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφι-
 λος, παῖσσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. No-
 sti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in ma-
 gistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum
 Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
 potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem so-
 lum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens
 praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae iu-
 rabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram,
 increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero
 ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Ly-
 caenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; mo-
 do apud me iacens laudabas psaltriam Magidium. Ego au-
 tem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis, Thraso, tu, & Diphilus, ade-
 rant quoque Cymbalium tibicina, & Pyralis mihi inimica.

λῖς, ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβά-
λιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας,
σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην φιλῶν. Πυραλλίδα δὲ
ὅσον ἔνευες, καὶ πικρὸν ἂν ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτή-
ριον, ἀποδοῦς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευες, εἰ μὴ
Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι τέλος δὲ τοῦ
μήλου ἀποδοκῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδὲς ἀσχολού-
μενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς, εὐστό-
χως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε
πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα μετὰ τῶν μαστῶν
ὑπὸ τῷ ἀποδόσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα
ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα
ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ
Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γυναῖον ἄβλιον λυπῶν, μεμνηνὸς
ἐπὶ σοί; ἔστι τις Θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα
ὁρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσης τί περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quin-
quies osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fe-
cisti hac osculanda contumeliam: Pyralidi vero quoties
innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum,
tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Py-
rallis postulareret, alii ne infunderet. Tandem vero pomum
a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui
cum Thrafone loqueretur, antrorsum inclinatus, accura-
teque collineans, in ipsius sinum coniciebas, ita ut ne stu-
deres quidem meum conspectum effugere; quod illa oscu-
lata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua
causa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affe-
ci? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? non-
ne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia,
miseram mulierculam dolore cum afficis, infano tui amo-
re flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἥ τοι βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν ἢ ἕνα γέ τινα τροπον εὐρήσω θανάτου, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖην βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἶπε, Πυθίας ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπών με; ὄρας, ὦ Πυθίας, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἀνθρώπος ἐστὶ πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάλῃβες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόντα. ὅψῃ γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμηνάτα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴπῃς, ἀπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἐτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγινώσκῃς ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, αἰτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἑταῖρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἕκτῃ

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πῶς. G.

Ioëf. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lyfiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëf. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lyf. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lyfias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lyfia.

Lyf. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?

Pyth. Lyfia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantesprehendisti?

Lyf. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἰσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδώς ὡς πάλαι ἐρώων ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ανοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωναν ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

IOES. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἑώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ὤμην τὴν Λυδίην αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

ἢ τῷ θριγκῷ) Θρίγκοι λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἑξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γῆσ-

σα. G.

Θρίγκος) Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἑξοχαῖς τῶν οἰκῶν. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Lyf. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκησα, εὖ ἴστε. τί γελάτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λαλύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΤΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΤΣ. Πυθιάς, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθηκετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδίσμιον καὶ ὁ περίβιτος κάμη ἀπατᾷ τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando deprehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem.... iam scitis... Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioëf. Hoc igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa me cum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioëffa, dicere.

Ioëf. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lys. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioëf. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit.

δεῖξον, ὦ Πυθίας, δεῖξον οὕτως ὄν, πείσων αὐτόν. ἰδῶ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐξηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰοέσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψόμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινα εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lyf. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui *suis ipse manibus* illum palpasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa vicissim tibi irascens?

Lyf. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Pythias: aequum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, generosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata esse. Verum illud... vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ὑπέστη. τότε τοῖνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν πεφαλὴν αὐτῷ πρᾶνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida; quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, & nemo amplius restiterit. Tum igitur emissa hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam so-

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλη ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγυσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταρχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβάνομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα τὸν Λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Κἀγὼ ἔδρεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα

litaria pugna depugnare cum Satrapa, nonne magnificentum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae. Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur esse praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Reliqui ergo perturbari, decuriones, & ductores ordinum, & ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Aristaechnus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia tamen sumta, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosti,

αἷς εἰχόμενῃ σου δέόμενος, μὴ προκινδυνεύειν ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον εἰς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ἀπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ Λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε εἵκαζον;

ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικὶς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση, παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumpta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed torus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & crista. Dic, Chénida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissa mea perfoffo, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἦλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπη-
γυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ Φόνῳ.

TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιὰρὰ ταῦτα καὶ Φο-
βερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσ-
βλέψῃ τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύβρῳ, οὐχ ὅπως συμ-
πίοι, ἢ συγκοιμηβοίῃ. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

LEONT. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

LEONT. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί' ἐν Παφλαγόσιν ἐκεί-
να πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

TMN. Ἄλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατ-
έσταξε σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες
ἐπὶ τῇ σαρίσση. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ
Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων τοῦ δημίου.

LEONT. Καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα,
ἠράσθης ἄν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
simul farissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de
te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo
gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equi-
dem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagonēs
ista acta sunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te
sanguis de capite barbari, quod ferebas in farissa. Deinde
talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o
Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὄραν, καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀβλίου λοχαγοῦ, ἕς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶει τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκ-
 Θανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον εἶδον.

LEONT. Οὕτως ἀγεννὴς, ὦ Ὑμνί, καὶ μικροψυχὸς εἶ; ἐγὼ δὲ ὦμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκάνουσαν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ Φονεῦ, ὅπως ἂν ἐβέλης.

LEONT. Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

XHN. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, naufeo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praefertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perter-

κόβησας, ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ ἐώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγούμενου, καὶ συνέσπειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ θανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μιὰρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἅπιθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

ruiſti, quatienda criſta, & incredibilibus facinoribus enarandis. Ego vero ſtatim videbam, quomodo expalleſceret, te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret, & perhorreſceret, cum diffidiſſe te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi viſum iri. At tu inſuper me, Chenida, perdididiſti, ſubiicienda mihi illa pugna ſolitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuuare mendacia, cum tuæ illius gloriationis cauſam viderem? Tu vero ita terribile illud feciſti. Eſto enim. Abſcideris caput miſero Paphlagoni, quid etiam opus fuit haſta illud figere, ut ſanguis in te deſlueret?

Leont. Hoc re vera ſoedum, Chenida: nam reliqua non male erant conſicta. Abi ergo, & illi perſuade, mecum ut cubet.

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς εἰφεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, εἰφεῦσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμῳ αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, εἰφεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te falsus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &c, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. **Ν**ΥΝ με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθύνον ἔμπορον εὖρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. **N**UNC me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amafius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἔραστήν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
ἕστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται, καὶ μόνος
εἶδον ἔστι, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλι-
στα ὁπότεν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅπο-
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, ἡ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χι-
τῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχῃς ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου τοῦ προφρέως ἐκλαβομένου αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὁπότε
ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . .

mercatozem invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacri-
mans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, &
pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis uterum.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, & maxime cum multa
te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Com-
puta enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone
primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e
Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad
femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod
oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cu-
buisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶν
 ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοὶ, τῆς μάχης. κρόμ-
 μυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας
 τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμετά
 σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ
 ξηρὸς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ
 Πατάρων σανδάλια ἐπίχουσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρὰν
 ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωριῶν, ταῦτα
 πάντα.

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρώπος ἐδυνά-
 μην, μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
 δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρῶν δὲ ὅποτε Ἀφρο-
 δίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔβηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφρο-
 δίτης σοῦ ἕνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑπο-
 δήματα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post
 multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saper-
 das quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelle-
 remus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in
 reticulo ficcis, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pa-
 taris inaurata sandalia, ingrata mulier. Casei tandem recor-
 dor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mer-
 cede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remi-
 gum dextro praefectus sum: & tu nos contemnis? Nuper
 vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pe-
 des Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos
 drachmas duas: & huic Lydae saepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ᾧ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν, οὐ γὰρ ἂν ἤρεττον, εἶγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ Κεσαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἥδεώς δ' ἂν ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' ἐπρώτον ὀράς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἥδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἥδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδά· καὶ πρῶην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ ΦληνάΦους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷα ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaenam tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdos non habuit: tum emit inares hasce, & tapetum: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, & caseum Gythiacum, & id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxo-

δεις αὐτῶ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πενήκοντα πάντως ἀνα-
Φαλαντίας, καὶ τὴν χροιάν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
ὀδόντας αὐτοῦ ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρῳ,
πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπότεν ἄδῃ, καὶ ἀβρὸς εἶναι θέ-
λῃ, ὅνος αὐτολυρίζων Φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία
γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
τῶν κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
σθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἣ τις ἐραστήν σε, ὦ
Δωρίων, ἔξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου,
καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης.

3 ὦ Διοσκόρῳ) Ὡς ταύτης τοῦ 2 Δάπιδος) Τάπκτις. παρὰ τὸ
Διοσκόρῳς καλεῖ. οὗτοι γὰρ σα- ἐν Δαπίδῳ στρατηγεῖται. V.
τήρως ἐλέγοντο τοῖς πλείουσι. V.

rem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recal-
vaster, & colore instar scarabaei. Neque dentes illius vi-
des? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefer-
tim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
Cymbalum quandam, mei ordinis *mulierculam*, aut vici-
nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
rio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caseum, cum
redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. **Τ**Ι δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν κατεαγώτας τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖμον ἐμείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί, αἵμά

9 Ἐπεισπισάν) Γραι. ἐπεισπί-
σας. G. Lege ἐπεισπαίσας. Hoc
addiderat Solan. continuo, adeo-

que dubie, num a se, an id in G.
invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. **Q**UID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pul-
favit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Croca-
len, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fre-
git, & mensam inter coenandum evertit, & craterem ir-
ruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio de-
tractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles,
Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut ne-
sciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἑρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὄλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδόνόν ἐστιν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
οινία τὸ πᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοῦσθία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτο-
πος· ἡ Κροκάλῃ δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ
βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμα-
χος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαρράξασά γε
αὐτῷ τὰς θύρας, ὥς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα
τινὰ γεωργὸν εὖπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν
ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲ παρέλα-
βεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ
πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς
δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ
πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἤκουετο, καὶ βοή,
καὶ ἡ αὐλὸς ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit
& livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta in-
fania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immode-
ratus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset,
si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, il-
lum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua.
Gorgum vero, Oenoensem quendam rusticum divitem,
suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero pro-
cesserat compositio: ego Lydium quoddam sonabam: sal-
tandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusti-
cus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumultus
& clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατέϊτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δέ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγῶσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, Φησί, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς οὐρόμενός τινας Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δέη, Περίμενον, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes fane robusti, & inter illos iste Megarensis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensē magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte fane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ᾧ Παρθενί.

sticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At isti, qui suas cristas quatiunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ἰ **Ο** ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνδράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαβεῖν ἐπειράβη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

Ἰ ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonacis* vita. & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. II, virum gravem & constantem vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympius quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi subtruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iuiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

πανηγύρεων τήρησας, πυρὰν ὅτι μεγίστην ἦσας ἐνεπή-
 θησεν, ἐπὶ τούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε 2
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύσῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων, ἀ λέγειν εἰώθαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλέ-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἐτι πρότερον ἐν
 πολλῶ πληθεὶ τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθο-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δέ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῶ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπάρσθην, ὥσπερ ὁ
 Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνιψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεύς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- 3
 σκευή, τοιαύδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σπριούας, G.

16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ
 ὅτι ποιητὴς ἦν Περειγῆτος, διὰ τοῦτο

ποιητὴν οὖν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἵππι-
 δι τραγικόν τι πρᾶγμα διίργα-
 σται μεγάλῃς συμφερέας αὐτίον ἐαυ-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus infiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
 rumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Αἰθαῖον, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

Lucian. Vol. VIII,

S

ἡλίκᾳ ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβωμμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξᾶπλῶς λοιδορουμένου, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή εἰς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκείνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
 4 στὰς βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῶε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου τῷ, καὶ εἴα οἱ τραγῳδιοποιοὶ γρά- καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης φουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῖς τραγῳδίας εἰσαγωγία. V. ἐμνημόνισσε σκαπτικῷ πράγματι,

fabulae nostri, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragœdias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exhibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus adstiteris. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum victum in Syria, illum condonantem patriae suae quinque mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρει-
 σιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ
 Διόνυσος περαινῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
 εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, §
 (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἥρῳμην τινὰ
 τῶν παρειστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
 Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
 Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς. Ὁ-
 λυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἑνέκα; εἴτα ὁ μὲν ἐπει-
 ραίτο λέγειν ἑβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
 λου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
 τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ
 τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινοπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
 αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἡξίου αὐτῶ, ἀλλ'
 οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
 ἄμειλλαν. εἴτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πᾶς Φυλάξαι

*per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam non-
 nulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aescu-
 lapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crate-
 ras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc
 enim clamoso illi nomen erat) interrogo adstantium ali-
 quem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Her-
 cules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cre-
 mabit se ipse Proteus Olympius. Quomodo, inquam, aut, qua
 de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem
 Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur pro-
 fundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi exces-
 sus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut
 illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi di-
 gnabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad cer-
 tamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est ae-
 quo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita ora-*

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐβέασατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὅρφανους ἡμᾶς καταλυπόν. ταῦτα ξὺν πολλῶ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ ὄηλος ἦν νεοῖθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὥδε πως· ἐπεὶ ὁ κατάρματος Θεαγένης τέλος τῶν μιαινωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo*, inquit, *opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, inuestum igni, nobis relictis orphanis.* *Ista multo cum sudore ubi pronuntiaffet, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-*

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπισπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοιῶν ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἕνεκα, μανουουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυδήσό-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἐνία δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβοῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου καινὸν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλούς,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
γους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἶτα μαιράκειόν τι ὠραῖον διαφθεύρας, τρισχιλίων
ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδός, πενητῶν ὄντων.

5 Κυβιστῶντας) Κυβιούντας. G.
Λεγε κολυμῶντας.

14 Διέφυγε, ραφανίδι) Τοὺς μοι-
χοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς

παλαιοῖς ἴθος ποιεῖν. ἵππὸν γὰρ ἔλαο
μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευταῖ-
ας, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάνυ αὐρὰν ἐνέρισε. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae
cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in eapue in publi-
co? Ut autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iis-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum
ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a

- 10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἰάσιν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλαστος ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα εἶδρασε, καὶ πάνυ ἀκούσαι ἄξιον, καί-
τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέρον-
τα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γη-
ρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητα, Φυγὴν ἑαυ-
τοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.
- 11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερέσιν καὶ γραμ-
ματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ
παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε, προφῆτης, καὶ διασάρχης,
καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν
βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεδάφει, πολλὰς δὲ αὐ-
τὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἠγοῦντο,

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χρι-
στιαν.) Θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὅτι μαρ-
καὶ πᾶντὸς ἐπὶ κλίμακα θαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζῶνι τὸ
κάλλος αὐτῆς ἀποσκόπετον καὶ
ἀθέατον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur. Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effectum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam noscimus omnes & audivimus, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exilio a se damnatus obravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevi tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis

καὶ νομοβέτη ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι κακὴν ταύτην τελετήν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12 ἐπὶ ταύτῳ ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἄξιωμα περιποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύχχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἑξαργάσαι πειρώμενοι αὐτόν. ἔτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ζῆν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἢ ἄρᾳ παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παιδία ὀρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάβευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σίβυρσι τὸν ἄνθρωπον) Τῶν ἀληθῶν θεῶν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὴν τοῦ πατρὸς, ὃ λόγι, ποιῶντι. V.

latores, & suum scribebant antisilitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introductionem in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

- 13 βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἑκαλεῖτο) καινός Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγορεύσαντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὲ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοβέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἰεν ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσανται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὗς πρὸ βραχείας αἰετοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυσοῦς θυσιῶν καὶ ὄρκων ἀξίους, καὶ μὴ καὶ τὸν ἄλλον ὅτι κατέχουσιν λῆρον

παρὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, τὴν ταύτην τοιοῦτους οὐκ ἀξίους φησὶ παραβάσεις. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα ληρὴς, ὃ κατάρητο, κατὰ τοῦ σω-

(hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venire quidam, adiuturi virum, & advocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multas ab illis venere vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non modicrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaque se sponte occidendos praebeant. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegaverint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, at-

ἐκείνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χοῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ιδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14 Περεγρίνος ἀφείδῃ ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινόμενους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

τῆρος Χριστοῦ· ὃς σε καὶ τούτου ἐνέκεν, ἀθανάτω παιδάσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύνριτα. ὃ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως

καὶ βύελυρίας πάσης γιμούσης εὐτραπείας, μιᾶς, καὶ ἀκάθαρτος, ἀλλότριοι τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχοι τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsius legibus vivant. Quare omnis reliqua aequè contemnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, & callidus homo, & uti rebus qui sciat, illicet brevè statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus apprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 τάλαντων ἄξια, ἦν ὁ γέρον κατέλειπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γεγνηώσας παραλαβοῦσα, πρᾶξις ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ εἰώκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῶ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεύς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπέ-
 χετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκειύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔειπεν Περικλῆτης, ἀπὸ Πάρου
 οὗτος νόστος. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Parianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo. Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multa post aliquis contra illum confurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo perüsse lugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid intenerit, & qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum concionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordidum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομὰς κεχρησμένοι, ἀνέκραγον εὐθύς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ Κράτητος Ζηλωτήν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι
τοῦ Φόνου, λίθους εὐθύς ἐβάλλετο. Ἐξήκει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανούς ἔχων,
ὕψ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ᾧφ' ὅθι γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ᾤετο δεῖν ἀπατεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτηήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως

15 Εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβου-
σμήνης) Καὶ πῶς, εἰ παρὰ τοῖς
Περγυρίοις, οὐκ ἀντιπαύθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας,
ἐπαυτουμένη τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, αἱ ἴφες, ἀφαιμίνων τούτοις
ἄγροι; ἀλλ' εἰς πάντα συκοφαν-
τιῖς, πάσης ἀρετῆς σκόπητα, καὶ
διαβολῇ. V.

*iens, permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae
substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines paupe-
res & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapien-
tiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Crate-
tis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis
caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur.
Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis
luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellinio in-
structus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita aleba-
tur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto,
fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent,
ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione,
a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

- ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδένος καταναγκάσαν-
 17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθοβούλον, ὡς περὶ τὴν θαυμαστὴν ἀσκήσιν διήσκη-
 το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χρίόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δή-
 μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιώφορον δὴ τοῦτο κα-
 λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἴτα παίων, καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νευκώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεῆς, εὐθὺς ἐλοιδο-
 ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτατον αὐ-
 τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
 ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
 καὶ οὐκ ἤξιον φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα καλᾷζειν ἐπὶ
 ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
 μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
 τὸ καλύπτον τὴν βάλαντον δέμμα.
 i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
 Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀττανῆγον, εἶμαι,
 λίγν. V.

*legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
 sultuisset, manere. Post haec tercia ab illo suscepta in Aegyptum
 peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatio-
 nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
 in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod in-
 differens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulset ipse,
 vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora
 etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
 Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
 peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
 maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
 rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
 larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi*

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠξιά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ιδιώταις καὶ περιβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψε αὐτὸν ἀμέτρως ἐν τρυφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιοῦτου Φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ Φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἰ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προύχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαισε δίψει ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυ-
νοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχουσιν ἔργον ποιοιμένοι.
Ἐπικτήτοι μὲν οὖν Στοῖχον εἶδε,
Δίῳνα δὲ τὸν Προυσάα, ὃ καὶ

ἐκάνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὅς καὶ
λόγους ἐκδέδωκε ἰκανοὺς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ἀφι-
λείας μιστοῦς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amenitiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elieus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro siti perirent

μένους τοὺς πανηγυριστὰς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 θηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πληθεὶ ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὖρε τὸ μὴ
 20 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεὶς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος
 ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἔω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἰδύνατο,
 ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὐπάρ ἐξαρχῆς
 ὀριμὴν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iuppiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abesset, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fueras: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμ-
προσθεν, ὡς ἐς τοῦπιον καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον ἐρύττων, καὶ
ξύλα συγκομίζων, καὶ θεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπ-
σχοούμενος. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπτεῦσιν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ
τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν
τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν.
εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δή-
ποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενόρον, ἐν ἐκείνῳ
ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἓνα τινα, οἷον Θεαγένη τούτου,
Φιλοκτῆτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανη-
γύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυ-
τὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ
τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκας δίδόναι τῶν
τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ οὐψὲ δρᾶν αὐτὸ εἰ-

*nus meditari coepit: sparsisque famam inter Graecos a superio-
ribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc
eadem portenta agit, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis
lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat au-
tem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere
de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti;
neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta
sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quid-
dam amat, quid tandem non silentio eligens silvofum montem,
in illo se cremat solus, uno quodam Philo:stete, verbi causa hoc
Theagene, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum
non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patri-
cidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem*

- κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντας τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χαίνοντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θάμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σπινθῆρ, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσοῦτος ἔρωσ τῆς
- 23 δοῆς ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἠδέως ἀν' ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἀν' μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἄπαξ χαίνοντα) Γραι. χαίνοντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνώτερους καὶ τολμηροτέρους ἀποθανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀφιομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσασθαι ἂν τις, ὅτε τᾶλλα ζηλῶν τάνδρῳ, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ ῥάδια, καὶ παντὸς ἂν εἴῃ τὸ τέλος. δέ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similitum? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuxet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceps in ignem se deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securus ista, facilia, & uniuscuiusque fuerins. At finem & caput aemul-

Lucian. Vol. VIII.

λαιον χρὴ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σύκινων, ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν ἐστὶν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἶδον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοίτο.

- 25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει Φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινὰς μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὖν καὶ ἐκείνους μιμνήσκω. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

lari oportet, & rogo e fuculneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo praeberet. Nam ignis ipse non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam & homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exedere. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes immoti usculari se patiuntur: tum conscen-

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηθήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
Φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
τὴν πυρὰν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
τὸν, καὶ τινα ὀνειράτα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἑὼν-
τος μαιίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἔνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴ μὴδὲνα τῶν Θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρῖνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ράδιον αὐτῷ εἶναι ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
ορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἑῶντες ἀποδειλιᾷν ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἐτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, 27

*fo rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud ma-
chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
fossa rogas. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iuppiter lo-
cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retrahere. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
mum illius subinde incendunt, nec metu resiliare illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle*

- ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτω γῆρας προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτοΦύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
- 28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνθρώποις εὐρεθήσεσθαι τινας τοὺς καὶ τεταρταίαν ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοΦύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ Δίος, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικός ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, ἡ Δία, τελετὴν τινα ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὡς μοί

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargi, & oracula quaedam vestuta refert, in satis esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti flet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartanam se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & sacrum gestationem circa rogam. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἐταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρηκένας περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὁπότεν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζητὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῇ ἀνακτὶ.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φησὶν. ἐγὼ 30
δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ
Βάκίς οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπῶν,

Ἄλλ' ὁπότεν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρινθεὶς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἱ ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποιοχρόμενοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλας. G.

*remuntiavit mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam infiliens, altum conscendet Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adūciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὅς δέ κε δειλὸς ἦν, Φεύγει μένος Ἡφαιστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τοῦτον τάχᾳ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἦν, Θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
 Χρυσῷ σαξάμενος πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλάϊς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκχης τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὦρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυ-
 31 τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἥδη και-
 ἐσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς
 ἤκουσε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβάς, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξέηι περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ
 ἄφεις αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆειν ἀφ' ὁρμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicunque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc saxis perat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant,
 qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora voces,
 Theagenem puto: verum audito clamore venit statim,
 escendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit.
 Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se, abii visurus athletas. Iam enim esse*

τάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
 θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
 λυμπίαν ἀφικόμεθα, μιστὸς ἦν ὁ ὀπισθοδόμος τῶν
 κατηγορούντων Πρωτεύς, ἡ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν
 αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί,
 ἄχρι δὲ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
 λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
 καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσεν διηγούμενος, καὶ ὅσα
 πράγματα Φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
 μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
 περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τῷ αὐτῷ
 τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας εἰρων,
 ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ,
 τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
 τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
 χρυσὴν κοράνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείῳ

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
 de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
 posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
 illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
 venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante
 multitudo Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
 rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
 ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
 tium multitudo, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
 eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii,
 longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
 ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,

βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆσαι
 τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώ-
 πους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρο-
 νεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτητας
 γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδά-
 κρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἑλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέ-
 στεροι ἐκεκράγειςαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὅψ' ὧν ὁ
 πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθερυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξε-
 σθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκον-
 τα δὴ καθεζεῖν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα,
 πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὥχριαν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροίαν ἔχοντι, καὶ, νή
 34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ
 δὲ, εἰκάσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον
 ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας,
 ὅσοι τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς

qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remiserit aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamarunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riserim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furtis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄβελιος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἐχομένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λυμπία τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γεγόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁράων. ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λιπόμην. ὁ δὲ αἰὲ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον
 προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν καὶ μετὰ τῶν ἐταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἔξαναστὰς,
 ἀπῆειν εὐθὺς τῆς Ἀρπίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάν-
 τες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππύ-
 δρομον ἀπιόντων πρὸς ἑω καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικέ-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νεησμένην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθεῖν τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul disce-
 dentibus, invitus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicit noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, sur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromum orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissimus, roguum deprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & fermen-
 ta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ἔνι αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδάδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶν· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποβέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁθόνῃ ρυπώσῃ ἀκριβῶς. εἴτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδότος τινὸς, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῶοι καὶ πατρῶοι, δέξασθε με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἰωρᾶτό γε, ἀλλὰ περισχέσθη ὑπὸ τῆς Φλογὸς, πολ-

4 (Ὁ ἐκ Πατρῶν δᾶδα ἔχων) Τὸν Θιαγίνην λέγει, ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac farmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculeia illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragœdiam pertinet, meridies) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae sur-

λῆς ἡμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37.
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῶους
 μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
 ἠτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
 μνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
 ἡδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
 πύρην, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
 τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρῳ δὲ ἀποπνιγείς ἐπ' αὐ-
 τοῖς, Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θεά-
 μα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστι' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
 ἀπεικᾶσθ' ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐταίρους
 τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν σὺν ἡγανά-
 κτουν, καὶ ἐλοιδоруῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
 κτηρίας ἤξαν. εἴτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποιντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
 fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
 cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
 paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
 de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
 nici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
 ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abea-*
mus, dicerem, *vani homines! Neque enim iucundum spectacu-*
lum, senem affari videre, & malo nidore oppleri. An exspecta-
tis, dum pistor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
 dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
 interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
 ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quie-

- 38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικί-
λως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλόδοξον οἷόν τί
ἐστὶν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφικτος,
καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκῶσιν, οὐχ ὅπως
ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοη-
39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα
ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιούσιν, ὡς θεάσαιντο καὶ αὐ-
τοί. ὦντο γὰρ ἐτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ
γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχον-
τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς
Βραχμᾶνας Φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέ-
στρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέ-
σθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον
ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον κατα-
λαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πρά-
γματα εἶχον, ἅπανσι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi
sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpen-
dens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi
etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, ne-
dum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, &
ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spe-
ctaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se
vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie
eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem so-
lem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere dictitant, ro-
gum consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum
iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id
ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de
igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcen-
ta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμην.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχρηνότες,
 ἐτραγώδουν τὶ παρ' ἐμαυτοῦ, ὥς ἐπειδὴ αἰήφθῃ μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ Φωνῇ λέγων, Ἑλισπον
 γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖν ὁ
 γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγούμενῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσασατο αὐτὸν

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inbiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rogi, & iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obstupescentes cum horrore quodam adorare, &
 ex me quærere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adfuiti cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίπας περιπατοῦντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέαι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

- 41 Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἡλείων αὐτῶν, παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέαις ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινάς, καὶ παραινήσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους

in veste candida, & modo inambulantem laetum atque hilarem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea. Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo ante dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & moribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futura esse credibile sit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cornices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Aiumt vero, nobilibus oppidis fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τέως ἐγένετο ἄνδρος, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 θὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγούμενου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τήν ἐν τῷ πλῶ τρυφῇ, καὶ τὸ μεῖράκιον τὸ ὠραῖον,
 ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖ μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες
 ἐγείραντος, ἐκάκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτίως
 ἐγένετο) Πρωτίως μὲν τάχα καὶ
 συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ-
 γνῆμ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπὼν· οὐ

ὁ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασταί, λόγον
 μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω προχείρως
 ἐκγεγονότα, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μα-
 ρολογίαις τοῦτον ἐσωθῆκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicitis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam insiliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 minam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 ctu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ Θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν ποι ἡμερῶν, πλείον, οἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτός, καὶ
 εἶλω πυρετῶ μάλα σφοδρῶ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρὸς διηγῆσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ
 τὸν Φλογμὸν οὐ Φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν, ἔφη, πρὸς
 αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως Θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπεσθαι,
 μηδὲν τοῦ πυρὸς δέομενον· τόνδ' αὖ Φάσαι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἐνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύ-
 σσει τῷ δριμυεῖ Φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυω-
 ποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἰ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Verum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit noctu, & feбри correptus est satis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut illum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se volutantem, impatientemque aestus, & amatorii velut blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: verum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non aequè gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune esset. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos purgaret acerbō medicamento. Vides? Non fane recipit, qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
 πρόσπταισμα θεραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
 ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἀν' ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
 Οἰλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὅπταν τῶν
 ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
 sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
 tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
 que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,
ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἤδη
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ
τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἐωρακέναι
καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
ducitur non vidisse spectaculum
hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ser-
mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
λήνη ἀνίτειλεν. ἴδαι γὰρ καὶ αὐτὴν
διήσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
FUGITIVUS, HOSPES.

Apol. **V**ERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
se coniiceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὶ αὐτῶν ὠχόμεν, ἀπολαλεῖν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τῇ αὐτῇ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσῶν εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, Φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab affatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauseam ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbonem?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
 3 λευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι. Ἄλλα τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένη ἰουκῦα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμον ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυ-
 θας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὥς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀντύου κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδέν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. αἱ δὲ, πῶς αὖν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iur. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quanam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

ποιμι ; οἱ ξυνήβεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι , καὶ τούνομα τούμὸν ὑποδύμενοι , ἐκείνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντα.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι ;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς , ὦ πάτερ , οὔγε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων σὺν ἡδίκησαι , εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας , μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιά ;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες , ὦ Ζεῦ , ἐν μεταίγμει τῶν τε παλ-
λῶν , καὶ τῶν φιλοσοφούντων , τὸ μὲν σχῆμα , καὶ
βλέμμα , καὶ βάδισμα , ἡμῖν ὅμοιοι , καὶ κατὰ ταῦτα
ἐσταλμένοι ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι , καὶ τού-
νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται , μαθηταί , καὶ ὁμιλη-
ταί , καὶ διασῶνται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὖ-
τῶν παρμῆιαρος , ἀμαθίας , καὶ θράσους , καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt , & nominis mei larvam induunt , illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non , pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti , si neque indoctos
accusas , neque philosophos?

Phil. Sunt quidam , Iuppiter , interiecti , velut inter utram-
que aciem , inter vulgus & philosophos , habitu , oculorum
coniectu , incessu , nobis similes , & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare , & nostrum sibi
nomen inscribunt , discipulos se , & familiares , & sodales
nostros dicunt : at vita illorum impurissima , inficitia , au-

γείας ἀνάπλευς, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφυκα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκηκαί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμελεσθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς μὲ καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διακείται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὄρας· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν

dacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Iur. Dura haec sane, filia. Sed qua in te maxime te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inscitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miserratus humanum genus, ab ignorantia agitarum, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum dmitteres, Quae agant homines, & quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia langar, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt,

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε
κατακταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονδας.

ΦΙΛ. Ηἷσα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλρότερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἡξίου ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον
υποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς γε ὦμην, ἐνδεχόμενον
τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθιζόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν ταῖ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνέιναι· ὥστε καὶ γένος ἄλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut sanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixisse. Tu iam dic, quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omis-
sis ergo interim Graecis, quos faciles ad subigendum puta-
bam, & celerrime recepturos frena, & iugo submittendos: ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec
difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis
mecum versarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes,
qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt,
omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,
ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ
τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἐωρακέναι
καιόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
γενέσθαι ὄφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
ducitur non vidisse spectaculum
hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ser-
mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
λήνη ἀντίτειλεν. εἶπε γὰρ καὶ αὐτὴν
διάσσεσθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
FUGITIVUS, HOSPES.

Apol. **V**ERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
se coniceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἴαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὼν ἀχόμεν, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ρῖνες ἐπιδιδέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεισὼν εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem fursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nau-seem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ἡμῶν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιούκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο· ἑναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέεις τῶν καταράκων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν εἰώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνηλυδόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, 8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκείνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμαῖνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ συγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

12 Τὸν ὀπισθόδομον) Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὀπι-

σθιν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπιδίθητο τὰ χρήματα. V.

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iur. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo conscenso, urendos se praebeere, neque quidquam de habitu aut positu membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu facerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamosoque suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, & versata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπή-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησουςα, εἴτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκίβη, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἡμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἀπαν-
 τα) τὸν δέ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐδὺς εἰπόμεν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐδὺς ἐλθοῦ- 9
 σαν, οὔτε πάνν ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτά ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν,
 καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
 σοφιστῶν Φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων) Τοὺς
 ἑπτὰ λεγομένους σοφοὺς· Πιττα-
 κόν, Βίαντα, Θάλπτα, Περίανδρον,
 Κλειόβουλόν, Χίλωνα, Σόλωνα. V.
 In altero *Vossiano* maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἑπτὰ οὗτοι, Πιτ-
 τάρχος, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος,
 Κλειόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μυησάρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδή-
 ρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικῶ
 φιλοσόφῃ ἦσθην. V. In *Voss.* alte-
 ro sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν.
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας.
 V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuissē, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret *animis*, e vestigio statim
 consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluderunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliaui, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὰ ἐς βάθος, οὔτε κομιδῇ ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἴπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ Φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλει προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσει τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἰδῶλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. αἱ δὲ ὦντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ὦντο, ἀπρόσμαχος ἀνεϕλέγετο, αἱ κομιφαὶ, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξεδοι, καὶ λα-
 11 βυρινθῶδεις ἐρωτήσεις. Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίαις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδσαν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε Φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανίς, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγάνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos aufum; sed velut lipientes, prae heberudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, &, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετῆσαι τῆς μονῆς· ὥς μὴ ποτε ὠφελον· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μιὰρὸν γάρ τι Φῶλον ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πολὺ δουλικόν, καὶ θητικόν, οὐ συγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὥς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξί, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν, τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero Antisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adiicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Iur. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim servit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrillem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλευούσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχουσιν ἐδύνατο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ σὺν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοπούμενοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καβιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαβίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἶπερ

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκίᾳ, ἀρμούδια, ἐπιτύδια. V.
9 Γλίσχρα) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, &, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque *pavim* in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, infcitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καὶ νῆας
 ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα
 ταύτας μόνας ἑμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς Φι-
 λοσοφίαν ἐξόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν
 αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει
 ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεον-
 τὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέων
 καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
 στεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, 14
 καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προΦανῇ λέγω) καὶ οὐ
 πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι,
 καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν,
 καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοι-
 δορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν
 ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξιν ἐμελ-
 λεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, καὶ
 εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut prae-
 sto statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum ha-
 beant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram
 sumunt ornatumque decentem, mihique quam simillimum:
 nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asi-
 num, qui leonina circumposita asperum rudens, leo &
 ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi
 haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imi-
 tandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum ne-
 gotii est palliolo amiciri, & peram gestare suspensam, &
 clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut
 latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis
 nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videba-
 tur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino,
 libertas, qui si asserere audeat, fustis percutiatur. Cibus au-

- ἄλφειτα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλῇ. τὸ δὲ οὐψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπά, καὶ οἶνος, οἷος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δάσκειν τὲ πολλοὺς οἰόνται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσας
- 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ καίκεϊνο ἑώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς Φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἕξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἢν ἔρηταί τις οὕτωςι κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοὶ ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλης, τὸν βίον ἀξιόυσι σκοπεῖν.
- 16 Τογαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium non falfamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis, & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, daturosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit, qui iudicer ista vel discernat, modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convicia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa *in ore est* doctrina; sin ex doctrina illos iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praeferim, qui Dio-

ραδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
νη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῶ κυνέ
ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅποσον ἔνεστι τῇ φύ-
σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν·
ὑλακὴν δὲ καὶ λιχυεῖαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ
περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
Ὅψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
ἑάσουσιν, ὅταν ὀρῶσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
τας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς
δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀθρόοις βιοῦν-
τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
χείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Crateti adscriptos, sub Canis il-
lius signis militare aiunt: qui, quod utile inest in natura
canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
blandimenta, & mensarum affectationem, haec omnia ad
unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
quid futurum sit. Exsistentes enim de officinis universi de-
sertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

- νοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ εἰς τὰ στό-
18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὸ
πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν εἰς ἡμᾶς ἄλλο
ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
καὶ τὰ δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖ-
κας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλιάδα ἐκείνον
νεανίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
ταύτας ἅπασιν τοῖς ξυνοῦσι προβέμενοι, Πλάτωνός τι
δόγμα οἰοῦνται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερός ἐκείνος
19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἂ μεθύσκονται, μακρὸν
ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἷε κατηγο-
ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ
9 Ἐκείνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel influere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint, nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer graves & tristes quantum ad externa & publica qui videantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est. Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt corrumpeudas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omnibus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se placitum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille communes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in conviviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φιλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὐροῖς ἄλλο ἄλλω ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολακείαν μισεῖν Φασί, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουβίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅποτεν ὑπὸ τῆς τυχεύσεως αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροῖαν βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ 20
σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιὰρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανίστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰταμόν) Ἀταίσχυντον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acura bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocre spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquiunt, *aut argentum*, *Mehercules*, nec

Lucian. Vol. VIII,

X

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Θέρμους πριαίμην.
 ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
 γον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλ-
 λὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τοῦ
 Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία ἐς χρη-
 ματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδ' ἂν ἱκανῶς συλλέξωνται,
 καὶ ἐπισιτισῶνται, ἀπορρίψαντες ἐκείνο τὸ δύστηνον
 τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
 μακρὰ χαίρειν Φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτῃτος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πίθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
 Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, καί-
 μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
 χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἓνα τινὰ προσ-
 αγαγέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πά-

5 Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὰν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι,
 χρήματα συλλέγειν. V.

possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos etiam; potum enim sors praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum satis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint, abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, dolioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur, & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi

σχῶ. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
θις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
λῶσιν, ὁρᾶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνή-
νυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τι
καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελυστέον. ὁ μὲν γὰρ
κεραυνὸς ἀπάγει μίᾳ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι μισῶ γὰρ
καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ
τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνῷ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι τὸν Ἑρμῆ δὲ, εἰ δοκεῖ,
αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
τούς. ὃς ἂντε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς Φιλοσοφούντας, καὶ τοὺς μῆ.

7 Μετελυστέον) G. Κολαστέον. Τιμαρτέον. V. 13 Αὐτοκράτορα)
Βασιλία. V.

Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
scitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
procedere, nihil proficere laborem.

Iur. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a fa-
cerimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
men enim uno ictu educit e *vita*, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus
aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitta-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, ce-
lerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus:

εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολᾶσθῆσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν ἄβλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψῃς μισρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐτῆς τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάντῃ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iur. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiæ fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος οὐρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήτομαί γε ὑμῖν τῆς οδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχράκις ἐπελθών. καί μοι τὴν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὅρατε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὁρῶν ἁπάντων; Αἶμός ἐστι τὰ μείζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, αἷκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητος, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

Sophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, affurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπάσῳ. πόρρωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῶ ψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπὸνέφελαι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινες ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεία προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἱ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

*Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius ex-
splendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane
moenibus illius alludens. [Gr. in cute eam tangens.]*

*Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus:
& nos iam terrae vicini, atque infra nubes; incendamus
ergo, quod felix faustumque sit.*

*Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo ve-
stigandae sunt illae bestiae?*

*Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es,
praeconium tibi faciendum est.*

*Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non
novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sunt, &
signa insuper.*

*Phil. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur,
scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob habendā*

ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρτοις
προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίτπους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμανας, ἢ Πολυκτῆτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσιάσι, καὶ
τι καὶ ἔρῃσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἀρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῶν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν. ἢ σὺ,
ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα
γυναῖκα ἐν χρῶν πακαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρένω-
πὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπᾶ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ θμέτερα; δραπέται γὰρ ἐκείνοι
ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἣν-
δραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἰσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τοῦν
δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,

13 Μέτιμεν) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] &
Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Eu-
demonas [*Bonihabios*], aut Polydotos [*Multhabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi
quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interro-
gare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, opti-
ma, si quos praestigiatores tres una vidistis, & mulierem
ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane
viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti
omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio
ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul fa-
ciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de

τῶν ἀπὸ Σινάκης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ
κτημάτων, ὑπαχρον, ἐν χρῶ κυρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ,
πήραν ἐξημμένον, καὶ τριβῶνιον ἀμπεχόμενον, ὀργί-
λον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδαρον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ
αὐτονόμῳ.

- 28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε
ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὸ
γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέ-
κειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὅποσον περιττὸν
τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν
Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος Φιλοσοφεῖν
Φησιν, ἡμῶν δέ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνήσι γὰρ,
ὡς Φησιν, αὕτη.

*Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum
est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba proluxa, peram
suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum,
aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixeris,
voluerit, accedat!*

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit
tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantha-
ro, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque ar-
tem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet,
quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho simi-
lis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! no-
stri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim
ista, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ὃ' Ἡρα- 29
κλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς
ἐμὸς, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὥδην
αὐτοῦ ἡκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε
καὶ μουσικώτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γὰρ που
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλες, καὶ Ἑρμῇ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα,
ὡς ἐγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφη· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δεῖξαιμι ἂν
ἡμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ΕΡΜ. Δείξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν,
ὥς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχε. οὐ γυναικός ἐστι Φωνή, ραψωδού-
σης τὲ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς αἰδᾶσθαι
πύλῃσιν,

Ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν Φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα
ἔρχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο,

Οὗτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.

Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit, quod ipsum domum meam receperam.

Fug. Vah vinose, canisque oculos, & pectora cerve,

Expers consilii, numeri nullius in armis.

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστ' ἐκολοῖων
Μῆψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ἅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
χίμαιρα.

Δειὼν ἀποπνείουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἶμοι, γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
τοσούτων. Φασί δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεται σοι, ἡ Γηρυό-
νην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
προσίσσιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; Φέρ'
ἰδῶμεν ἂν τινὰ σοι ἡ πῆρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἡ ἄρτου
τρυφός;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter execrandi hominis versus cadunt.

Fug. Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpefsa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut pulsetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferēbat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος
ἐκριβῶς ἐστὶ. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐ-
τὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω
μιαρὸς ὢν.

32 ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπέ-
της τυγχάνεις ὢν; οὔμενον ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος.
εἴτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν
ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα
Μυρόπνου αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα,
καὶ βάντρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chrysippeus [*auri famelicus*] ex asse est.
Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit
enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fu-
gitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non
fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum ma-
nu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen au-
tem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde
pera sumpta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem
recipe,

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τὶ, ὃ ἡγάθε, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῇ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας,
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχестhai παρὰ τὸν ἄνδρα
ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὸ δύο δὲ τούτῳ τὸ δραπετί-
σκῶ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τοῦ
τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ῥυτίδας τῶν ὀθνῶν, τὸν Λη-
κυβίωνα· τὸν Μυρόπνου δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων
τὰ διεργώγιστα, μαλάχῃ γὰρ πρότερον μαστιγώθεντα·
ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπό-
λοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ῥυτίσῃ προσέτι καὶ

Hofp. Minime vero! Non fane receperim, quae librum
mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hofp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricarano
[*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico-
rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut
multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos
autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, di-
scere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythio-
nem; Myroponum vero, malva prius verberarum, sarcire
rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilato-
ribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice sor-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἴμον ἀναχθέντα γυμνόν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπιδημένον τῷ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοὶ, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολουθεῖ παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

6 Λεοντὴν) Τριβάνου λέγει. V.

didā ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ — Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. I. H. P. B. &c. l. 12. Ἡμεῖς* Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. persf. ab ἡμεῖς-μην. *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας*) Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A. 1. W. ead. Παραλαμβάνεις*) Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σῆτας*) ζῆτας misere edita. *ead. col. 2. Προλαμβ.) προσλαμβ.* edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παρασκευασμένα*) Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τοιαύτας*) Nil mut. *Fl. Fr. I. P. &c. Τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. Ἡμῖν*) ἡ μὴν Menag. Nihil ab ita vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Λίβαν.)* Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col. 2. Εἰκάσαι* εἰκάσας ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν*) Spir. leni *I. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c. Adspirare* Gesn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων*) Rescripsi ex *L. V. 2. S. Ποιμαίνων* enim certt. male. *l. 7. Ἡ τῷ*) ἡ σὺ τῷ Th. Mag. melius. *ead. Τοῦτο*) τοῦτο male *Fl. l. 8. Τῷ*) τὸ male *Fl. l. 9. Κατὰ* καὶ Graev. *Κᾶτα Fl.* In vulgato conspirant certt. Mox ἔχει recte *Fl. I. H. S. Εἶχε P. l. 13. Κτήση*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδὸν*) Μυρίνη ἀν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἑλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ*) Abest a *Fl. l. 12. Ἐθέλεις*) ἐθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπισκοποῦ*) ἐπίσκοπα marg. *A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίου*) Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι*) Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπιδιδασκαλίας*) Constanter ita legi addit Solan. *l. 6. Κοππαφόρον*) Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον I. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύσεις*) Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις I. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.)* Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα*) Lege κίππα, utroque loco. *Solan. ibid. Σίγμα*) Lege σάμπι. *Solan. ead.*

Lucian. Vol. VIII.

Υ

col. 2. *Λαρίσσας*) *Λαρίσσου* V. l. 21. col. 1. *Σίγμα σαμπφόραι*) Pro *σίγμα* iterum *σάμπι* legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed *σαμπφόραι* in textum recepit ex C. cum *σαπφόραι* tantum editum esset. In V. vero τ. (pro γ) mox etiam *Νησαίος* pro *Νισαίος*, item *Νῆσα* pro *Νίσσα*, ac *Μηδείας* pro *Μηδίας* legebatur, quod eodem duce mutavi. *Reitz.* Pag. 8. l. 1. *Καὶ ἐγένετο*) Nil mut. edd. *Καίτοι ἐγ.* vult Marcil. l. 13. *Χρυσὸς ἐμβάτας*) Legend. *χρυσᾶς ἐμβάδας* addit Solanus. Pag. 9. l. 3. *Ὁ Θεραΐτης*) Non comparet in Fl. l. 13. *Αὐτοῦ*) αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. *ὑπερπηδῆσται*) *ὑπερπηδῆσεως* edita, mutavit Solan. Pag. 10. l. 1. *Περφυρᾶν*) Sic emendavit Solan. *Πορφυρᾶν* edd. vulgo. Pag. 11. l. 3. *Καὶ*) Omisit Fl. l. 9. *Ὀλος*) *ὄλος* I. & V. 2. Prius reliquae. Pag. 12. l. 9. *Ἐνυμναστιγούμενης*) *Ζυμναστιγούμ.* male B. 1. l. 11. *Κόλλωπας*) Recte edd. praeter I. & V. 2. quae *κόλλωπας*. Pag. 13. l. 6. *Περὶ*) Ita bene Ald. l. H. P. B. 1. S. *Παρὰ* Fl. L. & marg. A. 1. l. 11. *Εἰς τὸν Ἑβρον*) Haec & seqq. a *λύρα* ad *λύρα* desunt in Fl. l. 13. *Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος*) *ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ* marg. A. 1. l. 17. col. 2. *καταπεφρονημένως*) Sic dedit Solanus pro vulg. *καταπεφρονημένως*, & *παρ' ἡμῖν*, pro edito *παρ' ἡμῶν*. Pag. 14. l. 4. *Πυθάνόμενον*) Ita Fl. B. 1. H. &c. *Πυθάνομ.* I. & Fr. *Fortian* *πυθόμενον* voluere. Pag. 15. l. 3. *Ἐφ' ὕφ'* male Fl. l. 18. col. 1. *Κυνὼν*) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur *Κωνῶν*. *ibid.* l. 20. *Παρὰ τῆς μητ.*) Ante ad verba *ἀμόνα ἐξαίρετα* male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad *ἐκείνῳ γέροντι*. Pag. 16. l. 3. *Γηρύβου*) Sic Fl. Fr. Ald. l. H. 1. & 2. B. 1. P. S. *Amst.* l. 11. *Ἐγγελάται*) Hoc pertinaciter servant edd. *Ἐγγελάται* adscript, marg. l. Pag. 17. l. 2. *Ἡ*) ἢ delet Gesn. l. 4. *Ἀελίττεις*) Et hoc edd. constanter. *Ἀνατυλίττεις* Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. *Ἐρτίθαις*) *ἐρτίθης* vult Guyet. l. 10. *Φασι*) Sic I. P. aliaeque. *Φασι* Fl. Pag. 18. l. 9. *Τότε &c.*) *τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε* Coll. l. 12. *Βάκχας*) *Βάπτας* Fl. male, quod tamen & adscriptum marg. A. 1. Pag. 19. l. 7. *Κτένιον*) *κτένας* Fl. l. 13. *Κάμῃ*) Non habet Fl. l. 16. *Δὴ*) Restitui ex L. & Fl. *Δεῖ* edd. cett. male. Pag. 20. l. 1. *Εἰ*) *εἶναι* Fl. & marg. A. 1. l. 3. *Οὐχ ἕτερος*) Sic pleraeque recte. *Οὐδέτερος* Schol. *Οὐδ' ἕτερος* Fl. ead. *Ὡς ἀληθεύοις*) *ὡς εἰ ἀληθεύοις* marg. A. 1. l. 6. *Ἐκκεραγναί*) *κεκραγναί* Fl. l. 9. *Ὡμοιώθης*) *ὁμοιωθεῖς* Fl. Pag. 21. l. 4. *Τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν*) Sic redditum Luciano ex L. & V. 2. quae *δις* tantum omisit. Cett. male, *τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων*. l. 16. col. 1. *Μουσῶν*) Ex interpretatione

ἄλλα vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz. Pag. 22. l. 4. Ὀνομα*) Abest a *Fl.* Adest in cert. Forſan τοῦνομα, adſcript. marg. *I. l. 11. Τοιαῦτα*) Et hoc omittit *Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ*) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. apravit Solan. *ead. Μάρκον*) Μικρὸν edita ridicule; ſed & ſic V. Recte Μάρκον C. & G. *Pag. 23. l. 9. Καὶ*) Neglexit *Fl. l. 10. Δοκεῖ*) Δοκεῖ *I.* ſola. *Pag. 24. l. 9. Σκεπόμενος*) ſκεπτόμενος male *Fl. l. 16. Οὐκ*) Omittit *Fl. ead. Ἐπιτίριλλοντα*) ἐπιτίριλλοντα *Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα*) Ita dedit Solan. ex *Fl.* Habet & S. *Σωφρονίσαντα B. 1. I. P. Σωφονίσαντα H. l. 4. Νεγκτιστον*) νεγκιτητον *Fl.* ſola. *l. 14. Οὐδ'*) Deest in *Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα*) Conſtans leſt. Δήγματα Marcil. *l. 6. Λόγους*) Sic edd. omn. Λοιποῖς Marcil. *Pag. 27. l. 13. Ἀπτεῖ*) απτε *Fl.* & L. male. Prius *Ald. I. &c. Ἀπτη* vult Solan. *l. 16. Ἐπιτεταμένος*) ἐπιτεταγμένος *Fl.* ſola, quod & adſcivit marg. *A. 1. Pag. 28. l. 2. Δὲ*) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. *l. 8. Ἰθι*) Bene *Fl. Fr. H. P.* aliaequē. Ἰσθι male *I. l. 9. Οἰκοί*) οἶκον *Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας*) μαχαίριδαν marg. *A. 1 W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένος*) κειμένος *Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι*) V. Codicis compendium obſcurum eſt. Forſan ἐγκρατήσαντα. *Solan.*

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene ſic *Fl.* Διαβολῇ etiam *B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ* male *I. P. H. Ald. Fr. l. 8. Τὸ δὲ*) Ita *I. V. 2. L. & Mſ. Bar. Tῶδε* edd. cert. *l. 9. Καὶ παρὰ*) καὶ abeſt in *B. l. 10. Καὶ*) Iterum abeſt in *B. ead. Ἐνοχλεῦν*) ἐνοχλοῦντες *B. male. l. 13. Τραγωδῖος*) τραγωδιδασκάλοις *B. male. l. 14. col. 1. Ἐπηνυγάζουσα*) In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπιſκιάζουσα repoſuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηνυγάζουσα. Nam C. ἐπιſκιάζουσα] γράφεται ἐπηνυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anſon. Veſpuccii, huic Scholio praeſmittitur vox ἐπηνυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη repoſuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπην — etſi cum textu Luciani non convenit; ſed ſenſus Scholii neceſſario ſic poſtulabat: quid enim eſſet, ἐπιſκιάζουσα ponitur pro ἐπιſκιάζουσα; *Reitz. Pag. 32. l. 1. Τοιοῦτον*) τοιοῦτο *B. l. 3. Εὐροι*) εὐρη *Fl. l. 4. Δαίμονός τις*) τινος δαίμονος *B. l. 11. Καὶ*) Omittit *B. &*

mox iterum. *l. 13. Περιπίπτωμεν*) Admisi ex *Fl. l. l. Περιπί-*
πτωμεν vulgo cum CB. *l. 15. Ἄρχεται*) ἔρχεται male B.
 & marg. *A. i W. Pag. 33. l. 1. Πτολεμαίων*) Πτολεμαίου
 B. *l. 4. Πτολεμαίου*) Πτολεμαῖον B. *l. 10. Καὶ παρ')* Haec
 & seqq. octo verba α καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini in-
 feriori adscripta sunt. *l. 14. Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πᾶν)*
κατὰ ἀλλ' οὐ πᾶν Cod. B. *Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα* Graev.
 In vulgato consentiunt edd. *l. 19. col. 1. Τῶν ὅλων*) Antea
 ad κεκοινωνηκὸς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα
 ad οὐ πᾶν φρενίρης τις ὢν utrumque absurde. Quare id
 sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius refer-
 tur ad Θεοδότῳ. *Reiz. Pag. 34. l. 2. Λογισάμενος*) συλλο-
 γισάμενος B. *l. 4. Τοιαύτην*) τηλικαύτην idem Cod. B. *l. 5.*
Παρ' ὀντινούν) παρὰ τιν ὄν B. *l. 6. Ὡς εἰ*) Nil variat *Fl. l. 5.*
l. 7. Ἐαδὲ) ἑαδὲ adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l. 15. Λέ-*
γεται) An ἔρχετο; Coll. *ead. Μεταγῶναι*) αἰσχυρῶναι G.
 B. & marg. *A. 1. l. 17. Παραδέδωκεν*) παρέδωκεν B. *l. 18.*
ἤρεσκεν) ἤρεσε edita. ἤρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit
 Solan. *Pag. 35. l. 8. Δὴ*) διὰ B. *l. 13. Γούν*) Abest a B.
Pag. 36. l. 1. Παραμαρτούσι) παραμαρτούσαι male B. *l. 4. Τις*)
 Adest in *Fl. Fr. l. P. &c. l. 6. Δέ*) Non habet CB. *l. 13. Γε-*
νῆσεται) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. *l. 14. Τὸν*
κατηγορουμένον) τοῦ κατηγορουμένου B. *l. 18. col. 1. Ὁμαρ-*
τούσαι) ὁ καρτούσαι misere edita, & pro δύο μαρτυρούσαι
 etiam δύο καρτούσαι utrumque emendante Solano. *Pag. 37.*
l. 10. Ἀδικοῦντες) Recepi ex B. Cod. & *Fl. Ἀδικούντας* edi-
 tiones cett. *l. 11. Προσλαβόντες*) Et hoc ex B. & *Fl.* re-
 stitutum, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag. 38. l. 14. Μὲν*)
 Non habet B. *Pag. 39. l. 5. Ἐπαγαγεῖν*) ἐπαγεῖν B. *l. 7.*
Ἄμφοῖν) ἄμφω B. Cod. Schol. & *Fl. ead. Ἀκούσης*) ἀκούσεις
Fl. l. 10. Ἀκρίτους) ἀμυήτους B. *Pag. 40. l. 4. Τὸ ἔμφανές*)
 τοῦμφανές B. magis Attice. *l. 11. Διελέγχει*) ἐλέγχει B.
Pag. 41. l. 3. Ἐλπίδες) Deest in B. *l. 9. Πλησίον*) πόλεμον
 marg. *A. 1. l. 10. Αὐτοῦ*) ἑαυτοῦ B. *l. 14. Ὁ*) Artic. addunt
I. & V. 2. Omittunt B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S. &c. l. 16.*
Τὸν) τε Homer. *Pag. 42. l. 3. Ἡμισευέλπιδος*) Nil mut. edd.
 neque Cod. B. Ἡ μῖσος ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit ali-
 quis margini. *l. 9. Κατίσχυσε*) κατίσχυε Coll. & Schol.
Pag. 43. l. 2. Ὑπὸ) ἐπὶ edd. priores, & B. *l. 5. Κᾶν*) Recte
I. S. Κᾶν male P. καὶ etiam male Cod. B. *l. 11. Ἡ*) καὶ B.
l. 12. Ὁμοίως) ὁμοίος male *Fl. l. 13. Εὐδαιμ. γίγνεται*) εὐ-
 δαιμόνων τούτων γίγν. B. *l. 15. Φίλοι*) φίλον B. cetera de-

funt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πίστον tantum adscivit. *Pag. 44. l. 2.* Προάψαι) προσάψεται B. *l. 3.* Ἡ καὶ) Recepi ex marg. A. *1. & V. 2. & l. Mndè P. S. Amst. Mh δὲ Fl. Ald. Fr. H.* aequè male. *Mnd' B. l. 11.* Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φᾶ. *l. 12.* Ἀπεστίναξε) Sic edd. Ἐστίναξε B. Forlan ὑπεστίναξε. *l. 13.* Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. *l. 17. col. 1.* Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. *Solan. ead.* Ἐρασδεῖς) In C. ἡράσθη... ὡς νοῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖ τῷ πατρί. *ead. col. 2.* Ἐρασιστρ.) Omissum erat in editis; addidit Solan. *l. 18. col. 1.* Ταύτης παραχωρῆσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. *Solanus.* In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. *Reitz. ibid. l. 19.* Eis αὐτὸ γεγονὸς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. *Solanus. Pag. 45. l. 1.* Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. *l. 11.* Τρωτῆς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρῶτος edd. vulgo male. *l. 12.* Ἐκείνο) Recte sic ed. Toll. & A. Ἐκείνον male certt. *ead.* Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. *l. 16.* Ἀληθεῖ) ἀληθῆ *Fl.* Ἀληθεία Toll. *ead.* Ὅν) Omittit B. Ὅντως vult Iensf. *Pag. 46. l. 1.* Τὸ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. *l. 2.* Ὅποτε) ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. *l. 5.* Κληθεῖς) Recte BC. *Fl. Fr. P. &c.* Κληδεῖς male *l.* cum *V. 2. l. 6.* Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. *l. 7.* Τε) Omittit B. *l. 10.* Τότε ἀν' ἀπ.) ποτὲ πασῶν ἀν B. Ἀν ποτὲ ἀπ. *Fl.* Vulgatum tenent certt. *l. 15.* Ἀίσθησαν) ἀνίστασαν marg. A. *1. Pag. 47. l. 1.* Ὀρκος ἦν ἅπασιν) ἅπασιν ἦν ὁ ὄρκος B. *l. 5.* Προσεξέκαιον) ἐξέκαιον male B. *l. 11.* Ἐφρόνει) εὐφρόνει male P. *l. 12.* Πόσους) ὅσους B. *ead.* Οἰόμεθα) οἶει B. *l. 13.* Παρὰ) Et sic *Fl.* cum certt. *l. 16. col. 1.* Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβάν— *V. l. 17. col. 2.* Ἄτε καὶ ἄκη) Exc. G. ἄτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἄκη, ut in V. *Solan. l. 18. col. 1.* Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεκβάκευς. *Solan. Pag. 48. l. 2.* Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. *l. 7.* Τῶν) Sine articulo B. *l. 11.* Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & *Fl. l. 16.* Ἐν) Etiam adest in *Fl. ead.* Αἰσθάνται) αἰσθάνονται B. *Pag. 49. l. 6.* Μndè) μὴ δὲ edd. verr. ut semper. *ead.* Αἰσθόμενου) Et sic *Fl. B. 1. P. &c.* An αἰσθανομένου; adscripsit Solanus. *l. 10.* Ἀπόντος) Sic *Fl. Fr. H. P. &c. & B.* Ἀκούοντος *l. & V. 2. l. 16.* Διαβολὰς) Sic B. cum *Fl. Fr. H. V. 2. &c.* Διατριβὰς *l.* sola, & marg. A. *1. Pag. 50. l. 6.*

Ἀψίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirate *Fl. B. P.* l. 8. Λα-
 θρηδᾶ) Constans lectio, ait Solan. *Ald.* 2. tamen aliter; v.
 not. Gesn. *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὰ
 οὓς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult Solan. ac Gesn. optime. l. 9.
 Ἀκούοντες) ἀκοῶς *Ald.* 2. l. 10. Τοὺς) τοῖς B. l. 20. col. 1. Οὐκ
 οἶδα) In C. hic novum Scholion constitutum, quod iam su-
 pra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit
 aliaque menda correxit Solan. *Pag.* 51. l. 5. Συνεπιστάμε-
 νος) ἐπιστάμενος B. l. 6. Ἐνδρευμένος) Ita edd. & B. Ἐν-
 δρευόμενος *V.* 2. l. 7. Ἐχῆ) ἔχει B. l. 8. Ἐξέρρηξε) διέρρηξε
 Coll. l. 9. Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec B. Ἀπ' προσεισό-
 μενος; marg. *I.* l. 10. Παρωξυμένος) παρωξυμένος B. Nil
 mut. edd. l. 15. Ἐν αὐτῷ) αὐτῷ sine ἐν *Fl.* *Pag.* 52. l. 1.
 Ὑποκρινόμενον) Recepi ex *V.* 2. & B. & marg. *A.* 1. Ὑποκ-
 ρινόμενον edd. cett. l. 2. Πένθους) Restitui ex *I.* Omissum enim
 in cett. & B. l. 5. Οὐτε) οὐδὲ marg. *A.* 1. l. 14. Αὐτόθι) Sic
 edd. fere omnes & B. Αὐτόθεν *I.* & *V.* 2. ac marg. *A.* 1. l. 17.
 col. 1. Ἀσταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emen-
 davit Solan. addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, & sic *V.* quo no-
 mine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certo
 sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum
 est, non decet. l. 19. col. 2. Z) ἢ *V.* male. (vid. II. Z., 164.) *Sol-*
an. l. 21. col. 1. Ἑρμηνεῦ) ὡς μνηεῦ edita, ad quae haec nota
 addita: Sic clare legitur in Mf. Viderur hoc Scholion alterius
 esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradi-
 cat. Quid sit ὡς μνηεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit
 ἑρμηνεῦ, i. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiaſtam
 appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμηνεῦ legitur;
 & ῥ ita coniunctis, ut facile ὡς credas, non ἑρ. expressum.
Solan. *Pag.* 53. l. 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. Solan. Οὐδὲ τι
 edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita Solan. rescripsit
 ex B. Vulgo inverſe, τολμῶσι προσβλέπειν. l. 7. Αὐτοὺς) αὐ-
 τοῖς male *Fl.* l. 11. Κάκτανε) *Al.* male κάτθανε, Coll. l. 17.
 Μάχλου) μάχλης *Th. Mag.* *Pag.* 54. l. 6. Ἐχρῆν) χρῆν B.
ead. Τοιοῦτο) τοιοῦτον B. l. 9. Φησιν) Vulgo male φασιν, sed
 φ' per compend. B. *Fl. Fr.* l. 12. Χολῆν) Bene sic *P. A.* Χο-
 λᾶν male *S. Fl. B.* 1. & 2. Χολᾶν *Ald. Fr. & H.* sine puncto
 subscripto, item B. *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl.* & B. l. 14. Ὁ) Si-
 ne artic. B. l. 17. col. 2. Ὁρίων) Nullo sensu hic antea legeba-
 tur ἐχθρῶν. Vox, quam reposui, ex C. est, & V. ipso. *Solan.*
 Fors ὄρων. l. 19. col. 1. Ἀεὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς αἰεὶ Ἀ-
 ριστείδου δίδ. At in C. D. M. eodem quo in ed. *A.* modo le-

gitur, nisi quod δὲ recte habet, non διὰ, ut illa. *Solanus. l. 20. col. 2. Ἀναληφόμεθα*) ἀναλεῖ. editum antea. Emendavit Solan. *Pag. 55. l. 9. ἔχοντα*) Et hoc, & ἀμεισβητούντα, esse in omn. edd. ac B. adiecit Solan. *l. 14. Πάθει*) πάθεις male *Fl. Pag. 56. l. 3. καθίσταται*) καθεστάναι *Fl. & B. l. 4. τοῖνον*) Omisit B. *l. 5. αὐτοῦ*) αὐτοῦ B. *l. 8. Ἐπιμελεστέρας*) ἐπιμελίστερον B. *l. 9. Πιστεύειν*) Neglexit B. *ead. Μίσει*) μίσους B. *l. 13. Μισεῖν*) μίσους iterum B. *l. 16. Οὐχ*) Non camparet in B. *Pag. 57. l. 3. Ἐς*) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) *l. & V. 2. folae & Schol.* hoc addunt. Cett. non habent, nec M. *l. 5. Ὑπέρ*) περί *Fl.* Et marg. *A. 1. ex eadem, credo. l. 6. Τὴν γὰρ τῶν*) Restitui ex W. *Fl. B. 1. τὴν γὰρ τῶν*) enim *Ald. H. P. S. &c.* minus recte. *l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.)* Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. *Solan. ead. col. 2. αὐτοῦς*) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. *Pag. 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα*) Sic P. *l. Ὅτι μάλιστα*) iul. dim *Fl. H. S. l. 3. Περιπετεῖς*) περιπαθεῖς Menag. & Guyet. conticiunt. Nihil mut. edd. nec M. *ead. Χολῇ*) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipsa clamat. Σχολῇ edd. misere. *l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν*) ἐαυτῷ sine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adscivit marg. *A. 1. l. 11. Ταῦτα*) ταῦτα edd. priores. *l. 13. Πόθεν;*) Nihil mut. edd. nec M. *Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην*) Ὀροκίδην *Fl. Ὀροδοκίδην* W. Vulgatum tenent edd. *l. 3. Βούπαλον*) Βουκίλον male *Fl. l. 9. Ὑποστελουμένῳ*) ὑποστελομένῳ *Fl. l. 12. Καίτοι*) χαίτοι male *l. Pag. 61. l. 2. Ἐαυτὸν*) Et sic *Fl.* cum cett. *ead. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς*) Nihil mut. edd. nec M. *l. 11. Μίσθωνα*) Sic edd. & M. Forf. Ἡμιθίονα. *ead. Βάσταρ*) Et hoc cett. atque M. βάσσαν adscripsit Solanus. *l. 16. col. 2. Ἀρρητοποιεῖ*) Lege ἀ—οί. *Solan. l. 20. col. 1. Πανπύνηρος*) Exc. G. Πανπύνηρ. *ead. col. 2. Πίνται*) Exc. G. πίσται. *l. 21. col. 1. Αἰσχροῦς ἥδον*) Exc. G. αἰσχροῦς ἰδόν. *Pag. 62. l. 15. Κατάλειπε*) Recepi ex W. *Κατάλειπε* edd. priores. *l. 17. col. 1. Ἀνετοίμοις*) Lege ἀνετοίμως. *Solan. Pag. 63. l. 2. Μηδὲνα αἰτίας. σσ)* Nil mutare edd. nec M. addit Solan. *l. 5. Στόμα*) Recte sic M. *Fl. H. P. S. &c. Στόματος* *l. & marg. A. 1. l. 11. Ἴν*) Neglexit praepos. W. *l. 13. αὐτῷ*) Sic W. *l. & marg. A. 1. αὐτοῦ* *H. P. S. Fl. B. 1. Ald. Fr. l. 14. Ποικίλων*) ποικίλλων *l. & Ald. l. 16. αὐτοσχεδιάζειν*) σχεδιάζειν Schol.

& Coll. l. 18. col. 1. *Τίμαρχος*) *Lege* 'Ατίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur T—. *Solan.* Pag. 64. l. 4. Τὸν) *Receptum* ex W. Τὸν edd. pessime, cum tamen λόγον mox haberent. Τὼν — ἐκείνου λόγων *Fl.* 'Εκείνον edd. cett. & M. l. 14. ἔχουσι) ἔχουσι *Fl.* Nihil a vulgata abit M. l. 18. Ἐπεβόηθει) *Recepi* ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβόηται *Exc. G.* quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. Ἀκρατῆς) ἀκρατῆς male *Coll.* Vulgatum tuetur M. l. 6. Πειρώμενον) *Recte* M. *Fl.* P. & C. Πειρώμενον male *I. Ald.* l. 7. Ἐξεπολέμωσαι) ἐξεπολέμωσαι male *Coll.* Vulgatum servant M. & *Fl.* l. 11. Θύουσι *Νουμά*) θύουσιν ἅμα W. male. l. 15. Ἐπὶ) Ita dedit *Solan.* ex *Graev.* Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ edd. & M. Pag. 66. l. 6. Τοῦτ') ταῦτ' marg. A. 1. l. 10. Δὲ) δαὶ W. solus. l. 13. Λέγει) Ita dedit *Solan.* ex W. Λέγουι edd. priores. l. 14. Γέλων) *Constare* lectionem notat *Solan.* l. 15. Καθ' αὐτοῦ) Sic dedit ex P. Κατ' αὐτοῦ cett. & M. Pag. 67. l. 1. Τόνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. l. 16. Πανδήμου) τῆς addit *Solan.* non dicens unde. ead. *Γενετυλλίδος*) *Γενετυλλίδων* male *I.* & marg. A. 1. ead. *Κυβήβης*) *Recte* sic *I.* *Κυβίβης* male edd. cett. & M. Pag. 68. l. 3. Ἐπεισκομάσαν) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. Κᾶν) καὶ *Fl.* Pag. 70. l. 3. Φησί) Nil mut. edd. & M. Leg. φήσει. l. 10. Ἐως) Sic edd. & M. Ὡς emendat *Solan.* Pag. 71. l. 2. Διεξιδόν) Bene sic plurimae. Διεξιδὼν *I.* l. 5. Στάθητι) στάχουσιν W. male. l. 13. Εἰ) Deest in *Fl.* & W. Pag. 72. l. 7. Μῆ) Delet *Marcil.* adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. Τούτῳ) τούτου W. l. 12. Τροφᾶς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφᾶς C. l. 13. Σεαυτὸν) σαυτὸν W. l. 16. col. 1. Ἀνακῦ-
-λαι) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex *Suida* supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de *Ariphrade* ex *Suida* emendata. *Cler.* l. 18. col. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται edita, mutavit *Hemst.* l. 20. col. 1. Καλοῖον) *Exc. G.* κληῖον, οἱ δὲ καλῖον. C. κλοῖον, οἱ δὲ καλῖον. l. 21. col. 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In *Exc. G.* τὸν δὲ χρόνον διε — καὶ κρημνῶν nisi quod pro voce ultima legit κρημνὸν, mendose. T. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C. l. 23. col. 1. Κυφανισμός) *Exc. G.* κυφαεισμός. *Lege* κυφανισμός. C. κιφανισμός. ead. col. 2. Περιβαλόντα) περιβαλόντας edita. Mutavit *Solan.* Περιβάλλοντες emendarat *Hemst.* l. 24. col. 1. Ἀρχ. δὲ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ὀλ.) Κύφαν δυσχερὲς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός. Pag. 74. l. 3. Μέμνηνται) Bene edd.

longe plurimae & M. Μέμνται male V. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. l. 16. Νεανεύεται) νεανεύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. ead. Τολμᾷ) Ita dedit Solan. pro vulgato τολμᾷν. Pag. 75. l. 2. Ἀργαλέην) ἀργαλείαν W. Nil abit a vulgato Fl. l. 9. Σινωπέως) Consentiant edd. & M. l. 16. Ἀναδερειν) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. Ὁ, τι) Recte sic W. P. Ὅτι male pleraeque. l. 14. Ἐργάσασθαι) εἰργασθαι marg. A. 1. ead. καὶ βοηθός) τῆς male Amst. sola. καὶ cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. Οἰνοπίωνος) οἰνοπίονος penultima brevi W. l. 13. Πῶς) ὥς L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. l. 15. Περὶ) παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuetur M. qui & mox οὖν cum cett. Pag. 78. l. 1. Ἀξιώσεις) ἀξιώσεις W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπὶ θ.) Absunt a Fl. ead. Ἀνθοκρατεῖν) Sic I. B. 1. P. H. S. & c. Ἀνθοκροτεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1. Ἀνθοκρατεῖν W. ead. Σφενδικίζειν) σφενδακίζειν Fl. Vulgato favet M. l. 9. Ἐπει) Bene M. & edd. plurimae. Ἐπὶ male l. l. 10. Eis) εἰς W. l. 14. Μητίσχορον) Sic M. & edd. excepta Fl. quae Μητίσχορον, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. Μιαίνομαι) Bene S. & A. solae. Μαίνομαι male I. H. P. B. 1. Fr. Fl. Ald. l. 10. Ἀντί) Nil mut. edd. nec M. Ἀντί; vult Gron. Pag. 82. l. 1. καὶ στόμα) τὸ στόμα S. & B. 4. l. 12. Παρά) Sic dedi ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. l. 13. Ἐξαλύθη) Sic edd. & M. Ἐξεχλύθη Hom. v. nor. Ἐξεσσύθη marg. A. 1. male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. Λέγουσιν) λέγουσιν W. quod verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν C. Pag. 85. l. 5. Ἐκχύνειν) ἐκχύναι Coll. Vulgatum tenet Fl. & M. l. 10. col. 2. Νῆ) μὴ edita. Νῆ C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan. l. 11. col. 1. Νῆ) In Schol. seq. legitur μὴ in impr. & V. Sed legendum νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. ν tantum habebat, ex quo νῆ in impr. factum est. Solan. ead. col. 2. Χύνω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum est. ibid. l. 12. Ἑλληνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato Ἑλληνική. Reitz. l. 18. col. 1. Μετοχὴ) μυτοχὴ V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan. ead. col. 2. Τί δαί;) Sic rescriptum ex M. Τι δὲ edita. Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Sic edd. & M. Forf. οὐδὲ, adlevit Solan. l. 6. Ἐπαινέσαι μοι) marg. A. 1. Ven. 2. & l. ἐπαινέσαιμι, sine μοι sed reliquae quod edidimus, cum M. l. 8. Δισκόρακος) δυσκόρακος W. Fl. B. 1. & 2. Δισκ. cett. Pag. 88. l. 5. Κίραιδος) Sic & M. cum edd. l. 13. col. 2. Ὁ ὥσπερ) ὥς παρὰ edita; ex Voss. utro.

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. *Συναλληλωμένος*) Sic V. & M. *Συναλληλωμένος* Exc. G. *ibid.* l. 18. *Διατετρίμμενον*) *Διατετρίμμενον* Exc. G. V. M.

I N D E D O M O.

Pag. 90. l. 13. col. 2. *Πλατυνευρούντα*) Sic V. C. & G. In impress. erat *παχυνευρούντα*, uti apud Strab. XIV, pag. 693 C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241, emendationem suam firmantes. *Solan.* *ibid.* l. 15. *Ῥείθρῳ*) *Ῥήθρῳ* male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 93. l. 9. *Ἐμοι*) Rescripti ex Fl. L. marg. A. 1. & V. 2. *Ὁ μοι* edd. vulgo. *Ὁμοίως* Pell. *Pag.* 94. l. 9. *Συνεσομένης*) Sic Fl. Fr. P. H. S. B. 1. & 2. *Συνε-φομένης* l. & V. 2. *Συνησομένης* Pell. Forf. *συνα-*— adlevit Solan. *Pag.* 95. l. 3. *Οὐδὲ*) *οὐδὲν* Pell. l. 4. *Ἐμῶς*) Sic S. & A. *Ἐμῶς* cett. l. 9. *Ἀλαζονίας*) Et sic Fl. cum cett. l. 15. *ὑπερκύψαντα*) *ὑποκύψαντα* Fl. l. 17. col. 2. *Παλαισιότατου*) *παλαισιότατου*. V. *Pag.* 96. l. 3. *Ἐλεύθερον*) Forf. *αἰθρίον*, adscriptum margini l. 4. *Εὐστοχον*) Recepi ex l. marg. A. 1. & L. *Εὐ ἔχον* edd. vulgo. l. 6. *καὶ τῷ*) Nihil variant edd. l. 8. *Περὶ*) Et sic Fl. cum reliquis. *Pag.* 97. l. 2. *Ἡγοῦνται*) *ἡγοῦν* male Coll. l. 3. *αὐτῶν*) *αὐταῖς* Fl. ead. *φαίνεσθαι*) *ἔσεσθαι* Coll. Vulgarum firmant Fl. Fr. l. P. &c. *Pag.* 98. l. 17. *Ἥτοι*) In editis *εἰ τι*. Correx. Solan. *Pag.* 99. l. 1. *Δρεπομένων*) *δρεπομένων* Marcil. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen *βλεπομένων*. l. 5. *Τι*) *τοι* Fl. & marg. A. 1. l. 6. *Ἡδίων*) Recepi ex L. & S. *Ἰδίων* edd. cett. l. 10. *καὶ ὅλον*) *ὀλίγον δούς* Fl. Al. *ὀργίλον* al. *ὀλίγον*. Coll. Sed nostrae edd. in vulgato consentiunt. *Pag.* 100. l. 3. *Ἐκπομπεύει*) *ἐμπομπεύει* Fl. & marg. A. 1. l. 15. *Ὡστε*) Ex emendatione Solan. *Ὅτε* edd. priores. *Pag.* 101. l. 8. *Πέποισμαι*) *πέπυσμαι* male Fl. l. 13. *Ὡς*) *ὥς* vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. *Διολισθαίνουσιν*) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani *Διολισθαίνουσιν*. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gymnaf. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. *Reitz.* *Pag.* 102. l. 14. *ὑπεναντίας*) *ὑπεναντίας* Pell. *Pag.* 103. l. 6. *Χρόαν*) *χρόα* male Fl. l. 7. *Τὸν*) *τὴν* L. & Fl. l. 17. *Γε*) Omittit Fl. *Pag.* 104. l. 10. *Ποιεῖ*) Rescripti ex B. 2. ac Pell. cum edd. cett. *ποιεῖν* haberent. *Pag.* 105. l. 11. *Τὸν*) Omittit art. Fl. *Pag.* 106. l. 1. *Ὅλος*) *ὅλος* marg. A. 1. l. 6. *Ἐκάλουν*) *ἐσύλουν* marg. A. 1. & Fl. *Pag.* 107. l. 3. *Μακρὰ*) Sic l. P. H. &c. *Μακρὰν* Fl.

l. 9. λύξου) Et sic *Fl.* cum cett. *Εύλου* vult Gron. *Pag.* 108. l. 6. Ἡμῶν) Restitui ex *I. S. Fr.* nam ὑμῶν *B. 1. Fl. P. H.* aliaeque male. l. 7. Ἐθανμάζετς) Sic edd. omn. recte. *ead.* Ἐξητάζετς) Ita erat in *Fr. Fl. P. B. 1. H. S.* Ἐξετάζετς *I. l. 12. Ωφέλιμον*) Bene *Fl. Fr. P. S. Amst.* Ωφέλημον male *I. H. &c. l. 14. Γράφωμαι*) Et sic *Fl. l. 17. Ἐπαινέσαιτε*) ἱπανέσαιτε *Fl. & προτιμήσατε. l. 18. Ὡς καὶ*) ὥς μὴ καὶ *Fl. Pag.* 109. l. 3. λόγον) λόγον *Ald.* male. l. 9. τὴν) Articulo caret *Fl. l. 17. Γράμμα*) δῖαμα *Fl.* quod verum credo. *Pag.* 110. l. 1. Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκεῖνος vult Solan. *ead.* Ἐγραψαν τὴν) Sic dedi ex *Fl. Ἐγραψάτην* cett. l. 3. Δοκῶντες) *Δοκῶντες* edd. priores male. *Pag.* 111. l. 4. Ἄλλ') Inferui ex *Fl.* omisum erat in cett. Sed πρὸ ἑώρακέ πο eadem *Fl.* habet ἑώρα σέπων, quod etiam addicivt marg. *A. 1.* At nihili est. Pro πο *B. 1. & 2. ποτε. l. 6. Τῆς ἀντίθυρος*) Nihil mut. edd. & Coll. l. 10. Πάλιν) Interpunctio Geineri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφ—. l. 17. Ὅτε — δέλων) ὅτι — δέλει Pell. In vulgato consentiunt *I. Ald. B. 1. Fl. Fr. H. P. S. Πότε B. 2. l. 18. Τῆς ἀντίθυρος*) ἀντίθυρες male *V. ead.* Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in *V. C. & G. ἀντίθυρ*, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς α πῦρ. Solan.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 2. Κελευσθεῖς) κελευθεῖς *Fl. l. 3. Προσφέρω σοι*) Bene *P. B. l. &c. Προσφέρωσι H. l. 7. Ἡὺξάμην*) Sic pleraeque. *Εὺξάμην Fl. ead. Ἐπὶ μήκιστον*) Sic *Fl. & B. 1. 2. 3. Ἐπιμήκιστον I. Ἐπιμήκιστον* iunctim aliae. l. 10. Πᾶσι) Nil mut. edd. neque Codd. *Pag.* 115. l. 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον *Fl. B. 1. ac 2. l. 15. Καὶ*) Omittit *Fl. & punctum post ἀνακείμενον* ponit. l. 16. Ἐπὶ μήκιστον) *Fl. & B. 1.* dispescunt. *Pag.* 116. l. 14. Ἔθνος) Sic *Fl. &c.* praeter *I.* quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. *A. 1 W. Pag.* 117. l. 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. *A. 1. l. 14. Στρατηγικούς*) στρατιωτικούς *Marcil.* Nil mut. edd. *ead. Καὶ*) ἡ *Marc.* καὶ postea posito. Non addicunt libri. *Pag.* 118. l. 14. Ἀφικόμενους) καὶ μετ' αὐτοὺς inferit *Fl. Pag.* 119. l. 7. Ταρτησιῶν) Ταρτησιῶν edd. priores. l. 14. Καλατιανός) Ex emendat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανός edd. priores. l. 15. Ἀντίας) Ἀτίας *I. sola, & marg. A. 1.* quod verum credo.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter *I.* quae Βαρδύλιος· quod etiam adscript. marg. *A.* 1. *V.* 2. Βάρδυλος. *l.* 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. *A.* 1. *G.* *V.* 2. & *I.* Ὀδρυσῶν reliquae. *l.* 11. Ἔτος) εἰς ἔτος Pell. *l.* 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. *l.* 17. col. 2. Δέ) Non aderat in editis. Addidit Solanus. *Pag.* 121. *l.* 6. Δυοῖν) δύο *Fl.* *l.* 8. Δεδέξατο) Διδέξατο male *P.* (Διδέξατο *S.* & *B.* 4.) *l.* 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαιτέρως δὲ, πρ. *Pag.* 122. *l.* 13. Παρανομούντα) παρανοοῦντα *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 4. Γωσίθρου) Γωσίθρου *I.* cum *V.* 2. *l.* 8. Λούκολλος) Λεύκολλος *Fl.* Λούκολλος *Fr.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ὑσπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus *P.* Redde cett. Ὑσπ—, *l.* 12. Τήραιος) Τεραῖος male *Amst.* ead. Μετὰ) μεθ' *S.* & *B.* 4. *l.* 14. Τήραιον) Sic *Amst.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* *H.* Τεῖραιον *Fl.* Τεῖραιον *I.* *Ald.* *V.* 2. *Pag.* 124. *l.* 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic *Fl.* *l.* 8. Ὁμανῶν) Ex emendat. Kust. Ὁ Μάνων edd. priores. *l.* 13. Ἀναγράφωμεν) ἀναγράφωμεν marg. *A.* 1. *W.* *Pag.* 125. *l.* 11. Φύμα) φύμα edd. vulgo. *l.* 15. Δεξίνου) Δεξίου *Diog. Laërt. & Clem. Alex.* *l.* 17. col. 1. Ψάρα) ψάρα edita. Emendavit Solan. *l.* 18. col. 2. Ἡ ἀγχόνῃ) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in *C.* *Pag.* 126. *l.* 7. Ἰστορίας) ἱστοριῶν *S.* *Pag.* 127. *l.* 11. Σύρος) Σύριος vult Davis. & Guyet. in nott. *Mss.* Nihil mut. libri nostri. Λέριος *Maius.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀμισπνός) Ἐμισ— conicit Bochart. Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 6. Γήρας) γήρους *Fl.* *Pag.* 129. *l.* 2. Ταῦτά) Sic *Fl.* Ταῦτά *I.* *P.* aliaeque. *l.* 12. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 15. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 16. Παρεσκευασμένα) Sic *B.* 1. & 2. Παρεσκευασμ— ceterae. *Pag.* 130. *l.* 7. Ταῦτά) Bene *Fl.* Ταῦτά cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν *Marcil.* Non addicunt edd. *l.* 6. Ἀναθρεψαμένη) Sic *Fl.* & pleraeque. Ἀνατρ— *I.* *l.* 7. Πόλεων) Et hoc est in *Fl.* *H.* *P.* *B.* *S.* Πόλεως *I.* *l.* 8. Πατρίδας) πατρίδος *I.* sola. *l.* 10. Καὶ) Omittit *Fl.* *Pag.* 132. *l.* 4. Πειρωμένω) πειρωμένων *Fl.* *Pag.* 133. *l.* 2. Πατρίδος) παπρίδος male *I.* *Pag.* 134. *l.* 6. Πρῶτα) πρῶτον *Fl.* *l.* 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα *Fl.* *Pag.* 135. *l.* 1. Ἀπονέμοι) ἀπονέμει *Fl.* *Pag.* 136. *l.* 17. Εἰδότες) ἰδόντες *Fl.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἀπανταχῇ) ἀπανταχοῦ marg. *A.* 1. *l.* 9. Διειλημένοις)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cert. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl.* *P.* aliaque. Αὐτῆς male *I.* ead. Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forſan melius, etſi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλει) θέλει *Fl.*

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινῇ) πεδεινῇ *W.* Cod. *l.* 10. Δὲ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cert. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cert. Ὑσαντα *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Βατὰ) Forſan βατός. At nil mut. edd. nec *M.* Βατῇ coniecit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων *W.* & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* *l.* 10. Σφίσιν) σφὶν *W.* *l.* 13. Ἀφυκτα) Nil mut. edd. & *M.* *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβηναι *W.* *l.* 11. Τε) τι *W.* *l.* 13. Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτῖσι edd. & *M.* *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετόμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς Solan. ead. Ἀλήκτους) ἀλέκτους *W.* ſed ſupra eſt ἡ. *l.* 6. Πυρὶ) πυρῇ *W.* *L.* Ἐν πυρῇ *Fl.* *l.* 16. Ἐπειτα δευόμενον) ἐπιδαφιλευόμενον marg. *A.* 1. *L.* & *G.* Vulgatum ſervant edd. & *M.* *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiſſ. ſed δς ſupra ſcriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adſcriptum marg. *A.* 1. *l.* 13. Δῆθεν) δῆ marg. *A.* 1. *l.* 14. Δὲ) δῆ *W.* ead. Περιπεπάρθαι) Sic *I.* *Ald.* *Fr.* *B.* *H.* *P.* *S.* Περιπεπάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὡὰ) *W.* ὡὰ cum puncto ſubſcripto, & ſic ſemper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμίσαι) κοιμῆσαι *W.* Vulgatae favent *I.* *Fl.* *l.* 6. Τοῖον πῖθον) *W.* aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσει *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cert. *l.* 11. Φιλίου) Reſtitui ex *L.* *G.* & *V.* 2. Φειδίου edd. cert. & *M.* male. ead. Δυσχεράντης) Sic edd. recte cum *M.* Δυσχέρντης male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἀσχετον) Bene *M.* *Fl.* &c. Alii ἀσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Reſcriptum ex *W.* καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l.* 10. Γενέσεις) γένειν *W.* Vul-

gatae affenitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύιδον) Πολύειδον *W.* male. *l.* 11. Οὐχ ὅς) Sic edd. Οὐκ peius *P. H.* In *W.* abest οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημέναι) Nil mut. *Fl.* *Ald.* Ὑποσχημέναι *Pell.* *l.* 7. Πρέπον) πρέποι *W.* *l.* 8. Ὑμῖν) Sic *S. A.* *M.* Cert. ἡμῖν, male. *l.* 10. ἴσ τε) ἴσδε *B.* *l.* 1. ἴσδε ad primum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Restitui ex *W.* marg. *A.* *l.* 1. & *Fl.* Ἀστυολογίας male *G.* & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγείον) ἀμοργείον *C.* *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & *M.* Σκινδαλμούς corrigit *Solan.* aliique. *l.* 18. *col.* 1. Σκινδαλάμους) Exc. *G.* σκινδαλμούς. In *C.* vero uti & hic scribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ἈΥΚ. Τοῦτο) Sic etiam *M.* cum edd. *Gronovius* ἈΥΚ. transponit. *l.* 4. Εἰρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praeferat. *l.* 5. Ἐπίπνοϊαν) ἐπίνοϊαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* *l.* *IV.* *l.* 7. Περιμένονμεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte *M.* *Fl.* *H.* *Fr.* *P.* ἡμῶν male *I.* *l.* 10. Ἐπιλάβη) λάβη *W.* *l.* 11. Δωψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cert. Διψήσουσιν *W.* *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex *L.* & *W.* in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* *ead.* Ἀποπεπνιγμένος) Sic rescriptum ex *W.* & *Fl.* Ἀποπνιγόμενος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἠδεις) ἡδειςδα *W.* & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένων *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) ἐς *O.* *l.* 7. Ἀπιεναί) Sic *Fl. B.* *l.* 1. *P.* & *C.* Παριέναι *I.* cum *V.* *l.* 9. Καί) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφᾶς ἐτι *O.* *l.* 14. Πλοῖον) πλείον male *I.* sola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *O.* *l.* 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 9. Κατεπλήθυμεν) κατεπληθύσαμεν *O.* *l.* 11. Οἶσδα) οἶσδ' οὖν *O.* *l.* 16. Ἐκείνος δάμα) δάμα ἐκείνος *O.* *ead.* Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων *O.* *ead.* Περιηγούμεν) περιηγόμεν male *O.* *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς *O.* *Pag.* 158. *l.* 1. Παῖδες) Non est in *Fl.* *ead.* Εμπάλιν ἢ) Recepi ex *I. V.* *l.* 2. & marg. *A.* *l.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cert. misere. *l.* 3. Κράβυλλον) Recte *O.* Schol. *Fl. V.* *l.* 2. Κράβυλλον cert. *l.* 9. ἈΥΚ.) Sic *Solan.* dedit, cum *TIM.* ante ederetur. *l.* 14. Ἐπιλημμένον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* *l.* 1. Ἐπιλημμένον male

cett. Ἀπειλημ — *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. Τῶν) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 16. Τὸν ἄντλον) Recte *Fl.* *P.* aliaque. Τὸ ἄντλον *I.* *Pag.* 160. *l.* 1. Προτόνω συνέχεται) Vulgo προτόνω κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce *O.* & *Fl.* delevimus. *l.* 2. Χηνίσκον) Sic *O.* Χοινίσκον edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ πρόρα) Omissa in *O.* *l.* 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. *O.* & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἰσως παρὰσειον adscript. *B.* 1. Καρχήσιον *L.* ead. Καὶ πρό) Abest καὶ ab *O.* *l.* 7. Καὶ αἰ) αἰ om. *S.* *l.* 14. Ἡρών) In *O.* Ἡρων. *l.* 16. col. 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* *Pag.* 161. *l.* 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἔσυνεν) ἔπλασαν *O.* Ἔσυνεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abest ab *O.* *l.* 12. Παρὰ) Recepi ex *O.* *Fl.* *I.* & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyet. etiam correxit. *l.* 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro μετ', quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι *O.* & *Fl.* (solenni scribarum errore. *l.* 3. Κυματωγὴν) *Al.* κυματωγῆν Coll. At Nostrae edd. in vulgato conspirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omissa in *O.* *l.* 14. Ἐτησίας) Sic *I.* *P.* *H.* *S.* Ἐτησίους *O.* & *Fl.* *l.* 17. Μαλίαν) Sic *O.* *Fl.* *P.* & marg. *A.* 1. Μαλέα *I.* *Ald.* *H.* *Fr.* *B.* 1. *S.* In articulo autem mascul. *Fl.* consentit. *Pag.* 163. *l.* 1. Τίνα) τι *O.* *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex *O.* Ἐκβ — edd. *l.* 6. Μυρρινούσιον) Μυρνούσιον *O.* ead. Στρομβίχου) Στρομμίχου *O.* Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* *l.* 8. Δυσὶν) Δυσὶν *Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν sola *I.* *Pag.* 164. *l.* 2. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male *O.* pro σγᾶν. In vulgato consentiunt edd. *l.* 8. Δόξει) δόξη *O.* *l.* 9. Μῶν ἐρωτικῶν) τῶν ἐρωτικῶν *O.* *l.* 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1. *W.* Idque placet. *l.* 14. col. 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & μοχ μυστήμα male pro μυστήρια. Reitz. *ibid.* *l.* 15. Τῷ) τοῦ *V.* *ibid.* *l.* 17. Φησὶν) φασὶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἐρμάς) Nil var. edd. *l.* 9. Μέγεθος) πάχος *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deest in *O.* *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφείς) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἡδῆ) Omittit *O.* *l.* 11. Οὐρίφ) Recepi ex *O.* Οὐρίφ edd. ead. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 13. Πειρατὴν) πειραστὴν *O.* male. *Pag.* 167. *l.* 1. Πλοῖα) Sic *Fl.* *H.* *P.* & c. Πλοίου *I.* *l.* 3. Σιταγωγείτω) Sic *O.* *Fl.* *Fr.* *P.* aliaque. Σιταγωγείτωσαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent si edd. nec *O.* *l.* 5. Ως) δς *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec *O.* *Pag.* 168. *l.* 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. ead. Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. *l.* 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* l. 5. Ἀποβέβραν) ὑποβέβραν male *O.* l. 11. Πρώτον) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. l. 12. Τελετήν) ἑορτήν *O.* l. 16. Γε) ἡρ Th. Mag. l. 17. col. 2. Γάρ) Sic V. Sed in textu melius γε. *Solan.* Pag. 169. l. 2. Καί) Abest ab *O.* l. 3. Ἀκολουθῶν) ἀκολουθεύωντων *Fl.* l. 6. Καί) Omisit *O.* l. 17. col. 2. Ἀλαζόνων) Sic V. Ἀλαζονευόντων edita. Ἀλαζόνων φημί *Exc. G.* Pag. 170. l. 3. Ὑποκείδωσαν) ἀγωνίσδωσαν *O.* l. 4. Ἔσται τὸ ἐστὼ τὸ marg. *A. i IV.* l. 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαιο) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A. i.* l. 6. Ἐγένετο) ἐγένητο *O.* l. 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A. i.* Forſan ex eadem. l. 9. Δὴ) Leg. ἡδὴ. l. 12. Ἐπὶ) Sic *O.* & edd. plurimae. Ἐν *I.* Pag. 171. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* l. 4. Εἵπερ) ἐκείπερ *I.* forte melius. l. 7. Εἰ τι) ἔτι *O.* & *Fl.* l. 11. Ἐνδρον) Additum ex *O.* Aberat in edd. l. 12. Ὁ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέσθω) γινέσθω *O.* Pag. 173. l. 3. Ἀνοραρχῶν) καὶ ἀνοραρχῶν *O.* l. 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημόταται *Fl.* & marg. *A. i.* l. 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui Ἰσθμοῖ etiam omisit. l. 9. Δὴ) δὲ *Fl.* l. 11. Ἐνυδρον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 16. Ὁ εἰρεχός) Artic. ex *O.* interui. Aberat ab edd. Pag. 174. l. 4. Ποίησομαι) Omisit *O.* l. 16. Σισύφω) Σκύφω male V. quod recte in impressis mutatum est. *Solan.* l. 17. Ἀνοχλίζειν) Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* Pag. 175. l. 2. Ἐξέστῳτες) ἐστῳτες marg. *A. i.* l. 3. Αὐτοὶ) εὐθὺ male *O.* l. 8. Οἱ πλοῦς.) οἱ omittit *H.* 2. l. 9. Δισχυλίους) Recte sic *O.* *Fr. S. Amst.* Δυσχυλίους *I. P. H. Fl.* male. l. 16. col. 1. Ὁν Φαλ. φ.) In C. non reperio. *Solan.* Pag. 176. l. 5. Προσαίται) πτωχοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. l. 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρξεν *O.* & *Fl.* l. 11. Ἡμισυ) ὅτ κ γ *O.* l. 14. Ὀρμεῖν) ὀρμεῖν *O.* l. 15. Καταφανὲς ὄν) καταφανὲς ὡν male *O.* Ὁν male *I.* l. 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* Pag. 177. l. 8. Πᾶς) Recepi ex *P. Fl. V.* 2. pro παῖς, quod male *H. I. S. Amst.* &c. l. 10. Ἔσται) ἔστιν *O.* l. 12. ἈΤΚ.) Omisit *I. Ald. H. Fl.* Addidit *P. S.* cereteraque. Inſeruit & marg. *A. i.* Pag. 178. l. 11. Ἐντοσθίων) Sic *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐντοσθιδίων *I.* l. 15. Οἶδα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἡ ληστ. *O.* & *Fl.* Pag. 179. l. 1. Σὺ) σοι male *P.* l. 2. Χοινικίδα) Sic *O.* & edd. excepta *I.* quae χοίνικα. l. 11. Ἀπαντα) πάντα *O.* l. 12. Ὁ) Omittit artic. *O.* Pag. 180. l. 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω *O.* l. 5. Τδ) Sine artic. *O.* l. 8. Γε) Non habet *O.* l. 9. Μείζον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 10. Της) ὑπὸ τῆς *O.* male. l. 11.

ἄλλου πον. εἰς τὴν βασ.) Quinque haec defunt in O. l. 13. Ὁμοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. Pag. 181. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Ἐξαρκδίας male O. l. 13. Τιμῶν) ταμῶν male O. l. 15. Δεινός) δεινός O. prave. l. 16. Πρὸ τοῦ) Bene B. P. V. 2. Προτῷ I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. Ὡν) ὄν O. l. 4. Ἐρίππειον) Et sic Fl. cum I. H. P. &c. l. 11. Δέξονται) δέξονται Fl. l. 17. Βούλωνται τινὰς) τινὰς βούλοισι O. l. 19. Καλοῦσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendationem hausierit. Reiz. Pag. 183. l. 1. Προΐομεν) προΐομεν marg. A. 1. l. 4. Ἀκονίτι) Bene S. & Amst. Ἀκονητι male cert. ead. Κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7. Διαρκῇ) διαρκῇ O. male. l. 8. Διαβάλλομεν) Ex emendat. Solan. διαλάβομεν edd. & O. ead. Ἐς) καὶ O. Pag. 184. l. 5. Περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκτρα male O. ead. Ἡγουμένῳ σου) ἡγουμένου σου male O. l. 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave O. l. 14. Τὸ) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. Ἐνεχείρισαι) ἐνεχείρησαι O. rursus male. ead. Βαβυλώνα) Βαβυλώνι O. prave. l. 5. Δὲ) Omisit Fl. ead. Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. l. 9. Ἦδῃ) Neglectum in O. l. 10. Ἰπποτοξότας) ἰπποτοξόται O. l. 11. Πάρεστιν) πω πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) Ἀν πλησίον; adscript Solan. l. 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέλεξε male edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν Fl. l. 14. Ἐπὶ τὰς ἐλαίας) Omissa in O. ead. Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut. edd. & O. l. 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύσθαι O. l. 16. Πορεύσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθισαι) καθίσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρῶσιμεν) πρῶσιμεν O. l. 16. Ἐτρέφαντο) ἔτρεφαν O. Pag. 188. l. 7. Ἐπελαύνεσθαι) ἀπελαύνεσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. & V. 2. Προκαλεῖται cert. male. Pag. 189. l. 2. Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσας O. l. 7. Τμῶν) ἡμῖν edd. l. 9. Ἐπώνυμους ἑμαυτοῦ) ἐπωνύμους ἐπ' ἑαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A. 1. l. 10. Αἱ) οἱ male O. & Fl. Οἱ sine accentu marg. A. 1. l. 16. Ἐξοτάδιος) Recte B. 1. 2. P. Ἐξοτάδιος adspirate I. B. 1. Fr. H. S. Ald. Ἐξοτάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17. col. 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπέταις) συμπολίταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόνῃ I. cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαγῆν.) διαγιν. O. Pag. 192. l. 1. Ἀπορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμένη) παραμένει O. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τοῦτό μοι) τοῦτῳ male O. & sine μοι. l. 13. Μῆδενα) μῆδεσι. ἴσως L. ead. Ὅτῳ) εἰτῳ L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in Lucian. Vol. VIII.

O. l. 16. Εἶναι) Non habet Fl. Pag. 194. l. 3. Ὑλαν) Ὑλλαν male O. l. 6. Γινόμενον) γινόμενον O. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. l. 13. Ἀπέλαυον) ἀπέλαβον Fl. male. Pag. 195. l. 1. Ἀοίκητον) εὐοίκητον O. l. 4. Ἀνέγων) ἔγων ἂν O. l. 5. Ἐς) ἐν O. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχοι O. melius. l. 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα O. l. 14. Ἐξῆ) ἔξιν O. & Fl. ead. Κομίσαντα) κομίσαντα male O. Pag. 197. l. 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Δίδος O. ead. Ὅς) οὗς male Fl. l. 5. Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἄλλ.) ἢ μὴν καὶ ἄλλ. O. l. 7. Εὐξῆ τί) ἔξῃ l. sola. Εὐξῆ τί) O. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. Pag. 198. l. 16. Ἡτήσατε) ἡτήσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. A. 1. l. 6. Ἀνδραγον) ἄνδρ. l. per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα l. ead. Συνέπιε) συνέπινε Fl. l. 8. Ἡμῶν) Recte P. Ὑμῶν Fl. Fr. H. l. Ald. B. 1. S. Pag. 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic P. ceteraeque. Ὑμῶν male l. cum V. 2. l. 17. Ἡρῆσθαι) ἡρᾶσθαι Fl. Pag. 201. l. 17. Φασὶν) φασὶν ἐγγύη Fl. l. 18. Τσοῦτοι) τσοῦτοι male l. Pag. 203. l. 2. Ἡσιμὴν) ἢ omittit l. addit H. P. Fl. l. 9. Ἐδέδοκτο) ἐδέδεκτο marg. A. 1. IV. l. 10. Τοῦ πέρυσιν) Artic. caret Fl. l. 15. Οὐ) Abest a Fl. Adest in aliis. Pag. 204. l. 9. Ἐπεῖ) ἐπὶ male l. sola. Pag. 205. l. 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit Fl. l. 10. Ἰδὲ) εἶδε marg. A. 1. Pag. 206. l. 14. Συνηγόρευες) Sic P. &c. Συνηγόρεισ alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τοῦτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. Pag. 207. l. 1. Ἀφήμενος) ἀφημένος marg. A. 1. l. 5. Ὡστε) ὥς τε l. l. 8. Προσιόντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλίθην) Sic Fl. l. &c. Κατεκλίσθην P. H. Pag. 208. l. 4. Ἐξαναστάσα) Al. ἀναστᾶσα, Coll. Pag. 210. l. 7. Σύνεστιν) σύνεστε male Fl. Pag. 211. l. 10. Τοῦτον) τούτῳ Fl. Pag. 213. l. 4. Ὅτε) Recte l. B. 1. Ὅτι H. Ὅ, τι P. l. 7. Πολὺν) πολλὸν l. male. l. 9. Θείον) Restitui ex Fl. & Barthio. Θύον cert. male. l. 11. Μόνῃ) μόνον l. & P. 2. Cert. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείῳ) Sic Fl. Θύῳ cert. Pag. 214. l. 10. Τὸν) τὸ Fl. male. l. 14. Θείον) Rursus ex Fl. pro vulg. θύον. Pag. 215. l. 4. Ὑμᾶς) Recte Fr. Fl. P. Ἡμᾶς l. Pag. 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic Fr. S. H. Fl. &c. Μετὰ τοῦτο P. Μὲν ταῦτα l. l. 14. Ταῦ-

τα) Abest in *I.* Adeſt in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πινήκην) Reſte *Fl. P. Fr. H. S.* Πινήκην male *Ven.* utraque. Alibi πινίκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος *Gefn.* *l.* 17. Δόμαι) δέω-
μαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφίſτρια) Nihil variant edd. Ἠφαίſτια *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβα-
νον *I.* male. *l.* 16. Ὁ) Conſtans leſtio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *I.*
ſola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μαννάριον marg. *A. i.* *l.* 5.
Ἀποſτροφή) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποſτροφή cett. *Pag.* 221.
l. 15. Αἰῖταιραι) In *I.* αἰταῖραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προξείεις ἀπα-
σῶν) πράξεις ἀπαντα *Coll.* *l.* 9. Λουſομένη) λουſαμένη *Fl.*
l. 23. Ἐτι) δ' ἐτι *Fl.* recte, credo, ut init. *Dial. ſeq. & XIII.*
Pag. 225. *l.* 9. Σε) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P.*
B. 1. &c. Πωλιάδος *B. 2.* *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Omifit *O.*
l. 2. Ποιηſάμενος) Ἀν πριάμενος; *Pell.* *l.* 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεω-
παγ. hic edd. omnes, quae alias ο praeſerunt. *l.* 12. Ολί-
γας) Omifit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνανεύς) Sic *Fl. Ald. H.*
P. Ἀχαρνανεύς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνενός marg. *A. i.* Ἀχαρνενός
Guyet. & Menag. *l.* 10. Ἀπομύκτιſας) ἀπεμυκτῆριſας *Pell.*
l. 14. Ἀκαρνάνιος) Et ſic *Fl.* notante *Solano.* *Pag.* 228. *l.* 7.
Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaeque. Σωφρονήσης *H.* Σοφρονήσης *I.*
& *Fr.* Σωφρονείς *Fl.* Σωφρονήſεις *Pell.* *l.* 17. col. 1. Δήμητρος)
Emendante *Solano*, Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους
inferuit, & verbum ultimum ποιείſθαι reſtituit, quod ποιή-
ſθαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἷσι) ἐτι οἷσι *O.* *l.* 9. Ἀλ-
λὰ) ὅσα marg. *A. i.* *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Λυ-
πηθήſονται) Sic legi in omn. addit *Solan.* *l.* 13. Πύδοιτο) πεί-
θοιντο *Fl.* ſola. *l.* 15. Ἐταιρίς.) ἑτερήſ. *Fl.* *l.* 16. Ὀκτωκαίδε-
καῖτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἦρα δὲ) ἦρα μου marg.
A. i. *l.* 12. Αὐθις) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ.)
Bene *B. Fl. P. S.* &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. *I. Fr. &*
H. *l.* 14. Τῆς ſτρατείας) ſτρατιάς *Fl.* & ſine artic. *l.* 19. Καὶ)
Abest a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανεληλύθειτε) ἐπανεληλύθατε
Fl. *l.* 6. Στρατεία) ſτρατιά *Fl.* *l.* 12. Περμένονα) Sic *Ienſ.*
correx. Παρμένονα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηρι-
δάτων) Sic omnes praeter *I. Ald. V.* 2. (*S.* & *B.* 4.) quae
Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl.* *l.* 5.
Ἐξευρίſκαμεν) ἐξευρίſκω *Fl.* *l.* 16. ΠΑΝ.) Omiff. in *B. P. H.*
Adeſt in marg. *A. i. I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diverſae perſo-
nae ſignantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἰſως ἡμῖν *L.* Idque reci-
piend. credo. *l.* 4. Οἶχου) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3.
ΠΑΝ.) Recepi ex *V.* 2. *B. 1.* & 2. & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.*
erat, Π. tant. in *Fl.* *l.* 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. *Solan.* ΠΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. *ead.* ἤκον) ἠκέτωσαν Pell. l. 14. Μισθοφόρος) Recte sic pleraeque. Μισθοφόρος l. Pag. 239. l. 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant edd. cett. l. 8. col. 1. Δημοίριτης) Δημοίριτες male edita. *ibid.* l. 9. Τούτῳ) τούτο V. l. 10. col. 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχίαν edita. *ead.* Ταὐτὸ) αὐτὸ V. quod in impressis sic mutatum est. Solan. l. 13. col. 1. Ὁ λοχαγός) ὡς ὁ λοχ — edita. Sed ὡς duce V. delevit Solan. l. 23. Πολὺς ἥδη χρόνος) Constans lectio, nisi quod comma tant. addidi. Pag. 240. l. 16. Ὡμίλησε) Recte plurimae. Ὡμίλησε l. & V. 2. *ead.* Τριῶν) τριῶν l. Pag. 241. l. 2. Νεβρίδα) Sic marg. A. 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cett. male. l. 4. Ποικίλῃ) Hic sequor ed. *Amsl.* Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλῃ ἴσως l. l. 7. Πόλει) Al. Ἀκαδημία Coll. Nil variat *Fl.* l. 8. Ὀλος) Sic P. aliaeque. Ὀλος l. l. 10. Ὁ, τι) Sequentia α μοι ad τι omisit O. l. 11. Ἐλύπησε) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. A. 1. Pag. 242. l. 2. Ἐπισσευμένα) περισσευμένα O. Pag. 243. l. 1. Σοφρονοῖμι) Recte H. *Fl.* P. &c. Σοφρονοῖμι l. l. 6. Τί σοι δ.) Omisit O. l. 16. Ὀλος) Nil mut. l. Fr. *Fl.* P. Pag. 244. l. 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. l. 9. Τι) Omittit *Fl.* Pag. 245. l. 13. Ἀπωθοῦ) Sic scripsi cum l. *Fl.* H. S. Ald. Fr. Ἀπῶθου P. B. 1. & 2. *ead.* Περιπλ. Σέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* Pag. 246. l. 9. Ἐτάραν) Scripsi cum S. Ἐταῖραν l. P. H. B. 1. Ald. Fr. Ἐταῖραν accentu acuto *Fl.* Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες) & εἰ εἶδες *Fl.* l. 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* Pag. 248. l. 11. Λυπήσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* l. 15. Φενάκην) πηνήκην marg. A. 1. In vulgato vero consentiunt *Fl.* Fr. l. Ald. P. &c. Pag. 249. l. 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. l. V. 2. Fr. H. P. S. Sine καὶ *Fl.* B. 1. & 2. melius. Pag. 250. l. 10. Φίλας) φιλάς male *Fl.* Pag. 251. l. 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. A. 1. *ead.* Ὑπόδειξας) ἀπείδωκας *Fl.* & marg. A. 1. l. 5. Μῆ) Deest in *Fl.* l. 6. Ἄν) Omittit *Fl.* l. 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* Pag. 253. l. 8. Καταγυγνώσκης) καταγυγιώσκεις male edd. priores. l. 9. Ἀτεγκτος) Sic l. ut supra Alex. c. 25 omnes habent. Ἐγκτος hic edd. cett. Ἀτεγκτος marg. A. 1. l. 13. Καθευδούση) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.* l. 14. Πότε) Al. πῶς, Coll. Pag. 254. l. 5. Τῷ Σργγκῷ) παρὰ τὸν Σργγκόν *Fl.* l. 6. Ῥᾶον) ὁράον male l. l. 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν P. *ead.* Οὐχ ἑώραν) Sic *Fl.* Fr. V. 2. P. S. &c. Οὐκ ἑώρα male l. Forf. οὐχ εὔρον. l. 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. A. 1. l. 18. col. 2. Θρίγγον) Σρίγγον & Σρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato. *Pag.* 255. *l.* 15. Πινύκην) Sic *Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol.* Πινύκην *B. P. l.* 16. Περι-
δετος) Sic esse in C. notabat Solan. quare id recepti pro vulga-
το υπέρδετος. In V. υπέρδετος. *Reitz. l.* 17. Ἀπατώσα) ἀπα-
τώσα edita. Ἀπατώσα C. recte. *Solan. Pag.* 257. *l.* 5. Οὐθείς)
Nil varietatis invenio. *Pag.* 258. *l.* 7. Κατεπεπλήγησαν) κα-
τεπεπλήγησαν *Fl. Pag.* 259. *l.* 4. Ὀπλισμένοι) Sic P. sola cum
marg. *A. l.* Ὀπλισμ. *Ald. l. Fl. H. Fr. B. S. l.* 13. Πρότερος)
Hoc praeferunt *Fl. P.* aliaeque. Πρότερον *l. S. l.* 15. Σαρίσ-
ση) σαρίση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. *l.* 16. Ἀτ-
σειροτ.) Rescripti ex V. 2. S. & marg. *A. l.* Ἀπιδηροτόμ.
ceti. male. *Pag.* 260. *l.* 5. Οὐχ) οὐκ *l.* 6. Συγκοιμητοίη)
συγκοιμητοίη marg. *A. l. S. l.* 13. Σαρίση) σαρίση rursus
edd. *Pag.* 261. *l.* 2. Δοκῶ) Bene sic *Fl. P. & c.* Δοκῶ *l.* 11.
Λημνιάδας) Λημνιάδας *l.* & V. 2. non reliquae. *l.* 13. Φονεύ)
Nil variet. invenio. Φονεύς emendat Solan. Sed φόνευσ voluit.
ead. Ὀπόσον) ὀπόσον *Fl. l.* 16. Κατεφύβησας) κατεφύβησας *l.*
Pag. 262. *l.* 6. Φανῆσθαι) φανῆσθαι male *Fl. l.* 7. Προσαπο-
λώλεκας) ἀπολώλεκας *Fl. l.* 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονείας *Fl.*
l. 13. Σαρίσης) σαρίσης edd. *l.* 14. Ἐπὶ) Recte plurimae.
Ἐπὶ male *l.* & V. 2. *Pag.* 263. *l.* 22. Ἐπὶ) ἐπὶ male *l.*
Pag. 264. *l.* 9. Τὸ πρῶτον) Sic P. Τοπρῶτον *l.* aliaeque. *l.* 16.
Ἐκλαυθόμενου) ἐκλαυθόμενου male *Fl. Pag.* 265. *l.* 8. Ἐκ Γυ-
θίου) Luc. Holst. Γύθνου. Nil mut. edd. verr. recentioresque.
Pag. 266. *l.* 10. Ἐκείνος) Omittit *Fl. l.* 11. Ἄλλ' ὄν) ἄλλον *Fl.*
l. 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν *Fl. l.* 14. Γυθιακὸν) Γυθιακὸν
Holst. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἐτη μὲν) ἔτη μὲν edd. priores male. Ἐτῇ
recepti ex L. Ἐτῇ μὲν bene marg. *A. l.* *l.* 8. Ἡμῶν) Edd. vul-
go ὑμῶν. *l.* 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθνου Holst. emendat.
Pag. 268. *l.* 5. Αὐλήσασαν) αὐλούσαν marg. *A. l.* non male.
l. 9. Ἐπισπείσας) Ita recte edd. & constanter. Sed Coll.
al. ἐπισπείσαν, al. ἐπισπείσας, male. Pell. ἐπισπείσας.
Pag. 269. *l.* 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. *A. l.* *l.* 16. Ἐπ-
ισείπαισαν) Ex emend. Kusteri. Ἐπισείπαισον edd. priores.
Pag. 270. *l.* 2. Γόργος) Γωργός marg. *A. l.* *l.* 14. Ἔστ' ἂν)
ὅπου *Fl. ead.* Ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μι-
σθοφορὰν *Fl. Pag.* 271. *l.* 3. Ὑβφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. *l.* 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores.
Pag. 274. *l.* 5. Ἐκ τριῶν τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. 'Επιπολὺ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. 'Επει) Recte *B. S.* Aliae 'Επει, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. 'Αλλόμενος) Sic omnes. Malim ἀλλόμενος. *l.* 18. *col.* 2. Πολλὰς) Lege ποινας. Gronov. Sed si ita legas, post ἄλλας reponiro. *Solan. ead.* ἄλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτώντες. Gronov. *Pag.* 278. *l.* 15. 'Ηγοῦντο) Sic Mf. RG. 'Εδιηγούντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. 'Επέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan. Pag.* 280. *l.* 10. 'Εποιήσατο) ἐποίησαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. 'Ελληνικῶν) Ἑλληνίων. *V.* *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσούς θυς.) Haec corrupta cenfeo. Respicit autem inprimis cap. 5 Θυσ. *Solanus. Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cett. Κενὰ *T. Fab.* male. *l.* 12. Οἰκίαν) Sic Mf. RG. Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. "Ος σε) σε huc inferuit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid. l.* 18. Ἀθανάτω — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως *V.* *ibid. l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύροντι *V.* Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan. Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον Mf. RG. male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τοῦτω Schol. Ταῦτὸ Guyet. melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. Cler. est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomen erat. *Reitz. ibid. l.* 17. Ἰκανούς) Et hoc recepi ex *V.* pro edito ἰκανῶς. *Reitz. Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦτὸ) Divisimus monente *Fabro & Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχυόμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανόντα) Αἰ. χανέντα Coll. Nihil mut. *Fl. l.* 4. Ὁξύτερος) Sic edd. Forf. ὀκύτερος, adscripsit *Solan. Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex Mf. RG. κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξαισθ' cett. oratione directa, & nova quasi periodo. Εὐξαισθε *Kusterus. l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Abest καὶ a Mf. RG. quod hoc duce delevit *Solan. Pag.* 290. *l.* 1. Συκίων) Bene sic *B.* 1. & 2. Σικύνων perverse cett. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *I.* Forfan κυνῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. *Fabri & Guyet.* Ἐαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐντρέφαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀναπνεύσ.) Nihil mut. edd. *Μεταναπ.* vult Gronov. *l.* 11. Ἀποθάνοι) Sic *B.* 1. *I. P. S. &c.* Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνη, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλαι) Σιβύλη

λας Coll. *Pag.* 294. *l.* 2. Βαλέιν) Bene *S. Amst.* Βαλλέιν male certt. *Pag.* 295. *l.* 2. Σοι) τοι Fab. Nihil mut. edd. *l.* 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγωνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. *l.* 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Ὡς) ὃν Anonym. *l.* 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. *l.* 15. Τότε) τότε emend. Gron. Nihil variant edd. *Pag.* 296. *l.* 11. Πάνυ) Interui ex R. Aberat ab edd. *ead.* Ἐτι) Recepi ex RG. non habebant edd. *Pag.* 298. *l.* 16. Περισχέσθῃ) Sic omnes praeter *S.* & *A.* quae περισχέθῃ. *Pag.* 299. *l.* 5. Φθόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. *A. W.* *l.* 15. ἤξαν) Quod Faber voluit, in *l.* est; excepto puncto subscripto. Certt. ἤξαν. *Pag.* 300. *l.* 11. Ἐπιβήσασθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. *Pag.* 302. *l.* 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. *l.* 13. Ἐλεγον) ἐλεγον edd. priores. *l.* 16. Τοῦτω) Recepi ex Mf. RG. Τουτων edd. *Pag.* 303. *l.* 4. Τῷ) Sic Pell. recte. Tō edd. pessime. *l.* 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omn. *l.* 9. Ἦκον) Secutus sum scripturam *S.* Ἦκων certt. male. *l.* 16. col. 2. Ἀγάσσεται) ἀγάσσεται edita. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 17. Οὔτω) Sic dedit idem; nam οὔταν edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὔτω, quia sic esse in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Τοῖς) τινι V. *Pag.* 304. *l.* 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν P. male. *Pag.* 305. *l.* 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male *l.*

I N F U G I T I V O S.

Pag. 307. *l.* 3. Ἀποφάρ.) ἀναφάρ. malit Gesn. *ead.* Ὅπτο- μένων) Sic V. 2. & lensius. Ὅπτομένων vulgo male. *l.* 12. Ἐμπροσόν) Sic edd. omnes. Ἐμπροσόντα Graev. *l.* 15. Ἠλατο) Adspirare P. *S. Amst.* Ἠλατο spir. leni *l.* Fl. B. H. Fr. *Pag.* 308. *l.* 7. Ἀδικουμένη) Sic bene Fl. P. aliaque. Ἀδικουμένη sine puncto male *l.* V. 2. *Pag.* 311. *l.* 7. Ἠῖξα) ἦξα V. 2. Ἠῖξα certt. *l.* 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione lensii. Εἰργάσασθαι edd. male. *Pag.* 315. *l.* 4. Ὀφελον) Sic esse in omnib. edd. addit Solan. *Pag.* 316. *l.* 14. Ὀρμίσαντες) Ex emendatione Gesneri. Ὀρμήσαντες vulgo. *l.* 16. Πρόσφορα) πρόσφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. *Pag.* 317. *l.* 5. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. priores. *l.* 16. Ἀκοντος) Et sic Fl. cum certt. *Pag.* 319. *l.* 3. Οἱ) Recte L. *S. Amst.* Ceterae ἢ male. *l.* 4. Οἶον) Recepi ex Fl. *S.* & *Amst.* pro οἶ, quod in P. H. Ald. &c. erat In L. ἦ. *l.* 6. Λιχνίαν) Ita dedit Solanus. Λιχνίαν edd. hac priores. *l.* 14.

Ἀφθόνως) Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόνως edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθροποι) σκυθροποι *I.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καί) Omis-
sum in *Ald. I. H. Fr. B.* 1. *S.* Adest in *Fl. P.* *l.* 5. Πλήσεις) *φλουτήσεις* Pell. *Pag.* 323. *l.* 1. Τούτο) Et sic esse in *Fl.* ad-
levit Solan. *l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl. Fr. &c.* *l.* 16. *Μετελευστέον*) Ita ex *G.* restituit Solan. cum in *V.* esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in Luciano. *Pag.* 324. *l.* 13. Ὡς καὶ) *ὥς αὐ καὶ* *Fl.* male. Ὡς οὐκ ἂν marg. *A. i W.* *Pag.* 325. *l.* 12. *ὑποπεπταμένον*) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. EPM. Οὐ-
δὲν τούτο) τούτο ἔρμ. οὐδὲν *Fl.* male. *Pag.* 327. *l.* 11. Ἡμέτε-
ρα) Sic *Fl. Ald. I. H. B.* 1. &c. Ὑμέτερα *P.* sola. ead. Οὔτοι)
Omittit *Fl.* *l.* 12. Δραπέται) Φίλ. personam praemittit *P.* so-
la. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονόμῳ) μινυτρω adscript. Solan. At ni-
hil variant edd. *l.* 6. Ὡς οὗτος) Admissi ὦ ex *B.* 1. & 2. quod
ab erat ab cett. ead. Ὅν) Recepi ex *Fl.* Ὅ cett. *Pag.* 329. *l.* 8. *Ἡρακλεις*) Et sic *Fl.* cum *Fr. I. P. &c.* *Pag.* 330. *l.* 10. Μισο-
τέον) μισιτέον male *P.* *l.* 16. Εἰνί) Sic *P.* Ἐνί cett. *Pag.* 331.
l. 4. Ὅπιθεν) Recte *P.* & Hom. Ὅπισθεν male cett. ead. Μέσ-
ση) Sic Hom. Μέσση *P. B.* 1. ac 2. Μέση male reliquae. *l.* 6. *Ὀρμὴν*) Ὀρμὴν Gesn. bene. *l.* 7. ὙΠΟΔ.) Ὑποδεξαμενος ad-
script. marg. *I.* Sed ὑποδίκου personam intelligi, patet ex tiru-
lo, nisi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην)
Nihil mut. edd. Χρεμύτα Palm. Κρεμάνθην Pell. *l.* 15. Σὺ) σου
Ἰσως *L.* Nihil a vulgato abit *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλλης) Sic
Fl. Τριφάλλης cett. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forf. Φίλ. vel ΗΡΑΚ. In *Fl.*
Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B.* 1. *Fl.* & *P.* Προτοῦ *I. Ald.*
H. Fr. S. *l.* 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum marg. *I.* *l.* 13. Τὸν Μυρόπουν) Articulum hunc de-
let marg. *I.* *l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρωκτὸν legendum notat
marg. *I.* Τὰ πρῶτα seiungunt *Fl. P. B.* 1. Ταπρῶτα conne-
thunt *I. H. Ald. Fr. S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 4. Τοὺς σείας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι καὶ κατακτείνεσθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σείας ἐπὶ τὴν ἀξίετασιν παραλαμβάνεις; *Benedictus: Nisi inde coniicias, quod atrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σείας non sunt tineae, sed σῆττες. Nam quod nonnulli aiunt, σείας quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἢ σῆψις, haec tineae, robigo. In Addendis adiecerat GRAEV. Occurrit σείων gen. plur. apud Aristoph. in *Lyfistr.* v. 731, ubi σπῶν per verbum stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam Biferus ad Aristoph. *Lyfistr.* 731, ubi sunt ἕρια ὑπὸ τῶν σείων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Biferus hic post Schol. Hesiodi *Ἔργ.* 420 collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δὲ ξ ligna, cornua ἰψ, vineas ἰξ, τῶ ξ legumina, ficus ψῆν. Omissa δρῖ ψ lignis infesta, σῆ ψ carniū vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed maior serpens. GESN.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνεις. GUYET. Adsciscerem, si vel una ed. praeciret. REITZ.

ead. l. 7. Καλλῖνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131 B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκυθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 6. Κλῶνα) Vide Hesiodum *Θεογ.* 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἡκείνος) Hesiodus *Theog.* v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forſan ἢ μὴν. Hefych. ἢ μὴν, ὄντως δὴ. Ita legiſſe interpres videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἢ μὴν, id eſt, *revera*, *omnino*. Hefychius ἢ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum lenſius in Lectt. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſemper concinit Guyetus) qui ἢ μὴν hic corrigit: exemplaque ſimilia ex Noſtri Necyom. Contempl. & Sacrif. lenſ. affert, alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res ſit notiſſima, hic nihil repetemus. Et video pleraque lenſii iam inſerta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνήσθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνήσθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeudologiſta c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obteſtatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtantine M. Locus clariſſimus eſt Eufebii de Vita Conſtant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libanitidis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit. Erat ergo ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχυρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαſτώνῃ (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥαſτώνῃ, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνηſάμενοι, θηλεία νόſφ τὴν δαίμονα ἱλεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλίαι, κλεψίγαμοί τε ὁμιλίαι, ἄρρητοί τε καὶ ἐπίρρητοί πράξεις, ὥς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποſτάτῃ χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νεὼν ἐπεχειροῦντο. ἔφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τομᾶν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libro de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυρίνη) *Ἀν μυρίνη*; GUYET. Non male, ut luidibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, s. 22, in *Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo*, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δρα-
πετ. exitt. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλαξαν) Forsan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Cellarius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permessō. Etymon ex oriente arcessit laudatus modo Bochartus Chanaan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειδὸς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοισι εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαίδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praefereunda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 1954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῶ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχῃ ξυλλαβῶν ἐκείνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχῃ, habe sane ista, conquistiis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ὀκτάκις) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius vita*: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis & Theophrasti opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata*

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romanam deportavit: in quibus Aristotelis praefertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθνος γὰρ ὁ τίθνης) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χεῖρας) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 2, ibique Hemsterh. ex Alciph. διὰ χεῖρας afferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24 f. ἀς διὰ χεῖρας ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χεῖρων ἐπιδέσσαι τῇ Χλῆρ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χεῖρας καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμενίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibiam vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marfyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἰφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilus de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλοῦ. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscriptit Solan. Ἄν τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Ἰπῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. PALM.

ibid. Κοππαφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοπποφόρον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiaſtes, quamquam depravatiffimus, inde dictos docet, quia ſignum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus ſignabatur. Ea autem figura erat P inverſum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctiffimus Scaliger in ea, quam de *literis Ionicis* operi ſuo ad Eusebii Chron. inferuit *diſſertatione*, poſter. ed. p. 110, quam omnino conſule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe ſimul figurae illius deſcriptionem, ſi ulla, liquidiffimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, *Inſt. de literis redundantibus* agens, ſic ſcribit: *Et K quae & ipſa quorundam nominum nota eſt, & Q, cui ſimilis effectus ſpeciesque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur, Καππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic ſi *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeſerunt, tam impreſſi, quam Mſſ. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius ſigni imaginem ſpeciemque, quam limpidiſſime potuit deſcripſam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q ſimile, niſi quod a ſuis obliqueretur, id eſt, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo ſignum deſcribi, quod Scholiaſtes Ariſtophanis optime etiam per P inverſum deſignavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec obſerves velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam geſtaſſe, quam nos fere ſcribentes a ſiniſtro ducere incipimus. Deinde male & iam a priſco more longe diverſo, iſtud *ἐπίσημον* in Graecis noſtris libris pingi; cum vera forma ea ſit, quam Scaliger primus reſtituendam docuit, nempe inverſum Rho (P), ſeu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, mi-nuſculo noſtro q prorſus ſimile, in nummis tamen varia eſt huius Epſemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Ϟ. ϙ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92; 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haecenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχυλοῖς μὲν ἱπποῖς

Πυρρὸς χαράγμα' ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πύρρην φέρουσι. SOLAN.

Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγγεγρότε τις πρὸ πολλοῦ) καὶ τοὶ ἐγγεγρότε

τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic, ut puro, initio sententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. Νεοτμήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissus, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere Fl. adlevit Solan. Quare? quia forsitan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνη) Proverbium est, de quo Erasmi. adagio ficulnus. COGN. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσοῦς ἐμβάτας) Misere aberratum est supra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro εἰ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, 'Εμβάδες, ait, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβά-
τα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a se ipso dissentit, L. IV, c. 18, seg. 115, scribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. 'Εμβά-
ται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, f. 91, 'Εμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κω-
μικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, 'Εμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπὲρ
δημα — κοθόρνοις ταπεινοῖς ὅμοιοι. Hemsterh. rem non expedi-
vit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβάτων habe-
mus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Aristoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac si ἐμβά-
δες legeretur, aequae ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Hemsterh. ἐμβάτων ibi editum, inque eo edd. vert. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων con-
sentiunt in altero loco, ubi tamen disertè de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aequae ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. sic quoque ex consensu edd.

optimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβάτων iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσούς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβας Σικυνονία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβας γερόντων ubi Spanhem. eo usque recte consultur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβας de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἢ ἐμβας generalius esse, ὃ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — ρα.φδ.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διδ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται: atque apud alios Schol. non semel ἰλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηθήσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκτορα, — Λυκ. — Ἀστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ἀνὸφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσῃ παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν — δισθέραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tertio & sexto casu habent οῖ, contracte οῖ, ut Ληδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

είν, contendit L. Bos de Ellips. p. 282 & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterh. annotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Histor. vid. apud Cic. ad Herren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλος recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλος Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ὠνήσας) Ὠνήσας legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Hefych. οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμάζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμετρῶν τοῖς ποσὶ ὑποδημάτων ἢ ἀκρῶς. GESN.

ead. l. 10. Θραῖται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpretes in *nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νέανθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hist. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Alciphr. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἕκαστος γὰρ πλούσιον κληρονόμηκε πατέρα τὸ μείρανιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισηλίων δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

fit, audire. *Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fidellem invenies.* At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ δια. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθὴς) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὶ γρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεύς) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τυγιάται τοῦ Καλυδονίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δῆρμα ὕδρ τοῦ Καλυδονίου· διδοσέμετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἥδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημέρου Σύραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὀστᾶ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὥς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἀν' ἑδοξεν. (conformatio suasit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρύον τοῦ χρυσαόρου εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne laeunam esse post Θηβαίους, aut post ὀστᾶ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονου) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII.

sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γερύον in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in Γερύονου consentire deprehendi, nempe ab recto Γερύονης, quam formatiorem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poet. notum, quid id vel quater ex Palaeph. & Γερυονη a Γερυονεύς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γερύονου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Ptol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γερύονη. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γερύονου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi Γερύων aut Γερυον invenitur. REITZ.

ead. l. 7. Λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν Βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μένονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἶναί. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laert. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἥ γὰρ Τυραννὶς ἀδελφὰς μήτηρ ἐστίν, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero per studio poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davisius autem: *Themist. Or. IX, p. 126, Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν.* De poetica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium

intentaſſe poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios verſus abſurdos & inconcinnos, laudantibus cunctis, ſolus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapicidinas conieſto testimonia corraſit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionyſii tragoediis vid. Schefferum & Kuhnium ad L. XIII, c. 18. Haec Daviſii adſcribere non piguit. REITZ.*

ead. l. 8. τὸν Φιλόξεον) Nota Philoxeni hiſtoria, diſertiffime onarrata a Diodor. Sic. l. 15 poſt pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 *περὶ παρρησίας*. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam cauſam conieſti a Dionyſio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Ariſtoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionyſii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illuſtratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δυνάμενοι κατ. τὸν γέλωτα) Aliam cauſam aſſignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo eſt obliterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγελάται) Lege ἡγγελάται, & vid. Περαι. c. 40; vel potius ἐγγελάτο, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic ſermo. De hac veterum curioſitate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob ſimilitudinem Siliſ Italici factum, qui in Virgiliſ monumento decubuiſſe fertur, quaſi eodem aſſatu inſpirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum cenſeo; necdum, quid reponam, ſatis video. Aliquid tamen habeo, quod aſſeram. Fuit altera Dionyſii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic ſermo eſt. Adde Cic. Tuſc. V. Eocra erat, Xeneti, viri civium ſuorum nobiliſſimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. ἢ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum eſſe in his verſiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, neſcio, an quis hodie obſervet? ſed citari arbitror carminum principia eorum, quae miſerum poëtam praeter cetera deſclarent. GESN.

Pag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μάλλον ſcribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνεπίττεις) Haec omnia Perf. eiufque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀσὶ, sive, ut in Ms. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀσὶ. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, tu les rognes. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret eis pro ης, ut c. 19 f. προὔτιθεις. REITZ.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφρονότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. II. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τεξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notasque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς Βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βάπτας*, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπίμηκες dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum deferrem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construalque ζῶφριον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. Ἐγχριψαίτο) Legendum existimo ἐγχριμψ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλ-

λων. C. etiam, nisi quod τούτου pro τούτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πάλιον. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) Usque ad hanc diem. GUYET.

ead. l. 6. τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Κάμὰ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκραγένας) Delerat ἐκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγένας conicere, quod similia frequentet Noster, ut ἀμβοᾶν, ἀμφογαῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειρσαίου βατράχου δίκην δι-ψῶντα κεκραγένας, neque compositum ἐκκεκραγένας in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἡ μὴ) Καὶ μὴ. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖ τινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ ψευδαλέξανδρος) Ille sortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεύς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario lydo praefecit. Haec Adramyctenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. Ψευδοφίλιππος) Andrisus ille, vir ultimae sortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Caesaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττομένων) Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τὰττεσθαι. Et rursus: Κράτιστα ἐπιγραφόμενων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένοι. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen possum habens. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens: & tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεύδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate proorsus legitur Μουσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer ἀ. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, & diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μουσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Μουσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μουσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διασπῆμα

αος) dici observaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δις διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μουσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadvertat, non vero qui sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessell. in Observ. p. 35, eodem modo emendandum videris, ἀμουσος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Ptolem. Harmon. remissi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ Πύρρου) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν *faris* ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimum esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τίθῃ σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορύζωντα περιόρῃ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κορύζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non reperierit, quae super κορύζῃ copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim iam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζῃ pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθος) Marcus Antoninus Philosopher. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσοις) De quodam Basso legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Neoronis tempore, homo dicacissimus, qui *Afinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Afinum*que ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman. ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *ribicinem*, poetam aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, L. qui monet, ita dictum ab obscenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. ribicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sunt. Consule etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaem Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Huius, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*, inquit, & *Sybariticas nequitias componentes.* Mart. etiam XII Thef. Crit. Grut. p. 27. 1. Lil. Gyrard. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημώντες) Comicus in Nub. p. 144: εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημώντες. Hesych. Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημᾶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiast. Aristoph. Neφ. ad v. 326, p. 144, & Hesych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχῃ) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra notam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλιῶνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. Junt. notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse Solanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abefferet. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγὼ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκεῖνη καὶ τὴν ἀδελοφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lysiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissimam mutationem legerim ταῦτ᾽, tumque ταῦτ᾽ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam qui opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, & construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἠσπούδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιῶ γὰρ σε ἀφόμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: *auctor enim tibi sum, ut omittis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint.* Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρετάς) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡν δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφόμενον — δεραπτεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρετάς — quid expectamus? non profecto ὥνῃ

δὲ, sed ἀνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ἀνεῖσθαι peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοις) Μεταστέλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδε. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi τι, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματα ἐπ. Morfiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasimum remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγεῖν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 1, l. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam abstergebatur uncto.* SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oik. cap. 2; aut potius palpare, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένους) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscriperat etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque existat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδύκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveci sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obiicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo ὑποδύκεναι, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similia

subiisse, & histronis instar egisse: quem intellectum verbi hic tanto magis annorandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τὸς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορὰς κωμῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέμεντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθίκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II, 92: Cecropiam solius Baptae lassare Cotytto. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & duritationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi βάπται gestarunt βαπτά; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. Guyet. Recte coniicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotytus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: Cecropiam solius Baptae lassare Cotytto; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπται τῶν βιβλίων, ὁποῖαις αὐτὰ χερσὶν ἀναλίττεις) Ridiculissime Latinus interpres, quasi animo, qualibus manibus libros verses. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, averfari, avoir à contrecœur. Hoc dicit Lucianus: quem tu mollium tuorum averfatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis? Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσθύμοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obfcoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam & ἅπτη pro ἅπται legendum. GUYET. Etiam hic infelicitè rem celsisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, quo animo, qua mente? Sed nimirum non scripsisse videri τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lyfias in narratione, quam refert in ipfius vita Halicarnaffenfis Dionyfius, ex perfona mulieris pro filiis fuis, contra fuum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παιδῶν τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; quo iudicet animo? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. (Ἄπτη) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & L. ἄπτει. Sed quid hoc ad rem, quaefo? Contra aptiffimum eft illud ἄπτη, facillimusque librariorum lapsus, qui ἄπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugiffe miror, cum ftatim recte ἀνελίττεις eodem halitu fequatur. Ut enim ἄπτεις, quod unum reftat, fcripferit, a me impetrare non poffum, ut credam. SOLAN. (Ἄπτει) Delerat posteriorem fyllabam Solan. & ἄπτη fua auctoritate dederat. Fateor, fensus perfpicuitati ita confuli; verum quia ex feq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam fecundam perf. requiri, eaque Atticis faepe formatur in ει pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὁφείλομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὁφεί, pro ὁφῃ, in fecunda fing. forfan & ἄπτομαι, ἄπτει formavit Nofter. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει *fciscitatis* apud Ariftoph. Plur. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta fimilia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipfum ἄπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis ufurpatum, dum ait: ἄπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ εἰ λογιόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 16. (Ἦδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probroffis. GUYET.

Pag. 28. l. 1. (Τῶν λόγων) Quid eft? GUYET. Mallem, fi per Codd. liceret, ἔργων. Quorfum enim illud λόγων, nifi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non poffe, ego quidem exiftimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. coniiiciebat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. fupra Philop. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ παραξῇ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. (Ἄφες δὲ τὰ βιβλία) Ἄφες δὲ. MARCIL.

ead. l. 4. (Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum fatis probatum fit, fuiſſe fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus fit in Hippolyto v. 418, & ibi ex perfona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba fic accipere, quaſi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit. GESN.

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότος) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. ἰθι) Confer supra 'Ρητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatione scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχιν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD; In Schotti Adagio legendum ἀρόνητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαρίδας) Cf. supra 'Αναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. l. 6. Τὸ τῆς κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsan ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*. Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολή, & ad omne genus *cavillationum*, *pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESN.

ead. l. 3. Δεινὸν γὰρ ἡ ἀγνοία) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἀγνοίαν εἰπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsan respiciens noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dira res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrunuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φωτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκειν, καὶ γινώσκειν ἐκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρος ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἡ ψυχὴ δυσανασχεστῇ, καὶ πᾶν τὸ ἀφ' ἧς εἰσαίρει, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποφίας ὄντα πληρὴ πρὸς αὐτὴν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis avertetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: O miseras hominum mentes! o peiora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periculis, Degitur hoc aevi quodcunque est! Phaedrus f. XI, lib. III, de Augusto: Qui postquam tenebras dispulit calumniae. Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit. TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: o peiora caeca! Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι καλὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lyfandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δέ) Forſan τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Ms. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλῆσιόν) Tertullianus in Apologetico: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐροχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. TOLL.

Pag 32. l. 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poetis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adcantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantrali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. select. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eisdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἰκοὶ ἀνάστατοι) Ita fere & Phorius, in praestantissima illa ad Michaelē Bulgariae principem epistola, *χείλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου* πολλὰς γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμνην κατὰ παιδῶν, καὶ βίου ἐσχίσεν συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπ' ἀνέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accusatoria & sycophantica aspernere*: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantiae vox civitates & domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: *διαβολὴ δὲ χαλεπὴν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιῶν, οὐ ἀντιπαρεῖσυνῃ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δῶμα ἐκείνης καὶ ὁ ἱππόλυτος. Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocumque se insinnaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: Λεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, mendicii calumnia vitam labefaciat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.*

ead. l. 14. Καθ' ἑπὶ τίνος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subicimus. Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. Ἐν δὲ διὰ δυοῖν. TOLL.*

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum Δέσι, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι αἰεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta ipse fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέγθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστιζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberrat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὸς Θεοδότης τῆς συννομίας) Quem hic vocat bis Θεοδότην, Polybius semper Θεοδότην vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fusè narrat. TOLL. Θεοδότης) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Prædeux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodorus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verre: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίον πρὸς οὗς τισὶ Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἀγχι στήθεσσι

κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοῖατο ἄλλοι. *Prope admovent caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατέληψεν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἐν κάρτα καὶ τᾷλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὦν) Salmurienfis: *Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens.* In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiam si φρενήρης prudens exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ ineptius interponitur & sine sententia καὶ τᾷλλα. Locus laborat, cui suffragante Mf. sic sanitatem reddes: ὡς ἂν κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὦν, qui quidem valde, sed non in omnibus despicbat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Erymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summopere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφωνα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placet coniecturam, quam forte serius ocius vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem pu- ro glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumfit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρενῆρης τις ὢν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem lireris exstat tantum κα τα ἄλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ', quod, misso odioso illo κάρτα, securus sum. Φρενῆρης enim ap. M. Aur. IX, 51, significat *prudentem*. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exulare tantum iusso κάρτα, existimo. V. Eur. Ἄλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delebat Solan. in I. adscripseratque: *Cod. B. κα τα ἄλλ' οὐ πάνυ.* Unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάνυ. Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πάνυ φρενῆρης) Fatuitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, computationibus, & infanis amoribus deditam cognosces e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniæ in Cleomenem, & stultitiæ regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro *praeter cetera*, verterim *alias*. TOLL.

ead. l. 15. Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quæ infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) *Fraßus* verterat interpres Parisinae, quasi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, *minimeque verisimili ista calumnia*. TOLL.

ead. l. 2. Ὡστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος) *Ut nihil cotum, quæ reputare æquum fuerat, animo perpendens, non, quod æmulus illius esset auctior calumniæ; non, quod ea proditio supra pietioris fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis æmulos honoribus auctus esset &c.* TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, iusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: καὶ κεραμῆς κεραμῇ φθονεῖ, καὶ κοιδὸς ἀοιδῷ, *Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.* Themist. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοίότης ὄρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἥρμα ἀντιπαρεξάγειν eis

ἄμειλλαν, *periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit.* TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cerant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὐ πεπονθώς) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox ἡδὲ, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἡδὲ μνήσιν) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Πῆσις videtur e Dorico poeta sumpta. GESN.

ibid. Μνήσιν) Male haec interpretes verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἷμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τὰν μετ' ἑργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἑξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδῶς ἂν εἶδεν αἰμεινον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, postquam urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraveris, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaveris. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγενησιν, tantopere poenituisse eorum, quae egeras; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται ἀίσχυνθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγενησιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poeniter. GRAEV.

ibid. Μεταγῶναι) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Mi. Ox. etiam αἰσχυρῶναι. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. Ων παρεκινδυνουσε) Aditi periculi memor. TOLL.

ead. l. 3. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Perlius: Auriculas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albetibus implet,

Instabilesque illas facit, & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, præditi. Unde Apuleius: quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio acrumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam dissita facillime sentiebat; lib. IX Milesiacorum. TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοῖα) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑποβληΐς) Arnobius lib. II adv. gentes: quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exaestuant ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: τῶν θυμωμένων, καὶ τὸ βλέμμα πυρρῶτον πλαγίως ὑπελίττοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes. TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παρακινήμενον) Et commota. TOLL.

ibid. τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: Sanguinea intorquens suffuso lumina felle. TOLL.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptæ, etiamsi gladio interim vacuæ, odio tamen furiosæ mentis armatæ. TOLL.

ibid. Δᾶδα καίόμενῃ) Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyche sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt. Phaedrus l. III, Incensus ille falso uxoris crimine. TOLL.*

ead. l. 10. Τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Consuetudine Psyche ad Venerem pertrahente. Aristænetus lib. II, Epist. 7: *Καὶ ζυλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κήλης ἐξείλεαν. TOLL.*

ibid. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat; ubi vis atque iniuria plus, quam ius & æquum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσῳ μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τὴν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραιτες εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτισεῖς μεμιγμένῃ κραυγῇ. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deslet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἀνὴρ ὡχρὸς καὶ ἀμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere. Invidia dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & Līvor Latinis: Pallor in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies: livent rubigine dentes: Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno &c. Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἴδῃ τὸ πρᾶγμα παραμίας εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὡχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia Τίγκας καὶ φθονερῶν ὄμματα, καὶ κραιδίην, contabescere facit: invidentium & oculos, & cor. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit Augustinus ferm. 83 de Tempore, quem in secretis consciëntiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet; nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, quibus vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagiatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus opimis*. TOLL.

ibid. Ὁξύ δεδουρκῶς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξύ δεδουρκῶσι, invicem sese acule intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὅς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτει ψυχὴ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ περ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφιστάτω. Adeo nullus morbus invidia ac Evore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervides, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριν, ἀνθρώπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἰδίον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentiſſime, acute intueris, tuum vero pervides? TOLL.

ead. l. 14. Τὸν φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακὸς χαρτος, ὁμαρτήσαι στυγερώτης. Livor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur in viso vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὑόφων αἰσδάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Ceberis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

saque eleganter, fraudem & insidias, dolum & petiurium, & emissarium adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησάι μοι τὰ ἐν ἡδου πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τις) Redundare videtur post ἐπιβουλῇ. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisburiensis in Policratico, cap. 12, lib. V, poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλὴ μετ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέια Αἰὼν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γοῦν) Quae convertens retro vultum, stens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum), quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fidas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσιν ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένην, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανότητων μετὰ τοῦ ψεύδους ταπτομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὕτη δι' αὐτῆς οἷς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων καὶ ποτὲ μὲν παρὰ χρεῖμα δεικνύει τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milesiacor. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ πρόσβητα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpretes: *quae in calumnia spectanda sunt; vel; quae calumniae adsunt.* TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox; quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non aulam. SOLAN. Γέναιτο φανερότερα Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δ' ὄντων) Recte. Duo scilicet iniuriā afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodorum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, δεινότατον ἐν τῇ δὺς μὲν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλον ἀδικεῖ οὐ παρὸντος κατηγορεῖν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειδόμενος, πρὶν ἢ ἀτρέκως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπείων τοῦ λόγου τὰς ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. *Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciant; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur.* TOLL.

ibid. Καθ' ἑν ἐν ταῖς κωμῳδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — *Nec quarta loqui persona laboret.* TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεράγωνιστὴς; tertiarum vero partium τριταγωνιστὴς; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiam si clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ὧν ἀγαθός) Cicero l. I de Offic. c. 7: *In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laesissimus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἀνδράπων εἰσάγοι, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset. TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικοῦντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικοῦντας reiiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox *εὐνοίας προσλαβόντας* absurdum erat, & ad *ἄλλους* nullo modo referendum, sed ad *αὐτοί*, scil. *ἄνδρες ἀγαθοί*, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἐστὶ μέγιστον κακὸν διαβολὴ τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδίκηκότες δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιорκεῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδὴ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficentius? quae facit, ut de mentiuntibus bene existimetur; ut plane innocentes iniurii esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικαὶ ἀμφοτέρους, ὥτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui infidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse iustitiae statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: *Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius.* TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλέον) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὦτα, & Themist. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγορεῶν πεινησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπαντι τοῖς ἄλλαις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἑμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari volue-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ δῶκων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοικῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν αὐτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminatōnes & calumpnias adversarij, quibus, quod prior verba faciat, praevaleat, superet; nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Milesiacorum: *Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio peierare.* Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ἑμῶναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐπ' αὐτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. Νῆμος δὲ κείσθω, δικάσθην μὲν ἑμῶναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberienſis in Policratico lib. V, cap. 12: *Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur.* Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem Tollerius exhibet. SOLAN.

eod. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronunties. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοισιν, ἢ γυνόιν λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

nuit aliquid parte inaudita altera, Aequum licet statuerit, haud aequus fuit. Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, partim decuriones deprecari, partim populareis compescere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam dirum seculo proderetur exemplum. P. Syrus: In iudicando semper criminosa est celeritas. TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γὰρ ἀντεξέτασαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πομπρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere credideris. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶν) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὄντα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων εἰ ἀρχὴν τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὄντων τῷ ἐτέρῳ προστίθαι, τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθάρην φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. Jam initio, cum iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admoveere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὲν ἀξιώπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιώπιστοι significat, Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἀριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφαῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφαῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc

habet editio Florentina, *πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις*. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerben audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedat autem ὥστε) ἀλλὰ κἄν θέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὥς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic haesitet Tolleius p. 417 edit. Amst. nihil causae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpres. IENS.

ead. l. 7. Μῆτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἤπει σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. Ἦρ. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo patet, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνῃ πρόσωπον [Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, εὖ δὲ μετέπειτα δικάσσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Homer. Il. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντῃ ἐποιοχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic inserto, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E, non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniat in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

queris? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἀμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργώτερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πῶ, λάθρα γὰρ ἀπατήσας τὸν πεπεισμένον, Μίσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumniā. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturō tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parit dāres advocatiōnem, dāres tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀλῶσαι σιφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἔστι πιστεύσας καλῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησίαστος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuanrur. Ut Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Nifus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volscens, nec teli conspiciit usquam Auslorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὴδ' ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἥκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Eis τὸ φανερὸν διαλέγει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teste confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξέταζει) Potius, persequitur, seque adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur. TOLL.

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδαὶς ἀν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum*, inquit, & *furum ista sollertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpres: *uti neminem tam ignavi abiectione animi reperiās, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit.* IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὶ) Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδ' ἀνάγκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχῶσι, *clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλείῳ αὐλαῖς) Sarisberienensis in Polieratico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ ὥς περ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φασὶν οὐ λεκύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὁρῶμεν οὐ τένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ἐλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adultores non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερβύγκους, τῶν τε ιδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥς περ ἀν μείζους ὄσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχυρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾶ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiiores, eo plures maioreque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiarum, alicaque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius as-

sentatio, quam hostis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Galenus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, καὶ πρῶτον, inquit, εἰαν ἴδῃς αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπίθνα συνεχῶς, γίγνωσκε μάτην ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, si cum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorẽ illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicendo verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cognatum est.* TOLL.

Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπίας κακοτεχνέστεραι) Sed nulla ver-
futior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio,
quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Και-
νὸς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὖρηται τρόπος διαβο-
λῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς τί-
λας· εὖρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια,
καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων,
καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. No-
vus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtre-
fando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, &
fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam
degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia.
Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat
inimicorum, laudantes. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ ποῦ) Homerus de Achille cum He-
ctore pugnan- te, ll. X, v. 319:

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς

Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖῳ,

Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅππῃ εἴξειε μάλιστα δις.

Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles

Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,

Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,

Aut montana sedet circum castella sub armis,

Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat

Arte locum, & variis assulibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλευμένος) Seneca
lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua plas-
cent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-

liti, quantum hominum retro sit; & paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγκονίζεται) Alciph. I, p. 26, παραγκονισσῶσαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλομένους ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ εἰς πλησιάζειν αὐν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίστι τινος καὶ ὑποσπείρει διαβολάς. κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἔλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσεται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος: ἦν δὲ ὁ Μηδῖος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν αὖν παρρουήντας ἀπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ θεραπεία τὸ ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεῖς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν &c. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare sinat: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perficit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & canceris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philorae historiam ab aemulo Cratere per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, & illum denique praeventens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homericī dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe & victorem stravit ovanter. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14;

ἔταν — τὰ τοῦ ἡμίμου τοῖη· quibus verbis Elfner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 16. Εὐνὸς ἐνυάλιος) Hæstoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi Mars communis & vitium sæpe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II, 27: Cum Mavors dubias miscet utrinque manus. Ovid. 1 Amor. El. 9, Mars dubius &c. TOLL.

ibid. τὸν κταν.) Adscripserat Solanus, τε in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilienses, sic habere, erravit: nam utraque Bas. aequè τὸν habet, ac reliquæ. Forſan Codicem B. significare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate 107. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμισευέλπιδος) Scriptum fuisse ἢ μίσις ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipſe Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. II, 1: Doli non doli sunt, nisi astu colus: Sed malum maximum, si id palam provenit. TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65: Hoc uno modo sæpe multorum improbate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum exco- gitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proiecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quod si aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acius invidia toxicato dente roduntur. Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: Nunquam eminentiae invidia carent. Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit. Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, nam rebus obstat prae- lustribus invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardescit. Philo περὶ Ἰωσήφ· φθόνος δὲ ἐστὶ τὰς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος. invidia semper magnae felicitatis adversaria est. Lucret. lib. III: Conſimili ratione ab eodem sæpe timore Macerat invidia, ante oculos illum esse po-

Lucian. Vol. VIII,

Cc

sentem, *Illum adspectari, clarus qui incedit honore: Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.* Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. A&T. III, Sc. 4: *Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invidiant bonis.* TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum Il. Γ. O. tamen & *Fl. τὸν δε, prave.* SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν κορυφαῖον ἐκαῖνον) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

Pag. 43. l. 1. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης
καὶ μαρμαίνων,
πρὶν τέλος ἄλλον ἰκέσθαι.
τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρῶν
Ἔσφαλλε τέχνη καταμέρψασα.

Id est: *Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripienti praestantiorem supplantat.* TOLL.

ead. l. 2. Ὑπὸ) In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς ὑσπληγγος οὐθὺς καταπεσούσης) Ὑσπληγξ five βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, ὑσπληγγα esse repagulum, vestim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submisit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocrationis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. ὅτι πλὴν γὰρ οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὄχλῳ, ὃν τὴν λάμνασιν φασί. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφίεμενος, est, *totam mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvas*. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripunt spatia auditio, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant*. Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτεινόντες πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere*. TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομῇ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὴν πῶτα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. & Iov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ πρόχων) Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis*. TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Prae-latorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confite-tur*. Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum*. TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ λεφθεῖς) Non satisfacit mihi interpres. Ma-lim, circumventus rapiunt. Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua nactum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae de-fensio saepe multorum improbitate interclusa respirat*. TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν αλλοὺς ἔδοξαν, *du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.*

Ραβ. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. καὶ δὲ. SOLAN. Lege ἡδὲ, i. e. καὶ. Το μὲν δὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placer, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adsunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilii Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. *Improbum autem est, in prius desletendo, quod laudabile est, culpae, & e malitiae vicinia virtutem criminari.* Sarisberienfis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: *Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si quae sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: *Nigra μελίχρους ἐστὶ, immunda & foetida ἀλοσμος. Caesia παλλὰδιον, nervosa & lignea δορκὰς &c.* Et apud Theocritum Battus Idyl. X: Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες, Ἴσχναν, ἀλιόκανστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar. Est item apud Aristaenenum illius vitiorum in melius interpretationis amatorum exemplum, lib. I, Epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἑμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρότους δὲ οἷσι τοῦνομά τινος, ἀλλ' οὐ ποῖημα εἶναι. Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποῖημα mutatum esset, χρῶμα pro ποῖημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἷσι τινος ἄλλου ποῖημα, ἢ ἐραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φερόντος τὴν ἀχρότητα, ἢ ἐπὶ ὥρᾳ ἢ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦνομα οἷσδε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi fermo institutus est,

sic ut τὸ οἶον vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποινμα facies verti; nisi quis προσποινμα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi aeruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo, illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congescit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministerium, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangelistam 4, 46, & hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodicionis consilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννικὸν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos, 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασί) In omnibus libris nostris φασί, quamvis vertant, inquit: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac & Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fusse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώραν Στρατονίην διαφύοντα λάβρα τῇ μητρὶ, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem. Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud Aristaenetum lib. I Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρὺς. Interpres non nimis bene verit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V.
Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀνδρῶς) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis *ἀνδρῶς*. SOLAN. Ienſ. ad Hermot. ſub init. vulgatam contra Toll. defendit, & poteſt mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶχε intelligi queat, vel aliud verbum, quale Geſner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρωτικῇ) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 45. l. 2. Μὰ Δί) Th. Magiſt. v. Μὰ haec afferens obſervat, rariſſime affirmare τὸ μά. Sed vid. ſupra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. Φιλόξερος) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionyſii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus eſt: unde Tarentum auſugiens Dionyſio revocanti epiſtolam miſit una litera O, id eſt ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. καὶ ἄμειτρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata iudex*. TOLL.

ead. l. 4. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad Lucianum ipſum ſpectare videntur impietatis accuſatum. LA CROZE.

ead. l. 6. Ὁ δὲ ἀκουσας) Verte: *quo ille*, ſc. amicus, *audito*, ſtatim velut oestro percitis auribus, uti par eſt, *inflammat*, & *moram accuratae inquisitionis non ferens*, *averſatur amicum*, *repellitque*. Plane enim iſtiusmodi mendacia conſingunt, quæis maxime norunt audientis animum ad iram poſſe provocari. TOLL.

ead. l. 11. καὶ ἐνθα πρῶτος ἐſτιν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleſte ferens, a Cratæro in Philotam, invidioſa illius & ſuſpicioſa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Coſſutiano in Thraſeam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinæ conſecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phædrum libertus ille, *Adiecit iū*, quod ſentiebat maxime *Doliturum amanti*. Ceterum exemplo- rum ὅσα κόνις. Benedictus male legit *πρῶτος*, pro *πρῶτος*, vertitque & *qua parte præſtat*. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & *qua quiſque parte maxime vulnere patet*. TOLL. Certa eſt Tollii emendatio. Quid enim eſt, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mf. legebatur *πρῶτος*; SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἐκείνον) Ἐπ' ἐκείνο interpr. legisse videtur. GUYET.

ead. l. 12. Ἐς αὐτὸν) Glossēma videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μικέτι σχολὴν ἀγειν) Vetterim: indagandae, seu perscrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, infolentia auditaē criminationis, tanquam veritate praeoccupatus. TOLL.

ead. l. 15. Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod malim; vel ἀλθούς, ut ad ἀκρόσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit: ἀλθεῖ enim certe neutrum est, & factum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν) Atticismus, pro ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐστίν. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὧς ἐτέρωτε κάρη βάλλον, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριβομένη, νοτίσι τε εἰαρινῇσιν. Pro βρίζεται. Pro ὅποτε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν τῷ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπερναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ἐν τῷ, scripsisse Lucianum existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμή, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impieratis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c* IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artificii ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observacionis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκρόσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπερναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; ilicer ardent tori, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπερ᾽ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephæstione exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ἐν τῷ εἶδος. Iensius ὅτως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμὴν. Ox. Cod. ἐν non agnoscit, recte. SOLAN. Solanus ἐν delebat: ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum reiicio, cum probabile non sit, librariorum id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse: nam neque insolitus est Atticismus, sive πλεονάζειν putes, sive participium pro ἔστι positum accipias, (cuius exempla fatis dedimus alibi) adde Herodian. III, 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ἐν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum εἶμι *ibid.* V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὸν ἐλάνθανε, quod Stephan. expungendum censet, vel mutand. in ἦν ὅ. At forsitan eodem modo hic in Luciano abundat ἐν, atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀναισχυντία οὔσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἔστι — ἀδελφὴ τις οὔσα. REITZ.

Pug. 46. l. 2. Πταλμαίῳ) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminuit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque quartus, neque undecimus, sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum Aulete, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur. SOLAN.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cuius & Antonius

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonius Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium, SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐσθὲν ἔπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valerudo: antiquis autem tam raram & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emanciparat.* TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: καὶ μὴν τὸ γὰρ ταραντινίδιον διαφανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis, Tarentinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικείον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Tarentinidium, vestimentum muliebri tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: Οὐκ αἰσχρὴν μόνη τῶν ἐταίρων οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ἔρμιον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσωτοὺς, καὶ γυναικείαν στολήν. Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolum. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota symmata. Apud eundem Pollucem, Λυδῶν χιτῶν τις βασσάρα, Διονυσιακὴς, πεδῆρης. Et apud Hesych. βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρου αἱ Θράκιαι βάκχαι. Hinc & Bacchus Βασταρεὺς dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, Bassareus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum: unde & Bacchæ Bassarides dictæ Pers. Bassaris & Lyncem. Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco Lydiæ, ubi fit. Ubi Bassara pro Bassaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. Bassarides, inquit, Bacchæ. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utebatur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vul-

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. Ἐκυμβάλισέ τε) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia; sive, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen τὰ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. Lucretius lib. III: Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucifonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis. Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae muruo collisu non ingratum sonum edebant. Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV: Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu ista pedum: tentis reboant cava tympana tergis. Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: Laevis odorato cervix manabit olivo, Et series nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiant canent. Vertice turigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choras. Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: Ἀμφὼν δὲ στῆλαι συντέμνορες εἴκελα δ' ὄπλα Νεβρὸς, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῆ. Sudorumque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, hinnuleus, cymbala cum strepitu. Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incessit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subiinniret, cymbalo incessit. TOLL.

ead. l. 8. Ἀντισοφιστὴς) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Iloct. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæstionem deferebatur. TOLL.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσδεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ) Praecessit Melanchthon in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur promate Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλουργία* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus.* Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per numen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe *interposito per Caesarem iureiurando* distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* sibi *neque sanctius, neque crebrius* instituisse, quam *per Augustum*: quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Terullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur.* TOLL.

ead. l. 6. Ὀνειράτα) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsive expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιφανείας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαρτυρίας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur.* TOLL.

ead. l. 9. Παρῆδος) Servius in VII Aeneid. Revera Virbius est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae E-richthonius, Veneri Adonis. Id est *παρῆδος*. *Πάρῆδος* etiam

συνθρόνοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς πατέρας τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis πατέρα Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψηφίσατο δεῖν τὸν Ἀλέξανδρον τρεσκαίδέκατον, id est, πατέρα τῶν δώδεκα δεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. Salmasius. Unicuique Deorum suos tribuebant πατέρας. Matri Deum Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἴασθ & Τελεσφόρον. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. Πάτερρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis πατέροις cap. 27, cuius observatis adiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere πατέρας & ὀνειροπομοὺς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollio Spanh. diff. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστους) Iuvenal. Sat. IV: — Quid aperius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas. TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν πάντων δεῶν) Erant enim & peculiare res populi, vel familiis, seu gentibus Dii. Aufon. in Caesaribus: Aeneadam generis qui sextus & ultimus heres, Poluit, & clausit Iulia sacra Nero. Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoretī ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 5. Λέγονται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per orium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48 l. 3. Ταξιαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθείρχθη λέοντι) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἰδῆ. Verum τὸ ὅτε eleganter saepe παρέρκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
 Λάβριος ἐμπελάσῃ μασάτην ἐπὶ σὺκτα δοκεύσας,
 Εὐδοντας δ' ἀκίχῃσεν φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
 Ἄρεος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν
 Ἐνθεν ἐπειτ' ἀκρὴν τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
 Θαρσαλέοι σπυῖδουσι, πυρὸς βέλος, ἀσπεὸς ἄτην,
 Δαλδὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰσθηρὰ φέροντες
 Ὡς τότε &c.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
 Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
 Excubias arcis nocturnae sub Marte quieto,
 Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
 Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
 Audacesque locant flammās in arce micantes,
 Urbis casurae signum, torremque ferentes,
 Qui sit robustus iam prensae malleus arcis:
 Sic tunc &c.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, ommissis testae machinae latibulis, districtis gladiis fraudum simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώρα: sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἰ περ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῆται αὐτὴν ἐνπραγούσαν, ἡρέμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχῃ τὸν ἀφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. Προσληπάρισις) *Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obrunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare.* TOLL.

ead. l. 13. Συγγεῆς) Πρὸδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὰς) *Et hic secutus sum ed. I. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς.* SOLAN.

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) *Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: Est natura hominum novitatis avida. Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: aures hominum novitate laetantur. Hinc Homerus: Τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, "Ἦπερ ἀλευόντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.* TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀλίκορον) *Propert. lib. II, Eleg. 33: Elevat assiduos copia longa viros. Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Vetrissima quaeque, ut ea vana, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαβρὴ δ' αὖ καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) *Locus depravatus.* GUYET. Λαβρὴ δ' αὖ καὶ πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκ.) *Ita locum hunc fere conclamatum refinxi faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. β. δ. ἡ δ' ὁμολογία πάντες λαβρὴ δ' αὖ καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μετὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid TOLLII? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritis est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praestat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos*

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1: *Obtestatio & lenor pronis auribus accipiuntur*. SOLAN. καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαβρὰ καὶ πρὸς τὰς λαβρὰ λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούας. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, quid fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & auide artipiamus, quaecumque suspicionum plena ab aliis insusurrantur*. Melanchthon transfulerat: *Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodico admiratio furim rapiat, & suspicionibus illectet*. Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspitione delationes accipimus*. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρὰ καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλων τὸ δειπνῶν πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὗς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librariorum etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπονοία δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν. *Suspicio gr.ve est hominibus malum*. Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio*. TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urfos leonesque mappa prorit. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana*. Idem inquietis & stolidis ingeniis

evenit; rerum suspitione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Paulinum: *Nec quae compositis male suada & credula causis Concinnat verisimilis suspicio culpas.* Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae calumniae.* Sic Phaedr. l. 1: *Qui fidei causis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαθροδὲ λέγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimis, antequam perspicere atque explorare potueris. Facite Hispani, Del aqua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine lni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προσιεόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προσιεόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adiicitur τέλος; Suspicor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προσιεόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciatur, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροισι) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἀκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἀκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura Erasmi in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ε. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. δ, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκρυμμένως βουλευεται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatride cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέοι φρονι εὐοικώς. TOLL.

il id. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea Seneca, Ita, quae tegitur, nocet: Professa perdunt odia vindictae locum. TOLL. *Βυσσοδομεύει*) Utitur hoc verbo Hesiodus, *ἀ. 3, δόλον φρεσὶ —ων*. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phras. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικώτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. TOLL.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus in Adag. Mordere labium. TOLL.

ead. l. 16. Ἑτέρα μὲν κεύθοντα) Achilles verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἶδαο πύλησιν, Ὅσγ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βαλῆ. Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: Μὴδ' ἕτερον κεύθεις κραδίη νόον, ἀλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens. Et tamen, ut P. Syrus ait, Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκρινόμενον) Non cepit haec interpres. Repone igitur: & hilari mimicoque vultu tristia & tragica consilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: Fingit placidis fera pectora dictis. TOLL. Salmurienfis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθὴς non est triste patientis, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὁμοῖς apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγωδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. ὑποκρίνεται τραγωδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Ms. meam coniecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγωδίαν, tragoediam agendam. ὑποκρίνεται est proprium histronum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: καὶ κείνα μέμνηται ὡς τὸ εἰκός, & πρὸς τὸ δέατρον ἐνεανισίου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. Salmurienfis: Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro invenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas. Ultima verba non recte vertuntur. ὑποκρίνεται non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, cum *histrionibus secundas faceres, & gregis dux esse cuperes*. Plautus *Afin. II, 1*: *Iam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem *grex* de histrionibus. Petron. *Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet*. *GREX ROMANUS* in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχησται autem dicebantur pantonimi, ut *cantores histriones*. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena *Tragoedia*? Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia*; ut apud Sueton. in *Augusto, asperitimae literae*: sed *sub persona*, ut apud *Mimum Syrum, Heredis fectus sub persona risus est*. Clarissimus vir *Iacob. Tollius* coniecit, legendum esse κακῶν γεμουσαν, quod non improbo. GRAEV. Ὑποκρινόμενον) *Mf. Gr. & V. 2*. In reliquis prave ὑποκρινόμενον. SOLAN. Ὑποκρινόμενον — προσώπων) Favet Graevio etiam *Caselliana* lectio ὑποκρινόμενον. Ac de sententia nulum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκρινέσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. κινεῖσθαι certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan. Nes. 296, Μῶγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος ἀοιδῶν*, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκρινέσθαι ἰλαρῶ προσώπῳ τραγωδίαν videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγωδίαν, morus tragicos edere sub persona ridente. Τραγωδίαν γεμουσαν simpliciter verti plenam, quod probabilis videtur *Gronoviana* interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. GESN. Ὑποκρινόμενον recepi, quia verissime respondet κωμικῶ προσώπῳ, nam *Comoedorum propria hypocrisis*, cuius mentio etiam hoc *Dial.* frequens. *Gesner.* vulgatum ὑποκρινόμενον verterat, *agere*. Ego *simulare* reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρινέσθαι plane respondens. GESN. in *Add. ibid.* Ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ) *Claudianus* in 1 *Conf. Stiliconis lib. II, v. 34*: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentisque partem componere vultum*. TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter & pari vocom ordine reddidisset Melanchthon, agiturque laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, plenam affectibus tragoediam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον. καὶ ἐλοιδόρουντο καὶ ὑπερενέπιπταντο καὶ ἐκκράγισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀργίωνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως δέχκονται πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic Ven. utraque; in reliquis omnibus omisum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἀδίκος πλείστis ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τουτο πάσχουσιν) Verte: Hoc autem illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδόν,

Ὡς περ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φίλιαν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρέπόμεσθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ καίνομιν κρίνω βαρύν, ὅς ποτε λάθρη

Τὸν ἀπὸ τῆς φιλίας πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποῖνται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legere-
tur ὁμοίως, quod placuit etiam Cafelio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὕτε φωνήν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota*
enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.

ead. l. 10. Αὐτὸς τις ἐνοχός) Sic apud Senecam in Hippo-
lyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Vene-*
rem arguamus. scelere vincendum est scelus. Tutissimum est inferre,
cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam
fratrem obtundcasset, per totam regiam currens, clamabat
μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέναι, μὲν τις τὸ σωθῆναι, magnum se
effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio imma-
nem iuperaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV,
cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsaem interfici curasset, &
Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, menti-
tus, Hiempsaem ob suavitiam suam ab Numidis interfectum:
Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, que-
ri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli
Iugurth. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed
ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe mo-
net Wetstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) Themistius
Oratione III: *φύονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες,*
μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπε-
κας ὅπισθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκες, ἀλλὰ
δράκοντες τοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέρποντας, καὶ
κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν;
οὓς ἀπελαύνειν χρεὼν καὶ ἀποσβεῖν πόρρωτάτω. Existunt au-
tem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones
potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii
vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos,
arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obiectos, qui
longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synesium Ty-
phonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae venti-
tans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese
fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa im-
mineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογε-
νείαζουσα τὰ παιδάρια, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simul-
que eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam
hac commiseratione assimilans. TOLL.

ead. l. 2. Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic.
cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φάλλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur τολμῶσι προσβλέπειν. SOLAN.

ead. l. 11. Τσθραῖος) Homer. Il. 2, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθελε) Corrige ἰθαλεν. GUYET. Necesario, id eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae & Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milesiacor. Plura exempla Muretus congeffit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὁρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὅν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Asin. cap. 4, habuimus μάχος γὰρ ἐστὶ δεινὴ καὶ μάχος quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀνέστοις εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentida finxi. Vana punisti, pater:
Iuvenisque castus crimine incestæ iacet,
Pudicus, infons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κἀκείνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἡς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἡς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, comate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina & H. uno tenore ἡς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἡς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκινσμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκινσμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτρου περί. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκινσμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & Mf. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sunt, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo silet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνετώτατος) Qui tamen ἴσχε ψεύδεται πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, novetat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has infidias Palamedi, adiuvante Diomede. Diſſys Cretensis lib. II: Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur. Apuleius lib. X Miles. Vel cum falsis infimiationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditoris damnatur. TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κινδύνον) In eandem expeditionem profecto; vel, eiusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτον — ἡ ἁμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἐμφυτον

ἀδικίαν, ut ex Alciphro. τὴν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, assert I. Elsn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὴν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: *immerito, iniuria.* TOLL.

ead. l. 5. Ὡς ἀσβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi fera licet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπιβουλον) Hoc vult, accusatum esse *corruptae ab eo iuventutis.* SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum; (forf. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρῆ apposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγοι. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὀμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὄτα) Themistius Orat. III: Ἀποτεριχισθέν οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουσθέν τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφαστάναί τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσIOUSαν, καὶ ἀπαθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδύσα, μήτοι κητακρύπτειν εἰσδεξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπηλυγαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὅφει γὰρ ἰλιγγιωσάντων εὐθέως, καὶ λυγιζομένην, καὶ βετταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ, τι χρῆσται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἀπαξ, οὐ μηποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνθρώπων ἡσθησάν τι προσIOUSη, καὶ τὸ θυρίδιον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλανθρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνῆτων &c. Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu

reücienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam. oculus, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illum subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpressa fueris, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabis quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suis illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime jerunt. De potestate enim ab ea deiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant &c. P. Syrus in mimis: Difficile oportet aurem habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ασφαλίζου τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλῃ κακίας εἰσέρχεται, muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν αἷα προσέειπαι) Photius Epist. 1, sectione 1^η: ἔχε τὰ ἄτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισμένα. Aures praebe patulas iniuria affectis; clausas contra ad afflictientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones. TOLL.

Pag. 56. l. 1. Παραβάλλειν) Leg. περιβάλλειν, i. e. amplecti, colligere. Πλούτον περιβάλλειν, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάνας &c.) Simillima legas apud Ilocratem ad Demonic. pag. 34: ἀτοκον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν ubi leg. περιπάττειν, Attice, pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Malim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque dissidens mortaliū

Aut gratias subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδεν τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινὸς τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλεγχον ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δεῖξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: ium vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλακίς ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβοτέρως περὶ τῶν κατὰ βασιλείαν, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratius experimentis veritate indagata, exploratiusque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) Ἀν λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κακημένον) Forte κακημένον εἶναι. Sic interpretis legisse videtur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένον) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuſtum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γραμματοὶ ἐνδὲς προσῆκη τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ἀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuſtum esse, qui hic laceratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuſtum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediat, quo minus intelligatur ille Polyeuſtus, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratiſſime sane cum aetate Suidae a Kuſtero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in solis *Veneris* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἀνθρωπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro Ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἶγε σοὶ τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τὸδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσαντε αὐτὸν περιπετὴ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡνίοχος & Τιμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Mf. Hipponactis χολοὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγονότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forſan πόθεν γὰρ quaefivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemſterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic ramen adderem: nam & ſic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraſeos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lyſiae Orat. adverſ. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam ſignificare, longe abſum; veluti contra, ἐλίγου δὲ δέω λέγειν, parum abeſt, quin dicam. Verum fruſtra mihi videtur haerere in verbis Lyſiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὡς βουλή, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi ſignificare debent, plurimas gratias debeo accuſatori; (quod ſcilicet diu optaram occaſionem praeſbuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipſe: quando autem addit, ſed proſεſτο πολλοῦ δέω & δεῖν tam eſt huic ſententiae adverſum, quam quod maxime, videtur non attendiſſe eodem redire, ſi negative ad Graeca rediderit, non ſatis poſſum gratias habere adverſario; quo faſto, nihil contrarii video. Nam qui proſitetur, ſe multum abeſſe, non neceſſario dicit, ſe alienum eſſe ab illa re agenda, vel ſe nolle facere, verum, ſe imparem, ſive, non ſufficientem declarat: adeoque cum ſe nunquam ſufficientes gratias habere poſſe adverſario declarat, eo ipſo fatetur, ſe maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceſo hic diverſus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter ſcripſerat, ut ſuſpendio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI: Qualis Lycambae ſpretus infido gener, Aut acer hoſtis Bupalò. Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74 f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβαντα, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. ſcribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἱάμβους) Iamborum illorum cauſam, i. e. qui malitia ſua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege ſκυτέων. Vult enim dicere Lucianoſ, Pſeudologiſtam ignorare etiam ea, quae vel viliffimi opifices ſciant; quod clare patet ex cap. ſeq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσὶν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Pafst. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κύνθαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κύνθαροι ἢν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φαλεύουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ὁ κύνθαρος ἀθλητὴς ζῶν ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἢν κυλίει. ὅκτω δὲ καὶ εἰκοσὶ ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ δάλλας αὐτὴν, εἰτα μάντει τῇ ἐπὶ ταύταις, προαγεῖ τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris &c. per μετεμψύχων*

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφὴς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφὴς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφὴς mihi iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλὺς ἀπορρίπτων similiter in ἀσαφὺς mutaret. Solan. quoque ἀσαφὴς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοττῶν) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasmi in proverb. *Sero sapiunt Cumani.* GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor & Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. *πρὸ ἐμοῦ*, quam lectionem in interpretando secutus est cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste Aristophane in *Equit.* & *Lesbiorum morbo*, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.

ibid. Βάσταυ) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit Βάσσαυ, de quo ad Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN. Βάσταυ ignotum ait Solan. Sed vid. Hefych. Βάστας ὁ Χῖος, quod monuit Wesfeling. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὁ Ἑλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἑλεγχος) Μενάνδρου πρόλογος. GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: Ἑλεγχος γὰρ θεός τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος. totique fabulae, si Diis placet, nomen ἙΛΕΓΧΟΣ insertum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiarat, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός. SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀπίστοις ποσι) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὸν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσμεθαί σε) Sic libri omnes impressi & Mf. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ira, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi pro-fopopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramaticam, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινα — ἐπιδειξόμενος τοῖς παρηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖδον) Confer Ἀπολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐωλα) I. e. vetera, meditata. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἔωλους ἄρτους exponentem χθεσινούς. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat, inquam, non ponebat; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνον λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνον λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut aetio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aetius, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententio-

lis &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνείρειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forsan *μεγίστη*. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet ὅτι sic per pleonasmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλεῖστος χρυσός εἰς Aesop. fab. 128; ὅτι μεγίστη φωνή apud Nostr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὀτιμωγίστη ὠφέλεια γένοιτο: tamen & adverbia saepe pro adiectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἄστοχία, sed & in aliis, satis iam saepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut supra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὀτιμάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιστα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regei possit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀνασχυντία οὔσα) Locus mihi, & Kustero suspectus. SOLAN. Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen παράκλητος, συνήγορος, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque παρουσία, atque ita interpretatus sum. GESN. Etsi Gesn. non male παρουσία conicit, & ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum mutō; quia potest pleonasmus esse, ut supra de Calum. c. 16, ubi τὸ ἐν etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciphro. Ep. I, p. 1, χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρησεν: ubi Bergl. plura similia. Addo etiam Long. Past. I, p. 18, δῶρον εἶναι δίδωσι. Nostrumque infra hoc Dial. c. 25, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα. Omitto, quae satis multa de hoc pleonasmō notata servo. Sufficiant, si addas duo illa, quae Hemst. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Nostrer, ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τοῦτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed si haec non esse prorsus similia huic οὔσα dixeris, superius ἐν tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὔσα, hic non efficax plane sit, pro vera, uti ex Demosth. ἡ οὔσα ἀρχή, verus principatus, & οὐκ οὔσα, falsus, ab Lexicogr. affertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε συγγράψ.) Lucianus scilicet. GUYET. Pag. 65. l. 3. Καί πως) Quo πως illud referri debeat, incertum est. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego sum prologus. GUYET. Hic est ipse Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matis Elenchus, qui Lucianum *poētam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσθε) Thom. Mag. v. *πεπολέμωται*, αἰτ: *πεπολέμωται*, ὁ εἰς ἔχθραν πρᾶχθεῖς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἔξεπολέμωσθε δέ, ὁ πολέμιόν τινα ἑτέρῳ ποιήσας. *πεπολέμωται* δὲ ὁ πολυμηθεῖς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης τουμηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam s. Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, Felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ιερομηνία* vocatur, nihil innotuit. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 ε. *ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλαιδῶν ἐν ἣ νῦν οἱ ἀρχόντες εὐχονται καὶ ζυγύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος*. V. Schot. Obl. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ιερομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lipsi. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Sirenarum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, is, qui tunc in Olympria risit super supposititio Pythagorae. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub supposititio isto Pythagorae, interpretantur. quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. super Pythagorae. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκεῖνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris *κατ' αὐτοῦ*. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur *συνέγραψεν ὁ ἐμὲ πρῆστον ἑμῶν*. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κἄν) Forſan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, *καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν* vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφῆσω νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰαίεὺς δὲ τραγῳδοῦς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyæn. Strat. III, p. 229, Illensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπέ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πᾶνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur vulgivaga Venus. Hinc & in Mf. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις. Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνιαι Γενετυλλίδες, καὶ Πηνελόιδες, καὶ καταγλωττισμένον, quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, ἴσ' ὅζει. Haec vero unguentum, crocum obscoena basia, Et sumus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii sive Deae praefides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβην docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis Cybele dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque Cybele legatur apud poetas secunda longa, aut Cybelle corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat Cybebe, aut Cubebe; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφρ'δίτη, ἢ Δίτται, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτι γε μὲντοι χωρὶς ἑκάτερα βομοὶ τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ βασιουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνότεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrum Ἐτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa Libanitudis mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non Genetricem hic reddere, quod honestum Ro-

Lucian. Vol. VIII.

E e

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. GESN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδωνιδος, quae asseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς θεῶν item c. 28, πρὸς θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dipf. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβαντίδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In I. uti in Mf. Gr. Γενετυλλίδων quāquam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβήβης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυβήβη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νὴ Δία) Ἀποσιώπῃσις hic notanda est. SOLAN. *ead.* l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἐθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐπιχθεῖα) Ita Mf. Reg. 2954. Sine articulo edd.

ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Misc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικοτάτην probare possem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαφαί τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾖσι. Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγωνισόμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυδρωτῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφιλῇ Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. τὴν δ' ἐπ' ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἀνθρώπος, meo iudicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & *adiudico*. His contrarios *nefastos* recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fieri praetorem, Do, dico, addico &c.* (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νῦ Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omisium, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Præcisio*. REITZ.

ead. l. 11. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἄν ἀγνοῆσαι) Κἄν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut constituatur *συγγνώμη τοῦ ἀγνοήσαις*. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τελεία στίγμα) ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φῆσει) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. φησι) Φῆσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὀπῶσα) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vet. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ὥς, quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) Ἀ σύνειμι, unde συνουσία, non α συνίμει, συνῆκα &c. *conversor, conversatio*. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέψαντων) Sic Quom. Hist. c. 15, εἰ ἄλγος ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόντων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσούς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃσι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciph. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciphr. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἄλλ' ὥς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναὶκὶ πάλαι συνών. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορρον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἐρωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορρος ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορρον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάην) Ἀπ Δυσάν; quasi δυσὰν ἀνεμον. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χόνη etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάη, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, fuscipari licebit, fuisse a Luciani manu λύσαν. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma & casus in αω attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσαν Graeci vocant, quod nempe levi morbus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni *furores*, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομήνη, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζο) Interpres: *Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: *Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat*, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratio-
nem in ἐβδομημέροσ. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἐβδομή, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini facer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμμ. 770.) non in orbem recurrens se-
ptimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. συμμ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἐβδομή. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Δικ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δῶς οὖν καὶ μοι) Δῶς οὖν καὶ μοι, extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μὴ
δῶς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδόνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον,
ἀπάση κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπισίῳ) Vin-
dicanda est prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exte-
renda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: *Tu*
vero animum advertite, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa,
quale est ἀποφράς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguam
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod
orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriumque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem,
omni malitiae assuetum, comparare diei auro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inferui, parentheses insunt, &, eis con-
sideratis, sensus est planissimus. Liqueet quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video
a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάριον & Generyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τὰς χολὰς τῷ δεξιῷ) Intell. παδί. Plin. XXVIII, 3, l. 7: *Despuimus comitiales morbos, hoc est contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, & dextrae clauditaris occursum.* GESN.

ead. l. 10. Χολὰς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπεχῶ. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνοῦχον ἰδοί) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 309, qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Cicero- nis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληρονομίᾳ) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in *δυσκληρορίστων* fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἁπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφωνα) Κύφω κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτόν α κύφω κυρτός, κύφω &c. Κύφω ab Erym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut κύπτειν cogatur, qui ira vincētus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὁ ἐβρω) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ὁλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὁλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὁλεθριοί. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὁλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὁλεθρον τινα ἀνθρώπων. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὁλεθρος. Ac Paraf. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *pestis* pro homine pestilente Act. Apost. XXIV, 5: *εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτο λοιμὸν*. Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριφεύρου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριενόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαιῶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριφεύρου legendum censeo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. ῥάκος πολυσιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 3. Μάμνηνται) Sic necessario scribendum, non μέμνηται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολίτας pertinet, de quibus ἴσασι plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas. Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὴν ὄρῃ μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσαὺς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatur Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. 1. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indotus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Ἔργ. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Ἔργ. 640, qui patrem suum habitasse dicit, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ, Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀρτίσχεας sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. eis τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιῶντα) Legendum & hic ὃ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμαεστέρα) An forte ἐπιφαιεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ἴστ. β. 25; ἐμμανέστατα autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκαλασία, sequa-

tur τοῦνομα μείζον, & ἀκάλυπτος κεφαλῇ, credibile mihi fit, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *operui caput*. GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοηθός ἂν κατέσθι ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθός ἂν κατέσθι ὁ τελευτ. Illud autem εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδότης) Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore fumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθάριστον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιβ γὰρ τῆς εὐκλείας) *Grand bien te fasse*. GUYET. Conf. supra Philop. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius iam ad cap. 10 annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτα σου ἤδειςαν) Interpres οὐκ ἤδειςαν legisse videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non nossent*, Benedict. dederat. *Nossent*, Micyllus. Lectio quidem Guyeti adiuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nossent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exemplum dedi in libro de Ambiguus) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur*, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profugaturi sitis? Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πόδα) Hoc verum esse, vid. ad Afm. c. 20. Et si & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemissam, vel potius lenfii, qui etsi refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philop. cap. 40, ubi ἀπέλαυσα per *absuli* recte Gesnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρομολόγους) Forſan βρομολόγους. Βρόμος, ſo-
pitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem,
ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare videren-
tur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima
vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem.
Nempe pro σφενδονίζειν *funda emittere*, σφενδονίζειν dixerat
homo, quaſi eſſet nomen σφένδιξ, & χειροβλημάσθαι vo-
luit eſſe *manu proiicere*, quod formavit contra omnem ana-
logiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae
hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias
fugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad
Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσθοντας) Μάσθας, *lorum, flagrum.*
GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET.
Omīſit Fl. & ſane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex
M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημάσθαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET.
ibid. Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri
etiam poteſt l. Elſin. ad Act. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν ἱαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad
Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς
ἱαλέμους δὲ τοῦτον ἔγραψε. SOLAN. Ialeum frigidum fuiſ-
ſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. 2, p.
494, 43 Baſ. atque adeo proverbio ἱαλέμου ψυχρότερος,
quod reſertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſus etiam,
Σρήνου, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non
poteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600;
it. Euſtath. ad Il. 2, pag. 1223, 8, & Apoſtolio l. c. itemque
VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, eſſi forte ve-
rum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit ἱαλέμους in
fragmento Comici eſſe *frigidos*, i. e. lugendos, quia mor-
tui nimirum. GESN.

ibid. ἱαλέμων) Κακοδαιμόνων, δυſτήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς
ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina ἱαλέμων erat maiuſculo
l exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conver-
ſum: Ialemo *frigidioribus*. Alluſione facta ad proverb. Ialemo
frigidior. Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum
edd. morem, eſſi ab Ialemo Calliopes filio, poëta ineptiſſi-
mo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαιίδος) Τῆς ἐταίρας. GUYET. V. Ἑρωτ. cap.
38. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδικήματος) Subaudi ἔνεκα. GUYET. Ἀδικήματος ἢ τὸ μετρίωτατον ὕβρεως) Si haec vera est lectio, oportet ἀδικήμα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquantur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος, δῖοι κοῖ. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heinsf. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητίσχοι) Forfan Ἀρτίσχοι. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίσχοι tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. ed. Μητίσχοι. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀρτίσχοι. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναισχυντία οὔσα. De duplici infinitivo ad Philop. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. Kurlus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθεῖναι, notamque Hemst. Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra δακνῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖναι, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλῆν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μαινόμεαι) Excidisse in edd. prius, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemo, credo, μαινόμεαι supra hic vult legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari finunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μαίνομαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι* ita puro, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

*ead. l. 10. Καὶ ἀντί γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *αὐτὴν γὰρ ὡς ἡ γλῶσσα περὶ τοῦ χειρὸς ὡς περὶ τοῦ ποδὸς*? Certe sic illi penitus omittunt voculam *ἀντί* quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, *καὶ ἂν τί γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, & *quid lingua aequae ut manu uti decrevisi*? GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aequae ut manu uti decr.* An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντί mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris*? At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN.

Pag. 81. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτὴν, subaudito ἡ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: *πρὸς θεὸν, ἢν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα δις. εἴτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας δις. Καταριθμήσειεν* omnino legendum videtur pro *καταριθμήσειν*. GUYET. *Καταριθμήσειν*) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo *τί ἂν ἀποκρίναις*; Itaque suspicor *καταριθμήσεις* vel *καταριθμήσεις*. GESN. *Καταριθμήσειν* καιρὸς ἔδει coniciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυπες) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτιμαρχον) Nomen ergo *ΤΙΜΑΡΧΟΣ*; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschin-
nis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus
esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κἄκείνου τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad
Timarchum) literae unius appositione te honorantes *Ati-*
marchum appellarunt; ἔδει γὰρ κἄκείνου τι περιττότερον
προσσεύαι σοι, h. e. *nam & illo amplius quid habere debebas*. Ob-
scurior interp. *nam hoc tibi illo insignius decebas esse*. Nihil aliud
vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum;
sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut *Ἀτίμαρχος*
appellareris, q. d. *ἀτίμων ἀρχος*. VITRING. Ambigua ora-
tio, non satis clarum, quo referatur *κἄκείνου*. Nihil mihi vi-
detur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic ini-
micum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
stat Aeschinidis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro
obiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuri-
tas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum
spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius
antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pe-
stilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquan-
tum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶ-
τον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fue-
rit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an
ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum po-
suit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio au-
ctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem
lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κἄκείνου) Parodia est ex variis Homeri locis con-
cinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Ho-
mer. II. Λ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ'
ἄρχος. II. E, 293: Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νεῖατον ἀνδρεῶνα.
Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur,
digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur,
ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγιστος
διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive re-
bus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed ni-
mirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani desi-
nit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παρὰ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. II. E, l. d. legas ἐξεχύθη;
quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id inter-
pretatur ἐξώρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξεσύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἶχμή δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀν αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hesych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικίζοντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρολογῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄρρητον μῆξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μῆξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit *Par.* eamque secutus *Graev.* plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs, cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui ramen si non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praefertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu Tricipitem dicas, quorsum & tridens deinde & Cerberus referatur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαίνα* modo commemorata admonere potuit: nam *τρυγλαχίν* & *τρίαίνα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorum pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτρίαίνῳσαι*, h. e. *τρίαίνα ἐκπολιτρεῖν*, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Λύχρον ἔψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob aspiratam s transeat in δ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἄτερος, ἄτέρα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἑτέρας, θατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τὸν ἑτέρον, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infelicitate errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro πετάννυμαι inusitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχεῖν usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην εἶδεν, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἶδεν, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistice. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτον, Τισίας quidem post primos, scil. Sophistas,

Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. Fl. & B. *δυσκ*— quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecedebar Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, *κόρακα*, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bis-furem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in *τισίας* & *ἐξέτις*. GESN.

ead. l. 10. Χρυσοῦς τριάκοντα) Eadem summa in drachmis enuntiata *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας* aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparisonem: nempe *aurus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. Μόνα ἐκεῖνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀνίκητον τὴν Καμαρίναν ἔαν) PROV. BOURD: *ead. l. 3. Ὡς τὸ γε ἔμειν*) Pro κατὰ τὸ ἔμειν μέρος. *De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπισπάσω) Proverb. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui *Ὀρν.* 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, *πικνύτατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον* qua notione etiam *παιπάλην* dixerat Nef. 259. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubius, servavi. *Κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναϊδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequè ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναϊδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui *nomina* ea paulo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten vide-

tur movisse, ut retineret κίναδος, & παιπάλημα etiam ad obscœnum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paulo nomen, quod τῷ κίναδος satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpet* retinui. GESN.

ibid. κίναδος) Forſan κίναδος, i. e. bellua. Hefych. κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suid. κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epist. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γίβελλε, στρυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐπρεπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam aversans*. Et ap. Aristoph. frequenter inter convicia numeratur κίναδος. Quod etsi & ibi Scholiast. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potissimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dedisse κίναδος, quia generale hoc veteratorum, & scortatorum opprobrium, non absimile vero est: neque ideo aio κίναδος illico proſcribendum esse; verum id forſan a recentioribus scribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Hefych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. κίναδος) Forſan κίναδος. GUYET.

Pag. 89. l. 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie sic legitur Bacch. 385 seq. Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία. Et sic laudatur etiam supra Ἀλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσλαλιά. MARCIL. Non totam domum esse, quae hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*; tota descriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hipp. c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νόσῳ ἢν ἐνόσησεν) Ita & Aristoph. Av. v. 31,

νόσον νοσοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆται) Respondet Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes*. REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτῃ μεираκίφ) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam; editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεῖς ἢ τοῦ λόγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοὶ γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὃ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἐμοι. SOLAN. Ἐμοι) legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὧς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, ἐν δὲ οἱ ὅσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσεσ' σέλας, ἐξεφάνθεν. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφυῆς) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενας) Lege συνεπιληφόμε. GUYET.

ead. l. 9. Συνεφόμενας) Impr. plerique συνεσομένας. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam securus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνοφόμενας. SOLAN. Legendumne συνεσομέναι; an συνήμι potest etiam esse futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνεσομέναις a συνήμι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεσομέναις a συνήμι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-

go, consueto more *n* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. Τὴν βασιλέως — τὴν χρυσήν) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis parri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. Ἐμελε) Sic S. & A. recte. In reliquis ἔμελλας. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακιδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forſan ἀλαζονείαν quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae ei & i saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiretur in libro bono παρά: praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐτορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑπόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Τῶν δερπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum viderur βλεπομένων, quod inter distantem & excipientem facillime in δερπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum δερκόμενος vix aliter quam apud poetas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταῶς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. Μεταβαιόντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. "Οτε) Mallem ὅστε. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσαι legendum videtur. Το ἀποσπᾶσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πάντοτε τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσαι, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Ienſ. Adde & a nobis ibi indicatam Hemſt. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι) Haec insititia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. ἰύγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσθαι μοι τὴν ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχους facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ ἰύγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typoshetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. "Ος φησι) "Ος φησι. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι rediderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίος legit interpret. GUYET.

Pag. 103. l. 7. Ἐς τὴν Σαρδῶ) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Corgnivola Italice. Σαρδῶ, σάρδιος λίθος, σάρδιος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶ νῆσον omnia, ut & Σαρδόνυξ, seu Σαρδόνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. P. H. & I. plene: τ' aliae

per compendium, quod facile permutatur cum τὴν. Sed τὴν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. *Burm.* ad *Ovid.* 2 *Met.* 24. Inveniri etiam ζμαραγδος, vid. supra T. I, *Iud.* Voc. cap. 9. Veluti & *Burm.* ζμαραγdis edidit, vide ibid. ab *Hemst.* notatum, cui tamen assentior, euphoniā cum *Prisciano* servandam, naque consonantes hic triplicandas. *REITZ.*

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, contrarium facit istiusmodi domus. *Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. *IENS.*

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam *B.* 2. *SOLAN.*

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. *GUYET.*

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. *GUYET.* Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulyssē Homeri *Il.* Γ, 217:

Στάσκειν, ὕπαι δ' εἶδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
Σκηπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
'Αλλ' ἄστεμφές ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φωτὶ ἑοικώς.
Φαῖνς κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονα δ' αὐτῶς.
'Αλλ' ὅτε δὴ ρ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴσι,
Καὶ ἔπειτα νεφάδεσσιν ἑοικόντα χειμερίῃσι,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyssē, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* *GESN.*

in Schol. col. 1. l. 2. *Eis Πάριν* &c.) Errat Scholiaft. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulyssē sermo est. Vide l. c. in nott. *SOLAN.*

Pag. 105. l. 1. Αἰδρεῖ φωτὶ) Hom. Γ, 216. *SOLAN.*

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. *GUYET.* Itaque sic edidi invitis edd. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἐπαινον) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est; maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἑπαινον ergo dicere debuit *θαύμα*, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδόκος) De hoc & sequente Suidas in αἰοδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — εἰσικεν) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξου) Ursinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lylum*, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. δῦρις conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. ὅτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN:

ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epist. Graecanic. πάντας που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτεστοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἀν' ἐθέλωσιν, ἄπτοντες. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Ὑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους θαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit *θαυμάζετε* quod per se, ut cuius facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad testum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράφομαι) Lege γράφομαι. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τύπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τύπου edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπικὸν) Cepheus, Cassiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc *parergon* quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurdam commatis distinctio, ut *volatus* sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖναι) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularet, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψάντην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκείνῳ mutandum fuisset, licet mox ἀμφω φοιεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Ersi αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppediratur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκοῦντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνᾶναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεια παρελθόντε φοιεύουσιν ἀμφω &c. GUYET. Veri, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amafius, alizs filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, fortan sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum resingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit coniiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῶ οὔτοι οἱ θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀποστραμμένον καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere reperlusso formam adspexisse Medusae* &c. Itaque omisiam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ὁρακέ πως, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρίστιμον) Τὴν ἀπολίδωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοῖχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποινται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλισίῃρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παραθυρος Plut. 1096, x, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obrinendam, posita. Ναὸν vel ναὸν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ὁμοθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lysiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab *ναῖς* hisce gentilium originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τὸ ἀντίθυρον Solan. Τίς pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii conicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatore, legitur infra Sympos. c. 8, *eis δὲ τὸν ἀντίθυρον*. Sed & pro ἄνω αὐτὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est. At quorsum tot coniecturas?* Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud *πάλιν*. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἠφαιστος) Sic interpretandum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τῆς δῶξως) Fabulam habes apud Lactan-

tium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, collustatione, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit Erichthonius natus.* Ad quem locum Lindenbrogii Luciani Philopseuden pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedalionem puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilē artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. E, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἡφαίστος Λημνὸν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexeris*, Hyginus explicat poet. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepisse &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτι συστρατ. — μὴ θέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ θέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gesn. idem divinavit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleri ὅτι θέλει. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπεζευγμένων) Subaudi ζῶων, βοῶν, aut simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπος) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *repiex* est, ὁ πρὸς κώπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Paft. II, pag. 41: ταῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας πρόσκωπους καθέλσαντες: ubi frustra Mollius coniicit προκώπους forsitan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον πίνει. Ibid. § 7, ταύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν. Cum πρόσκωπος sit, *promtus, strictus, nudus*, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντες τὰ αὐτὰ πρόσκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόσκωπον τὴν δεξιάν, manu capulo adnota. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόκωπος* & *πρόσχωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόκωπος* *remex* legas, ubi *πρόσχωπος* recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ) Ante mortuum Demonaſtem ſcriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaeavorum non annumerare nefas duxiſſet. De eodem argumento ſcripſit etiam Phlegon, cuius liber exſtat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hiſt. 1696, p. 317, & ſeqq. & alibi paſſim. SOLAN.

ead. l. 2. ὄναρ τι) Ex ipſa ſomnii commemoratione conii- cit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non eſſe Lucianum, ſed forte Ariſtidem, cuius ſuperſtitio nota eſt. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipſo primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, ſed ὄνειρα τι. GESN. *ὄναρ, pro κατ' ὄναρ, per ſomnium, frequens aliis, frequens Noſtro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεγρόμενος & vel centies alibi. Probe ſcivit hoc vir doctiſſ. probe etiam meminit: quare igitur ὄνειρα τι malit, nescio; niſi quod τι forſan alibi non addat Noſter. De accentu v. Κυῖντ. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. verſionis Geſnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inferam, quas ille in Diſſert. ſuper hoc Luciani libello, Gieſſae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae ſerio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurre- ret; ut utriuſque petitioni aliquid dem, potiſſima ſaltem indicando, vel excerptendo, interam. *ὄναρ igitur Maius hic notat de vero, ἐνύπνιον de falſo dici, ex Macro- b. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero diſcrimen haud eſſe perpetuum, ex Luciani Somn. aliis- que recte probat. Dein phraſin ὄναρ κελευσθεῖς pro κατ' ὄναρ Noſtro aſſerit ex Pſeudom. Gall. Chronoſol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte conii- cis, Reitzii doctiſſime, illud τι ad ὄναρ adiectum, eſſe, quod me ſolliciter, ut malim legere ὄνειρα τι. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιούτο. GESNER. in Addend.

ibid. Κυῖντίλλε) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod divertio iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balburiante, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodio c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. ΚΥΝΤΙΛΛΙΟΙ vulgo scribitur. Ed. postrema ex Mf. ΚΥΝΤΙΛΙΟΙ habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρειν δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocrat. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὅναρ ἰδὼν) Sic Alciph. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐτίθετο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elfn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβάλλειν) *Divinando assequi*. De qua signif. leg.

Iac. Elſn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praefentem auctoris locum indictum praetermiſit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεός) Homer. II. A, 63, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστί. Et ex illo Plin. I, Epist. 18. Synel. initio lib. de Inſomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utiſque ſcriptum hoc circa M. Aurelii extrema neceſſe eſt. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquenſis in nott. Mſſ. & res clamat ipſa. MAL

Pag. 115. l. 3. Ἐν ὕγιαίν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum eſt, ut ſit mens ſana in corpore ſano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτὸν quod ut ſaeppiſſime feci, ita ne monerem quidem, niſi Maius id animadverti iuſſiſſet, qui de αὐτὸν pro αὐτὸν ſuadet videndum Euſtath. ad II. E, p. 522 ed. Roman. & Hemſterhuſ. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliſſque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Diſſert. ſuper hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius diſcretim ſcribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etſi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram cenſuram exiſtimo. Nam licet & alia ſic iuncta invenias, ut ἐπιδύττερον & ſimilia; eadem tamen in edd. vetuſtiſſimis diſiuncta reperiſ, ut iam noravimus in variantt. lectt. & in ἐκποδὼν, quod & ἐκ ποδὼν ſcribitur, non ſemel vidimus. Talia connectuntur, ſeparantur, pro arbitrio deſcribentis, & de his litigare non maioris eſt momenti, quam ſi ambigas, *priusquam, antequam, quomodo*, & ſexcenta ſimil. iunctim an ſeparatim ſint exaranda. Quod vero Maius pro argumento aſſumat, etiam Amſtelodameſ. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitioſiſſima & noviſſima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam ſequi, & *Fl.* lectionem ſervare, niſi iam alibi ἐπιμήκιστον edi paſſi ſimus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemſterh. ad Dial. Morr. VI, 5, quo vetuſtiores ſint membranae, eo magis talia ſeparare; ſed nihil referre, utrovis more ſcribas. Ita & ἐπιμάλιſτα & ὅτι μάλιſτα promiſcue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forſan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμηρος λέγει) II. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ

ead. l. 14. *Ἐξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiretiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, If. Tzetz. ad Lycophr. pag. 76, Barnes. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. Il. A, p. 97, & Censorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verre, religiosum, Dīs devotum, auctoritate Pollucis I, s. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Dissert. de scribis, Hugoni de prim. scrib. orig. annexam. Multa quoque Maius in dissert. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaeque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex Theodoro in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espana &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; imprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχυμαῖνες) Centum annos vivere modicum eos purasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaeavorum meminit Isocr. Busr. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωρασμίσις) Stephan. de urb. Χοράσμις, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic Homeritae μακρόβιοι dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. Hyperborei, teste Plinio IV, 12. Numidae, fide Appian. 64. Arcadum reges; vid. Censor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. Britanni senium anno CXX inchoant.

tes, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. in Κύρνος, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello lud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Bas*: fuitque illis potus ὕδωρ ψαματιαίων, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. **Excerpti** ex Dissert. Maii, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σηρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Dissert. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: *δυσκοῦσι δὲ παντελῶς ἑκατὼν δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἑκατὼν εἴκοσι ἐτών.* MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ αἵρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὅδρωστέιν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Mf. γένος, ut paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Galliis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶτας, legendum Ἀθῶους. Ita enim Steph. Byzant. in Ἀθῶς τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χερὲς τοῦ 1, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. Ἀκρόθυνοι, & not. Berkel. REITZ. Ἀζώτους coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguum hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic porius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum adductae*. REITZ.

ead. l. 12. τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἀνθρώπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 14. ὅν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτην) ὅν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter... SOLAN. Quis ille unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui *πρεσβύτατος* vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reueritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo suo inferuit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. καὶ εὐσεβεστάτην) Mallem cum Marcil. ἡ εὐσ— ver-
toque *εὐσεβεστάτην τύχην*, *benignissimam* fortunam, quia *εὐσεβὴς* quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. G. Cuper. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius legend. ὅν ἕνα καὶ εὐσεβέστατον ἡ μεγάλη. Porro *αὐτοκράτορος τύχη* est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid. Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag. 39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III, 4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. εὐσεβεστάτη μεγάλου) Potest fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasim esse dicamus tralatitii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa iridem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. *Θειότατον*, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non verisimur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui *ἀρμυστήν* dicat Praesidem provinciae, qui *ρουμπνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN.

Pag. 118. l. 1. Ἐξέως) *Habitudo corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem coger. MAIUS.

ead. l. 7. Ὁ γδοήκοντα) Consentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. Σέρβιος δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperii. Dion. Halic. IV, pag. 242, quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adiecit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Ruf. Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. Ἐνεήκοντα) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.) Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. Τὴν ἐν ταῦθα ἀέρα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAI.

ead. l. 3. Τελείους — εὐχὰς) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀναγκαίου τροφῆς*, item *γυναικίῳ σὺνδοσι*, & similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem affecuti.* Quid enim? an Lucianus, tertus ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obsopoeus, & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur.* Fatue de se vel affecutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc iam senex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *Λιπαρὸν &c.*) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit: vidit quoque Aemil. in Ms. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστον. Ceterum phrasίς *λιπαρὸν γῆρας* HomERICA est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. Δ, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. Δεσπότην) *M. Aurelium* iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐαυτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Noster paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργυρόνιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησίον) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησίον, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησίον scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tartessio fuse differenter Aldrete, lib. III, c.

Lucian. Vol. VIII.

G g

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana*. REITZ: *ibid.* Πεντήκοντα) Atqui Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ως Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii meretur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De Herodori loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Afin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat πολυχρόνιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit Benner. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V; H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, p. 68: Periz. ad Aelian. III, 7. Meurf. Biblioth. Att. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τίμαρος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Afin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plut. de exilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Confule & Voss. & Meurf. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad Laërt. MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius *Καλαττιανός* legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secutus sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλαστιανός*. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. *π. συνθ.* & Steph. Byzant. in *Ἀντίκυρα*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀντίας) *Ἀτίας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apophth. pag. 128, & de fort. Alex. ferm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet *Ἀτοίας* ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. *Ἀντίας* habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. *l. Βαρδύλιος*. V. 2. *Βάρδυλος*. SOLAN. Geminato *λ* Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 *Βράδυλλις*, quod tamen in *Βάρδυλλις* mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἐνεήκοντα τελῶν ἐτη) Hoc est, *nonagenarius*, ut recte Scholiasta, & locutio *τελεῖν εἰς ἄνδρας*, quam affert, exstat apud Nostrum in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέτταρα*. REITZ.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Δρυῶν) *Ὀδρυῶν*. MARCIL. *Ὀδρυῶν*) Uti legendum censuerant viri doctissimi, *Ὀδρυῶν βασιλεὺς*, sic legitur in Mf. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. *Ὀδρυῶν* recte in Venera utraque legitur, ut *Ἐτ. Δ. IX*. In reliquis prave *ὁ Δρυῶν*. SOLAN. *Ὀδρυῶν* firmat etiam Maius, Odrysarumque regem *Teren* nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: *ἀλλὰ Τήρης τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός*. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. REITZ.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurs. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere *Δαυμάσια* inscripto Mauflac. Diff. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀντίγονος — μοναρχ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. ἱερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenum fuisse dicimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de successionibus tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, L. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἑτος ὀγδοηκοστὴν) Iustinus XVII, 1, quatuor & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, historicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀντιγόνου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαίου) Probo magis Obsopoeum, vertentem, Antipater patre Iolao genitus, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ira sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo renovavit. GRON.

Pag. 121. *l.* 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controverti vidi. SOLAN.

ibid. Δυσὸν) Non sperno *Fl.* lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut Asin. c. 9, δύο μνηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλεκτόρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53, ἐν δύο βιβλίοις & 55, στρατιώτας δύο 2 Ver. Hist. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χόνδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Us. & praest. num. Diff. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almelov. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, *templum*, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν *regio*, ap. Isocrat. in Areop. ab init. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἀτταλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diff. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδελφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diff. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. *Antigonum Coclietem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρεϊνῆς. Et alibi plura de hac constructione dicuntur, cum persuaferint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari *fugiens in Pontum*, suasit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδὸν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφύγειν in Arr. ἀναβάσει L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

eis & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem prius Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, domum abierunt; & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ira construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. l. 5. Ἀνεσκολοπίσθην) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philop. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασε, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἐνρέμασε, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gesn. id reddidit in palum agi. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀρε) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam cippos. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphyry. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. Lectt. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀνησίκριτος) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δείων) Scripserat hic *Persica*; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lectt. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Ms. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss. de Hist. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

pag. 123. l. 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.) Accuratisime de hoc agit Dodwell. peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Σαρπηθοκλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de *Musfirc* habet Noster, alibi vix reperias, immo vix nomina eorumprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Isag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Σιναθρούκης; vid. Vaillant hist. Arfacid. pag. 78, adscripsit Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τῶπου. Plenius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικόν, ὕστερον δὲ φυγὼν ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, Παρθυαῖος a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salmast. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poenitet coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαύλων, qui in *Sarracis* s. plaustris *pernoctare*, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαζοβίων cognati. Barbarum plaustrum *Sarracum*, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam *Saraca* Sarmariae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Celsarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed *multitudo Scyth. populor. innumeta*, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χαυρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαράύλων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεῖς) Marini vita Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exilio*. Notum est, saepe exfulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exfulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ὑσπασίνης) Leopard. pag. 153 Σπ— legere iubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae, Spaniae, Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp, Sb, Sch*, incipientibus *I* suum praeposuisse Itali? Iraque servet per nos *Hyspasines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *ὑ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quae quiddam in *Hlodovaco, Chlodovaco, Ludovico*, factum novimus. GESN. Ὑσπασίνης, pro vulg. Σπασίνης, legendum, permultis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Menag. vero in ed. *Amsl.* addiderat: Χάραξ Πασίνου. Ptolemaeo Sufianae oppidum ad finem Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpretes, *Characus*. De Isidoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diff. 2, & Arabicum finem ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & finem Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri finem, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀρτάβαζος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαίσιος) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. Μασσανάσιος scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & Μασανάσιος apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. Ἀσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsam pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, res

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, deflectione militum ad angustias maximas redactus: Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes, vel proelium iam ingressos, quod postulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diff. 8, p. 488, rem militarem Scribonio creditam. Neque bene iunguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene iungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descriperit, οἱ ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, cives suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque coniugem Asandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γοαῖσος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος) Isidorus historicus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμάνων, ita ut Goaesus Omanorum, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plin. Canam turiferae regionis dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: Goaesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. Kusterus Ὀμανῶν reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανὰ, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμάνων plur. genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum in eis non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἰππεῖς soloecismus pronuntiatur, REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντες, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in universum homines literatos, se commemorarurum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. Ἰστορουμένους) Audis profitentem, se dicturum de philosophis longaevis ἰστορουμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonactis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. Ἰστορούμ — scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulis ab Heumanno, in Aët. Philos. part. IV, p. 670. MAIUS.

ead. l. 15. Τεσσαρὼν καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Lactant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice compareret, quem ab Iamblichio concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MAIUS.

Pag. 125. l. 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

eod. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumulatim veterum testimoniiis disserit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXXVIII, & Socrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

eod. l. 4. Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gehl. pag. 27; f. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

eod. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

eod. l. 6. Ὅκτὸ καὶ ἐνεήκορτα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὖεις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

eod. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

eod. l. 11. Ἀποκαρτερῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Exstabat titulo ἀποκαρτεροῦντος olim Philemonis Comaedia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyae. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειρᾶτο, vertente Vulteo, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκαρτερήσασα. MAIUS.

eod. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Ilocr. Alciph. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur βίος, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίου) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξίδης dicitur pater vel Ὁρδομένης. SOLAN. C. amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis vitā pro βίᾱ.* REITZ.

ibid. Δεξίου) Δεξίου scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελαίου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensī doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν καὶ ἐνενήκ.) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *I. de la Faye.*) Consule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καπρέαδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatur ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragessimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenfis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectā nihil asseratum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτόλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Αθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, Athenodorus Sandonius. Verte, Sandonis filius, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris tamen, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Nostrium sequitur, quod ad aetatis annos, Stanlei. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχατόγηρος vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οὗ scribe. ρθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Confule Cenforinum, qui plerosque longaevis philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet; hic legi debere ἑκατὸν τεσσαράων, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Musen solum CXXV an. vixisse: qui cum quaeretur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse visurum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Aufon. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: *Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν ταῖς χρονικαῖς δεδήλωκεν.* Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tueretur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσαρῶν ἔτων μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι.* Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque, ἑκατὸν τεσσάρων ἔτων. De Apollodori *χρονικῶν* libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἱερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: *Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιττῶν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὥς φησὶν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.*

ead. l. 10. Ἐλλάδικος ὁ Λεσβίος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, *ἀνὴρ πολυτίμων* vocatur; & talem fuisse, coniicimus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fufe Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tatiani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερεκύδης) Vossius confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Tatian. 14. Vid. Salmas. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphy. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisium ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde coniici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occupavit. De

Aristobulo illo vid. Voss. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & *Κασάνδραν* ap. Nostrum supra Imag. cap. 7, & alibi, item *Κασάνδραν* uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασάνδραν* Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. Ἀμισνός) Phoenicii Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic Ἐμισνός. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Cenforinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτν) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter fenes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Cenforin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. *Γοργίας*, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Ἐνεήκοντα καὶ ἑξ) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum & octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, *nonagesimum* enim pro *octogesimo* legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἐνδὲ ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἐτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Reimmanni in dillect. praeliminari ad Commentarios Lambecii contra-ctos p. 97. MAIUS.

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Existat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adieram Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnes. Addantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδορος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελεσίου ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suasor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Aët. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur II, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Soradis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφοκλείς, ἀνθὸς αἰσιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνεήκοτα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poet. Graec. T. X Thef. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱὸς &c.) Huius Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. vers. 73) ubi Bacchus, *δέομαι ποιητοῦ δεξίου. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.* Ad quae Hercules: *Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;* Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: *Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρή- το ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δρά- ματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκα- λοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶν- τι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἶμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἶμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι.* L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiusdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superas est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερβαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3 f. Ver. Hist. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyaen. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reii- cit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meurf. Bibl. Attic. II, col. 1471. MAI:

ead. l. 12. Ἐπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo iacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρασκευασμένα) Perperam in omnibus aliis edi- tionibus legitur, *Θεασάμενος δὲ ὄντο τὰ παρασκευασμένα αὐ- τῷ σὺν κατεσθίουτα.* Recte Basileensis *παρασκευασμένα.* IENS. Corruptissime omnes, praeter B. habere *παρασκ—* ad- pinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario; *Lucian. Vol. VIII.* H h

rum aut editorum aberratio : at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem ; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. 'Ακράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius percerfet & Meurs. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. 'Ανακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congestis praestantiss. I. Barnef. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὐν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ἦσθαι Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος ἦϊον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Misopog. ipso exordio : Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στισίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voss. de poet. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur ; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Attigisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. 'Ερατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat L. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verban* pago *Malcorabia* fabrum vidisse *CXVI* annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & *CCCLX* annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. *MDCCXXIII*) Io. Ernest. Scholts eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Ritsvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformationum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad *CXIV* usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Cenforinum adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haftenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γράμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per *XLII* annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Virae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, quae & vivere & quiescere volentibus maturum est. MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλομένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lectr. I, c. 1, p. 5, ac Brisslon. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. ἱερῶτατος) ἱερὸν etiam significare εὐσεβῆν, hic probat Maius ex Inscrip. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, maxime Quintille, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. Il. A, 366. Auctor Etymol. in *ἱερὸν ἰχθῦν*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diff. Maii. REITZ.

. *ibid.* *Κυῖντιλλος*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Περίλλος* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κυῖντιλλος*, ut *Περίλλος* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 me'. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — ἀργῷ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, five promptuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in dissert. ad Luciani Macrob.) Additque, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκιον) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἡς πατρίδος*, ne putes *γῆς* forsan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θεϊότερον ἄλλο; μὴν ὅσα) *Καὶ δευτέρον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα.* MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργους) Etsi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia *τῷ στέργῳ* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ὄνομα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iun-
tinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iuber cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso princ.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυαν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δ' οὐ ἡ πληγὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut Long. Past. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum beneficio vixisset. Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύνουσιν αὐτῶ, per me (Plutum) eis sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in Observatt. Eckhardi ad eiusd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est. Hic verò constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἄνδρας) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5, atque alibi apud Nostrium, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρεία frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία vicissim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξανίας ἀλίσκεσθαι) Subaudi αἰτίῳ, κρίσει. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἀλλὰ καὶ — ἀνειμένους — ἐπαινοῦσι) Haec subdintia videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίους ἀνειμένους) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxas & quasi ef-

fufos, id est, ampliffimos campos intelligere malui. GESN. *ibid.* 'Ανειμένους) 'Ανειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. GUYET.

ead. l. 10. Τὴν δὲ ἵπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obs. Crit. p. 79. Pessime, ait, haec translata, sed equorum iuvenumque altricem suspirientes laudant. Sensus enim est: Sperrunt autem equorum altricem (regionem), iuvenumque altricem laudant. Opposita sunt ὑπερορῶν & ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumunt. Ὑπερορῶν est contemneret, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt regiones ἵπποτρόφος & κουροτρόφος & dum dicit αὐτορ ἵπποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, στυμνομένοους πεδίοις ἀνειμένους. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, campi patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes, uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro adversativa valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte sed vertitur. Long. Past. III, p. 87, πείσον — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῶν πάντως, persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf. eund. L. II, p. 42, notatque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27. SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος & κουροτρόφος: illud Argorum epitheton, & aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulyssae suo vocatur Od. I, 27, Τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπένδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime faciens προτρ. p. m. 32 B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκιά τινα ἐν ἄλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγωροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἡμερόμενος φωτὸς, ἀλλὰ τοῦ καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν ἀκούσας — θέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσκαλιὰ περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβῶς ἀκαρπός &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50 pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. l. 1. Ὅσαυτα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam: ὅς μιν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. βατὰ) Mallem βατὲς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra α. τὴν χώραν τίθασιν cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνες — παρατεθνημένον) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, Concolor exustis atque indiscrētus arenis Ammodytes, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus Ammodytes, ὑποδύς τὴν ἄμμον. Quod ὀδύτην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βούπρηστis) Βούπρηστis est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Plin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam viderur prope intercipere Plinius X, 61, f. 81: *Vespertilioni membranae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, f. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter uetula vespertilio*. Nimirum *hirundines illae in mari, & pisces alii plures volant & ipsi*; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δεισῶσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τὸ τευθίδες καὶ οἱ ἰέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τεττιζὶ καὶ τυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter dictantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & v pronuntia exilius, ut solent Ioracistas, & pro ἰχθύσι existeret ἰκτίσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Ienius. GESN. ἰκτίσι) Viverris Bened. verte *milvis*. Guyet. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρίσι) Bochartus recte emendat ἀκρίσι vide omnino Nostrum supra *Mvi. c. 1*. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac τεττιζὶ coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possum recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.*

Pag. 142. L. 4. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχὺς: nec me moveret, quod mox c. 5 diserte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχὺν τὸν ἰδὲ ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχὺς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythono serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamen ταχὺς hic praeferrem, propter adiuncta κρίσας & εὐδὺς,

inter quae *παχὺς* positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. iam delerit. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖν) Conf. Iac. Elfn. ad Aët. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰδὺν ὄντα) De dipsadibus, causam extinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, *παχὺν τὸν ἰδὺν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὥς τὸ κίχδς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον*. Quod *crasum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum*. Sic interpret, nec male. Sed pro *ἔπειτα δευόμενον*, elegantius verius Codex, *ἐπιδάφιλευόμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum*. Nam *ἐπιδάφιλεύω* est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planities apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ λιβύης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὡς a recentiore manu, quod & impr. omnes praeferrunt. Corrupte omnino; nam de *sodali* Luciani sermo est, non de *viro morsu dipsadis confecto*, unde ego ὡς reponendum duxi. SOLAN. *Ὡς ἐκ λιβύης*) Recepissim ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postulare; at cum ὡς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὡς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam *ποιεῖσθαι* habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὡς voluisse: quod si itaque *ποιεῖσθαι* arripas, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. ἐξεῖναι, licere. GUYET.

ead. l. 14. Περιεσπειράσθαι) *Περισπειράσθαι* augmento delato dederat in I. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκολλάσθαι praecessit, & mox γεγράφαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi *σπειράω* formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi *συνεσπειραμένος*, & supra Philop. c. 22, *ἐσπειραμένος*. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τοῖα) Interpres, dum legit *υἱοῦ* pro *ιοῦ*, ne-

scio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitatis veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in *pravitatis* claudicat. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖον πίδα) W. Τὰς τὸν πίδα οὐκ ἀναπλήσασεν ἐπαντλοῦσαι (sed exstitit puto in Mf. ἐπαντλούσας nam alia manus iora fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario L. Iens. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νικανδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis 2339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poetas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. φύσεις) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχερῶντες τὴν εἰκὼν Δηριώδης οὔσαι, ὅμοιον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Mf. optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν Δηριώδης est similitudo a feris sumta. GRAEV. Φιλίου praeter Mf. Gr. L. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in L. est Φιλίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. δύναται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro priorē οὕτως legit φύσις L. L. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 2. Ἡσιόδου) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fuere, qui dubitarent; (Paus. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλειούς) Hinc patet, Lucianum legisse κλειόμε

pro κλύομαι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Καί μοι σκηπτρον ἔδον, δ' ἄφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θνητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύομαι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶτ' ἔοντα.
Καί με κέλονθ' ὕμνειν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De Polyido vlex Nostro constat, varicinarum esse, vide 'Ορχ. c. 49. De Phineo narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessel. rescripsit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολύιδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. 'Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, saluum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & sic forsan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserim ubi Musae. 'H ὥς asseverat, non assimilat. GESN. in Addend.

ead. l. 13. 'Υπὸ κόλπον) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripsit Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20, θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciphr. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαρίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

Pag. 140. l. 8. Δωτῆρες εἰών) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτῆρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit εὖς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine εἰά (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi δωτῆρες εἰών.* Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: *Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (εἰών) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ εἶν, τὸ ἰδίον.* GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀστυολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgaram scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto affecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαρτυρίας ἄρες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦνεν λάβη) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραρρῦνόμεν, docet, id reddi non posse persfluere, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῦν vel διαρρῦνεν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἰ τι — παραρρῦνεν λάβη, i. e. si quid in poeseos cursu per imprudenciam omisissum fuerit, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακοῦειν, oppositum τῷ προσέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, ὀρπονὶ τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μὴ παραρρήῃς, τήρησον τὴν ἐμήν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. Σκινδάλαμους) Alias σκινδάλαμους. GUYET. Σκινδάλαμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλαμούς vocat Aristoph. Neφ. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Uitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλαμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Neφ. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλαμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλαμός & σκινδαλαμοί sed σκινδάλαμον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος & σκινδαλαμός aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλαμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Biserus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδάλαμος, σκῆλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλαμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλαμούς usitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ. MARCIL. Oū iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἷσις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum; quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΑΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ATK. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpret vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificandi, quae tamen est pluralis & referenda ad ἔσα. Oblopoeus, ad ipsum poema qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpolationem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυον) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem & teneritatem paulo post exarefcens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μινῶϊ) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὀρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος veto in W. & FL melius, quam ut in impr. ἀποπνιγμένος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Oblopoeus: *At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere volueris, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit*. Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, itaque omnino nos excipies. GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In W. & Fl. ἡδεῖσθα quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπελιμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi executiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσιν καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάσχειν παρὰ Ἀκαρνάων καὶ ἑστὶν ἔπη μαντικά, ὅπως τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In Ven. 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγῃ καὶ ἄλλοις τὰ τοιαῦτα; GUYET. Διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἔδει καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὐτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Paraf. c. 51 f. Item Long. Past. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδούς ἐγχευτήν — ἥ τὰ χα αἶν καὶ ἐπέσθην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὸν Δοῖον ἀμφοτέρω καὶ μάλα σὺδ ακιμείτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1: *Quin & fecundas tibi conferat Africa messes.* Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice scriptam, 211; ubi de classe frumentariatum navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, Ἔπον μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπον μοι, sequere me, non mecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem faver Hom. Il. K, § 16, Ὡς ἴδ' Ἀθηναίων μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἔπονσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπισθαι μετὰ τινος pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδετος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεκς) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγούμενα τὸ πλοῖον) Benedictus, navim circumagenti. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, per navigium circumcirca praeceunte? GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγῆς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισσυσρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπετο ἐπισσυσρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmone tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem ex imo quasi recessu attritam & prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi veller τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισσυσρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GESN.

ead. l. 13. Συνεσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dipf. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέρον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἑλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἥ) Genuina haec scriptura, quam Ven. edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyaen. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσει κρωβύλον ἀναδόμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Erym. m. audirem; quod etiam Hudsono placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. II. Γ. De cicadis istis, & Meurf. lect. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδόμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

Lucian. Vol. VIII.

I i

etiam utcunque illustrent obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς ἰωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρόβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen definens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κεκροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ υἱά γαίης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzet. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρόβυλον, seu κροβύλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pol- lucis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὸς δέ- ροις καὶ διαθέραι— πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀτ- τειροῦντο, βυσσας προσηλοῦντες πρὸς τὰ τευχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σιδηρὸς ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλήν- οῦκ ἔχον. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim vi- deri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαὶ, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπι- βολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel im- positiones coriorum, ipsaque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micyllum video. Sed neque dis- simulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnitas illa in nau- tica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροῖακων) Hic certe κεροῖακες non sunt ex- trema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas an- tennas, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulum extrema eius funis, per quem currit, ma- nibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspensa antenna libatur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt *σισαξ* quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obrusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia *διαγραφή* Schefferiana ostendit. GESN. in Schol. col. 2. l. 2. *Κάρια*) *Καρνα* quod & adscripsit Vossius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teste Gronovio. SOLAN. Immo *καρνα* sine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. *Ἀποσοβούντα*) Subaudi *τὰς χεῖρας*, i. e. *σπένδοντα*. Sic *φεύγειν παρασείσαντα*, scil. *τὰς χεῖρας*. Casaub. ad Char. Theophr. GUYET. Hic locus ostendit, apud Suidam non male legi *ἀποτρέχοντες*, ubi *ἀποσοβῶμεν* exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic *χεῖρας* intelligi opus sit, etsi id in *σοβεῖν*, & in *παρασεῖν* interdum lateat. Nam *ἀποσοβεῖν* eis, pro *faceffere, abire*, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Paft. I, pag. 73 f. ed. Moll. *ὅρᾳ τὸν Δαφνὶν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ἡμούς τὴν ἀγρὰν, καὶ ἀποσεβεῖν ἐγνακότα*, quod recte ibi conversum, *citatio abire gradu decreverat*. Mollus id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, *καὶ ἀποσοβῶμεν Μενάνδρος*. Adde Nostrium infra Sympof. & Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia afferentem, exponentemque *ἀποσοβῶ* — *ὑπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀπέρχομαι*. Sed & *σοβεῖται παῖς τοῖς ποτηρίοις συχοῖς*, propter puer &c. aliaque de *περισοβεῖσθαι κυλικας* habet Bergl. ad Alciph. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. *Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν*) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. *Ἐλεγεν*) *Ἐλαχεν* corrigit Halaesus in nov. Thes. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Jac. Odé) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum *ναυπηγῶ*, sed cum *ναυκλήρῳ* & nautis, sermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: *sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit* (tribuit, dedit) *navis fabricator viginti & centum cubitorum* &c. Parisinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsitan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνω) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσούν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χηνίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χοινίσκον*, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. *χηνίσκον* agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmaf. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) Invitis edd. sic dudum edi volui; haec enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam sic corrigendam, Thes. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χηνίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ἡ ἐπίκειται χρυσούς *χηνίσκος*. Sed de illa constructione nemo amplius bigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπάνυμον τῆς νεὼς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuisse Idis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmaf. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρόρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucriis*. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmurienſis, cetera enim ornamenta, *pidurae, veli parafium flammæum*. Quid παράσιον Graecis, Latinis *parafium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινὰ λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἑταίρον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio confedisſe. Vide Polluc. l. 9. Macrob. l. 10: *Navalis mali partem πτέρνα dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρνῃ & καρχησίῳ idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & θωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. XI Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida quae splendent summi carchesia mali.* GRAEV.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscriptus Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείοις interpreteretur καταγραφὰς τῶν τριηρῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασήμοις ac tutelis navium cogitari possit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰστίου τὸ παράσιον) Nomen ignorable nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendidi coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba confistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velo.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic Ἰστίου τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut aen-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diserte tribuit, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit *suppara*, *vela minora in modum deliae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Τορξιλεν*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro *παράσημω* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. GESN. τὸ παράσειον) Hasaeus Thef. Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id sit glossema vocum τοῦ ἱστίου παράσειον, nec facile dici *ἱστίου καρχήσιον*, sed solum *καρχήσιον*, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam sit in navi *καρχήσιον*, nisi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato *παράσειον*, docet legendum τὸ παράσειον, intellecto μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχήσιου, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Hasaeo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non *καρχήσιον*, sed *παράσειον*, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Hasaeum l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσειω* s. *παράσειω* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de Hasaei sententia edoctus sum. ἱστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. *Παράσειον* neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παράσειω* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *supparo*, *Nulla res acque adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παρὰσειεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσειον*, unica vocali mutata, & transpositis literis. fuerit *σιπάριον*, aut *συπάριον*. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend. ead. l. 7. Στροφεῖα*) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἃν τις σικάσειεν) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναρραλάντας τις) Omissam in edd. voc. τις adscivimus ex Mf. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. l. 1. τοῦ ἰστοῦ) Sic legitur pro ἰστίου, nescio, errore typographico, an sic in Scholiafsta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονίας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & Fl. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσωμεν praeferit, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id-

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopat. c. 1, δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκπεκώφωσαι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossēma videtur. GUYET. Optime. Eiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρεῖ ἢ κουρά) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod I. prae fixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi verbum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopat. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ σιρημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στήγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγᾶν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἄπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro αὐ δεῖ leg. ἂ δεῖ, & pro τὰ l. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐνθύμια legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὸς Ἑρμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τέλαγτα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, & si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, etiamsi quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crassio modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικά) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίω) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *ὠρείω*. SOLAN. Οὐρίω rescripti, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrum. Supra 1 Ver. Hist. c. 5, *οὐρίω ἀνέμω* &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula *ei*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) **Os* leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρινα) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Pac. 144, licet metri causa detracto iota, *ἐν Πειραιεῖ*. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub init. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιεῖ legendum, ut Ἰσθμοῦ καὶ Πυθοῖ c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 f. καὶ Πειραιεῖ βαδισοῦμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθαι) Sic supra Quom. Hist. c. 32, Tox. 22 &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maïtt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. *subsidentes*. An *ἐπιστάντες*; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησόμενους — ἀμῆτας δύνασθαι τοῖν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30, & Men. c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνοδίας τελευτήν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo *Ἐνοδίας*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῶς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζῆς γὰρ, ὃ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciph. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες... ἐς τὸν κόλπον πτύνειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Το ἐπιρρέον) Subaudi κύμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquæ tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπικλη.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumat. De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρέσω) Conf. Philop. c. 24 f. REITZ.

ead. l. 7. Εἰ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavisimum: nam εἰ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν υμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat υμέτερα vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti conscensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κιβωρῶδον) Amphion hic est, cuius historiam habes Ἐν. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. *Εν. Δ. IX*, & Philostr. in Herode p. 551, de statuis Isthmi ab eo positis, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφίνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquabit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσίόδου) Iuber Hesiodus *Εργ. 405*, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον forl. legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοὶ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λιθοῖ, sine Ἰσθμοῖ. In Fl. Ἰσθμοὶ quidem, sed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adiicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mss. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Eleuthènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdis non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Forſan εὐνυδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ— tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐνυδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημοκράτης) Demonstratum innuere videt.

tur Herodis inimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559.. (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκει κελύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἐλαιον) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto discescat, curaturum, sibi ut in promptu sint fassamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avide vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescunt. Et ob id inter genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit ὁ πᾶν Reinseus L. III Var. Lectt. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi νεὸ quoque pro νεὸς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρτις, ταῶς, ἀλεκτρον, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῦς quoque in σῦς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. l. 3. Ἀποφρέτω) Sic Verus fecitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διονικός) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπῆργεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διατομαὶ) Attici testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritum distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

scdis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομαμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεᾶν ἀπομάξης, subaudi χοίνικα. GUYET. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶσθα οὖν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῶ- βαλῆν, πάντα οἷχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλούτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poeta, nemo fabularum archirectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, quam tenui de filo omnes hae divitiae pendent. Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλούτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλούτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud i intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίνε; ὅτι, ὃ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὃ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἐτι) Ἄρτι legendum viderur. GUYET. Immo si ἐτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἐτι. At si pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis & ἤδη coniicere, quod di- stantes ἰδί pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elfner. Obs. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέλαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Κοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo insolentior editori I. visa est, adeoque χοίρικα reposuit. SOLAN.

ibid. Της εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίους) Quingenta millia pro quinque m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρχων) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκριθεὶς, ἄρχων ἀριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοιως) In omnibus scriptum est ὅμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Asini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικόν) *A la Persane*. GUYET. Sic eis τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4, eis τὸ σχῆμα τινός, vel eis ζῆλον τινός ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περιπαγῶν — τῷ χεῖρι) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Briffon. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ira manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affecutus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐὼλος) Mirum fane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: *Dufoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que*

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag. 182. l. 13. ὦ Ἀδείμαντε) In Mf. Reg. 2954. ὦ Σάμιππε unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἄλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forte iam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN.

Pag. 183. l. 4. Τὰ ὄπλα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 7. Κερχραιῖς) Sic edd. Κερχραιῖς emendat Solan. vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κερχραιῖς sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgaram scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κερχρεῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. lenfio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσσωμεν, l. διαπεράσσωμεν, l. διαπλεύσσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι θυσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἀρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, capitis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem facile relictis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente captis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἀρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, utramque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam. Si enim ὀρεινὴ non est παράλιος, non potest ferri ora: & cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpres. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δέ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Elfn. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom.

II. Θ, 110, Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abreisch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἰκοσίη) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρειν, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil sautem, propter nexum cum προαστεῖον. REITZ.

ead. l. 14. Κατέλαξε) Κατέλαξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγῳ vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde lexicula mutatione legere κατέλαξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΕΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγογῆς) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγογραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγογραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγογραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγογραμμένης pro ἀνατετραμμένης. Columella, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

Pag. 187. l. 9. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φαγεῖσθαι τὴν γνῶμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. Ἀν παραφρορεῖς τὴν γνῶμην; οὐδὲν ὑγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud serenam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πᾶρα τὸ φανείσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellips. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνείτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Ἀναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GESN.

ead. l. 10. Αἶ ἂν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conicio tamen αἶ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpres cum ἐξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἔκπορος, ἐκπρόσθετος &c. In L. Schol. & Fl. ἐξστ—

Lucian. Vol. VIII.

K k

In O vero & reliquis ἐκστ— neque Graece, neque vetere, cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. Ταινία λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. Νεὸς) Νεὸ plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 λαγὼ pro λαγῶς. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεὸ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνας, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. Ἐπὶ πλείστον) Glossema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγὴν) Mutationem dederunt. Redde *decessum*. GUYET.

ead. l. 6. καὶ ὅπως) Subaudi δρα, σκόπει, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat superstitio, ut anulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & Φιλοφ. SOLAN.

Pag. 193. l. 13. Μηδέν) In L. ἴσως μηδέν. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδέν οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ &c. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, sic etiam usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. εἶναι) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. § 16, τὸν δὲ τίνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε. Confer & de Calumn. cap. 16 ac 20, & Pseudol. c. 6, ubi ὄν, οὖσα, & εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ὑπὲρ τὸν Τάκτιον) His utitur Iac. Elfner. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δείσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia?* SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δείσει με ταῦτα ἔχοντα) Conf. μηδὲν δέη ad Rhet. Praec. c. 18 f. Et οὐδὲν δείσει

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δαήμενος, commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέησι τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aeque dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δαῖ & δαΐσαι quoque interdum cum accusativo personae consttui, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec habentem*. Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit, δαῖ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἔν δαῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέησι. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοι — δέησι & δαῖ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lys. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἀκείνοις δέησιν χιλιῶν πέν. Quod si quis igitur hic legat, μοι ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separarim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρύψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθιμῆρον ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι reperendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Ms. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῇ. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἦν) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιθήμενόν σε παύσει μωραίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, qui obduktus te a stultitia cohibeat. Interim probo Micyllum, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 5. Κέρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπιληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epiet. idem

adiectiv. affert Elsn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2, 15; significare cum Hefych. ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) Ἀν δέκα σταδ. Bene monuit I. I. Wettstenius.

ead. l. 16. Ὑπνήμειον) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἷχεται) Hom. II. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omisum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέλσαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agriculturalum, dictum, quod in areis hac die convivium perionabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter exposui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fece- rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ᾧ στυγεροῦσι διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commora- rentur, adspirationem requirat, & apud Nostrium Dial. Mer. VII aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. ἀλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἄλως, ab area horrei. Tunc ubi venerabatur Cererem Ἀλωάδα, de qua Theocr. in Thalysis, quae sunt iidem Halos, v. 155. Βωμῶ παρ' Δάμα- τρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciph.) aliquoties huius festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγᾶσιν αὐτὴν) Sic Aristoph. in fine Pacis, Τρυγῆσωμεν αὐτὴν, τρυγῆσωμεν αὐτὴν. L. BOS. Galli- ce plumer. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἷχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδὲν — δέησει) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλονήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λοχείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, & post συνεκάθευδες vocolas duas interferuit, quas ideo uncinulis inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Adde hic Alciphr. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι, ibique Bergl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Stephanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖθον poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. Ain', quae-so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορήζωμεν) Idem proverbium ap. Aristaeenet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμικῶ) Duo Athenis fuisse Ceramica, docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubissent, idem, cum Academia de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἰ τίνα εὐροίμι — γραῦν) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam animum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὃ Προμηθεῦ, ταῦτα. GRONOV.

Pag. 213. l. 1. Ὅ, τι χρησίμη) Ira distinge ex praecepto Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superlativo tristissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμὴ ἔτι) Vide notam nostram ad Mισθ. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Forſan ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic Fl. uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris Δύον. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. L. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μαμμημένου. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiecit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλὰ αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, *enixe, ut apud sese maneret, orante.* SOLAN.

ead. l. 8. Μίσθρον) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἀρτόν, καὶ τὸ Δύον) Casp. Barthius putat legendum esse θαῖον, & sulphur capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) Per Cererem. Hefych. ἐν κουροτρόφῳ ὑφ' ἑτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Hefych. Ἑταιρίστριας, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. Πότες) Πότες δ, *compositio: ποτὶς πομπενος, rosabilis: ποτὸν, τὸ, πῶμα potus.* GUYET. Πότεν — συγκροτούσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: *commovebat valgiter labra* BOURD.

Pag. 217. l. 1. Μαστοὺς ἐθλίβον) Plaut. Pseud. *Teneris lactellis molles morsuunculae Papillarum horridularum oppressuunculae.* Ovid. 1 Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi.* BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδανε) Plaut. loc. cit. BOURD. .

ead. l. 4. Τὴν μὲν πηνύκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοίᾳ καὶ προσφυῆς· καὶ ἐν χρεὶ ὥσθι αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδράδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένῃ) Auditoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumberebat similis & aequiparanda athletae alicui vehementer virili & robusto, & cute ad vivum detonsa.* Deceptrus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφύς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demit comam adscititiā, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. BOS.

ibid. Πνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iun-ge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πνήκην, la perruque. GUYET. Ut Iunt. πνήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πνήκη hoc sensu; sed & πνήκην infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμοία) Ἡ πνήκη scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Mf. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρῆσιον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia furripuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me expectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβρον interpreta-tur, & ὕψασμα ἐξ αἰγίων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλα-νὴς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo gene-re vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi so-litas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas le-pidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηνήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les. contes du veilleri. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἠφαί-στια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme nar-rantur, nam (ut notum est) Ἠφαίστος saepe pro igne su-mitur: & erant Ἠφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem affidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἠφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & no-bis impertiaris! PALM. Vide, an festum noiet. SOLAN. Marg. Parisinae: Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria

derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τα ἑφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἑφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἑφέστια, & intelligere domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae. ἑφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eisdem lares, penates &c. habeat, notum. GESN.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσμαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) θῦσαι μὲν τῇ Παρδίμῳ δέησαι λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὁ, quod necessario sic murandum fuit. SOLAN. Ὁ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνομ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὡς praecedat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον Ἀ μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum est μαννάριον. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς γάννας, γάννη, γάννις. Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τοῦτων ἀδελφὴν. Νάννη μητρὸς ἀδελφῇ. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη δὲ ἄννις κυρίως matrem notare videtur, & γάννας patrem, ut & γάννος, unde Italicum Nonno. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀποστροφὴ) Ex utraque Ven. Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σούραν) Σούρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρόκην κατάγουσα) Lanam trahens, unde tractum τολύπη. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μῶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα scribingendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἡ Δαφνίς vult formari, uti ἡ δαφνίς, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in is esse oxytona, ut Θρυαλλίς, Θαίς, Βακχίς. Vid. Alciph. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit parvi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψει) Μεταπέμψει fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβάνουμένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδέν) Apoliopesis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastæa, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptum orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλὰ. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. Guyet. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, *spe minus*, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Ms. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ εὖν κάλλος.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρναι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανία τετέμιστο ἐν κήποις. αἶψα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζῶου συνεταστικὸν (συνουσιαστικὸν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφρον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδέστειρα δὲ ἦδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφέρειν, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀπεσφ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eikh. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις &c. ἡκατέρα post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδοτειραν) An *Aphroditen*? GUYET. Immo *Cererem*. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi *Δησκάς, Δάνοι*. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Ms. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὀμνύουσιν, νῦν τὸ Σιῶ. BOURD. *Cererem* & *Proserpinam* intelligi, idque mulierum, non virorum, iusiurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὲν τὸ θεῶν, non, per *Cererem* & *Proserpinam*, Chorus mulierum ap. Aristoph. in *Thesm.* v. 725. REITZ.

ibid. ταῖν θεαῖν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. *Spanhem.* Ego mallem *Κωλιάδος*. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra *Conviv.* c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi *δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ*. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deest in Ms. BOURD.

ead. l. 2. Ποισάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam — dependere, dederat Micyll.* Sed non abit inde *Gefn.* Neque video, quin ἔδεῖτο hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam reddideris*, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὅθινος γὰρ) Subaudi οὖς δέδωκας, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deest in Ms. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδων) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciphr. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Ms. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον διαφανέστατον ἕρασμα ὃ περιεβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινίς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσίεσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀχαρνεύς) Ἀχαρνεύς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀκαρρᾶνια adspirare scribendum Ἀχαρνᾶνια; minime. Nam Ἀκαρρᾶνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεύς voluit hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναῖ dicto, unde certe Ἀχαρνεύς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compiler Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur lenius legendum esse ἀπεμύχθισας: cum μυχθίζω sit apud Hesychium, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διψιδ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatum explosarumque patium aliquem reicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρ.) Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαιρᾶν ὡς ἄργον ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκτηται. Sic ad oram Ms. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Hesych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ead. l. 14. Λαῖός μοι) De hoc proverb. Erasmi. BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀκαρρᾶνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνέῖ) Ἀποπνέτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Ms. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσεις, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφρόνι ιέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut supr. (Dial. VI.) Ἀν μαννάριον est a μάω, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάρμα. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἶσι) In Mf. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περιέχειρεν) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; persuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes.* Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. Fl. quidem πείθονται habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαίδεκάτης, σῆμαι, ἢ ἔλαττον οὔσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαίδεκάτης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μου esse in Fl. additum erat in marg. Ald. Falso; nam Fl. Ἦρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μου Δημόφ. Cui μου iterato subiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιόδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri poreft, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. ἅπαντα ἐποίησιν) De irritō conatu; ut apud Martialem, omnia cum fecit. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kuft. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elsn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. τῶν πολέμων) Coniiceret forte πολεμίων; ut sit, *nunc quid ab hostibus reportassit spoliūrum*. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολεμίων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατεία) Huius cognominis Pausanias; qui ultra trīginta alia passim assert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γὰρ Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Παρμένωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Iensius sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὄντα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὴδ' ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδίμνον τ' ἀργύριον ἀπομαστρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsitan πάντων est natum. Neque mihi quiscquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὄλων tum potius dixisset. Sed de praesentii rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρθένων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλυομαι) Idem, quod ἀσπασαί. Leg. Aristaeon. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τοὺς Θῆρας) Subaudi ἄγες, aut quid simile, an ᾧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπίχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλῃ intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ᾧδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾧδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. Fl. novam personam non inducit. P. & S. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Διμοίρης) Sic Chronof. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: διμοίρης a διμοίρια, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλὴ μοίρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφῳ, a τίβῳ, τίβῳ. Tibur Argeo positum colono. GUYET. Τίβιος) Sic Fl. optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἥδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἔστι autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: εἰ οὐ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἥδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae palaestra converterat, haec glossa Micylli addita: alias porticu, παιδικὴ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαίστρα legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 13. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισσευμένα) Ms. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὠραῖσιν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυδῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὀλος) Forfan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Ient. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciph. I, 13, pag. 54, ὅλος εἰμι τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἰ τοῦ ἀστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, saturrare, ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ *saturare* placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percussio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέκισται) In margine Ms. Cod. *κέκισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετράχθαι*. BOURD.

ibid. Νεβρίδες) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῶ) Intra urbem. V. Meurf. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Infinitia videntur & inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ἔλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά & εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου . . . καὶ (sc. εἰσὶν nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὡς ἔχρην &c. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Παρδάλει ἔοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφείσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σφοδρὴν) *Capularem senem*. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπτῃ) Ex eo Aristaen. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphūs amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακὼν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223, καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς ἔπεσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoenix. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nonnemo mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος*. Idque ex Hom. Il. Δ. 123, probari putat, ubi *μαζῶ πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut Il. Θ. 121, ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Ac Δ. 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζοὺς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. *ἔπλη* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *ἔπλη* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζοὺς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στερῶν ἡρέμα ποκυπτοντες ἢ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζοὺς — ἐκλινεν*. Rursus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam fugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἐσπασε μαζόν*. Item in Dian. 214, de Nympha, — *καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρῆφαινετο μαζός*. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiam amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστους* de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino *Ἐρωτ. c. 41. SOLAN.*

ead. l. 15. Ἔστι τις Σῆδς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. l. 10. Λίθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὅττες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid stas lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκης) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτογκτος) Sic sola *I. ed.* optime. Reliquae *ἔγχοτος. V. 2.* quae *I.* fere *κατὰ πόδα* sequitur, venustatem Lucian. Vol. VIII.

huius scripturae non affecuta, neglexit. Lege ἄλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλίον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλῖος ἤρασσετο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλῖος vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ εὐρών) Mallem οὐχ εὐρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Ἐν χρω̄ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, carui eam rasisse. Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρω̄ κεκαρμένοι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πνήκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πνήκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεῖναι) Τὸ δεῖνόν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. l. 2. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐθεὶς) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin & οὐθεὶς hic servem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Palar. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάριση) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatius gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Ms. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σάρισσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σπίσση* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδειροτόμησα) Ita scribendum cum *B. 2.* & *S.* ut apud Hesiod. *ἔργ.* non ut in plerisque scribitur *ἀπεδειροτόμησα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δὺο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54;* ac I. Elfner. ad *Div. Marc. XV, 38,* qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κεϊμένους) Laudatus modo Elfn. ad *Evang. Luc. XXIII, 53, τοὺς κεϊμένους* interdum simpliciter de *mortuis* dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550,* *Eur. Rhéf. 670,* & *Hesiod. II, pag. 66.* Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Δημιάδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2.* SOLAN.

ead. l. 13. Φορεῦ) Mallem *φορεύς*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. ὁπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φορεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευς* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὁπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φορεῦ* vocativus sit ab substantivo *φορεύς*, & *ὁπόσον* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπόςων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευς* tum simul legas: nam etsi vocativus *φορεῦ* cum *ἀριστῆ* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἑβρώσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιβυὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum.* Hor. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult Hesych. De his *Cic. I de Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰφικράτους πολλὰν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδειγμένου.* Dicuntur hi calcei etiam *ἰφικρατίδες*. BOURD. Hesych. *Σικυῶνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ἑλλεία.* *Cic. L. I de Or. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles.* MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὲ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοί) Spatium vacuum *l.* hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. & interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφῶναι τεταριχουμέναι δειρμένα καλάμφ, ἢ ὕεια τεμάχῃ τεταριχουμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχουμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Βίκος· στάμνος ὅτα ἔχον. MENAG.

ead. l. 7. Τυρόν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρόν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθνιος τυρός celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen reperatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γυθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. Menag. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθνος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθνου. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραβλάσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἀρχῶ τοῦ δεξιοῦ) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Z. τρ. cap. 49; sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.* BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plur. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philops. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν darivi casus sit, cui πρὸς adiunctum significare *apud, ad*, nihil opus erit

Exemplis docere. Non spernerem πρὸς, sed non ita necessarium ducere, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. τὸ ἀνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυθιακὸν vult etiam Almelov. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἐγήμεν) Lege ἔτη μὲν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκώρων) Sic libri omnes nostri, uti & Ἄλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διοσκώροι aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἄλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκώρων) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκώρων, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσκώρων, Navig. c. 9; Διοσκώροις, pro Merced. c. 1 &c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. Ἐπεισπαισας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπαισὼν, ab aliis rursus ἐπεισπείσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡ Κοχλὶ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristateneti; nam Aristatenetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. Ὑπέρεκον τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψήλαφον, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότερ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lapificatione, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱσθόν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Qui sit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὐλῖος) Ἡ αὐλῖος dicitur, vel ἡ αὐλῖος δύρα. Το αὐλῖος non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim π.ors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est.

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ. *ibid.* Ἐπιστάσαν) Ab ἐπιστάω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπιστάσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπιστάσαν legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπιστάσαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αἰ, η & ε, inter dictantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκταίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκτέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum, *castra attigit*. Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπιστάσαν dabimus pro vulg. ἐπιστέπεν, cum εἰσπαιώ & ἐπισπαιώ aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρειαπείειν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuius apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum notari *civem Megarensē*, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαρά, qui sic dictam putat urbem *propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας*. Sic sane mutatione nil opus.

eod. l. 6. Ἐκθέρου) *Faceffe hinc, abi in malam rem*. Vid. Bergl. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσθέρπεται, *abi ad — in mal. partem*. Conf. Nostrium supra Asin. cap. 56. REITZ.

eod. l. 14. τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορά ἢν τοῖς στρατιώταις διένειμον· περίνειμον τὴν σύνταξιν, Gallis, *Je vous paye-rai à la monstre*. BOURD.

Pag. 271. l. 3. Ψόφοι) Alciph. II, 3, pag. 236, *συμβιῶν Πτολεμαίων καὶ Σατράπαις καὶ τοιοῦτοις ψόφοις*, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsān hic ψόφος praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφοι relatum ad οὗτοι, ut ipsi Thrasones dicantur ψόφοι esse, veluti & apud Alciph. de personis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius insignem λιμαδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino defuit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαιδευτον cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21, ubi haec leguntur: Περεγρίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ &c. Ubi interpretes, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fata eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εις τὸν Περὲργίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ.* Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic afferenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Helleponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diff. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. term. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in Reginonis Chronico, testatur Vindingius p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque *eo tantum sine & consilio traducendum suscepisse Peregrinum*, ut *Christianos eodem argumento traduceret*, qui *ad martyrium sponte ruere videbantur*, & qui *de martyrum suorum*, Polycarpi praesertim, *fortitudine gloriabantur & triumphabant*. Hunc *Peregrinum* non minus, quam Simonem Magum, Apollonium Tyanensem, Satanae artibus fuscitatum, qui invidiam Christianis faceret &c. Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GESN.

eud. l. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse *πραγματεῖαν* hanc. In Mss. tamen *λόγος* dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos *λόγους* vocat: lib. V, *ὡς δὲ διηλῶται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita & lib. VI, *Hecaraeum* citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum

est: Ἐταῦθα παρῆναι ἀκούει ὅτι Περὲργρινου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκόπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pieratem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περὲργρινος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, Proteus haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα θεατὴν feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονὸς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμπρικοῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν ἔρποντ' ἄνθρωποι, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδάες πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυνός, ut & Lucianus in libello de Salutatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phlasiū, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἀπαντα — γινόμενος) Diceret traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN:
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Em-
 pedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis
 nem & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; ve-
 rum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros
 τραγωδοῦσι illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantis-
 simi philosophi & poëtae, testimonium facile tutantur, cum
 praelertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso
 diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit,
 eum e curru prolapsum crus sibi perfregisse, contra quoque
 ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres
 Aetnae, & crepidarum altera? γυργάβος λίθων. De Pytha-
 gora quot praestigias ubique legas? de Aristorele autem &
 Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam
 possit, nisi ab otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὀψιμα-
 ρὲς prodatur. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 10. Κρατήρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχώρας.
 FABER.

Par 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem
 respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verti *dementiam* & *stoliditatem*,
 quam *arrogantiam*. Ita ἐν νεκρικοῖς (D. XX, cap. 4) dixit,
 κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pseudomanti,
 (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μαστὸς τὴν ῥῖνα. FABER. Quid
 proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid va-
 leat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX,
 c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde
 Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν pro-
 nuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c.
 21, ἐπαυσεὺς αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa
 Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato ha-
 bitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευὴ) Corrig. δράματος.
 Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus sceni-
 cis, ducta utitur; quippe subiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα,
 & μοχ, ἐτραγωδεῖ ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ
 γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, & sub fi-
 nem libelli (c. 37) αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὃ καλὲ Κρόνιε,
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Itaque adeo non est, quod
 quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. Δράμα

tes) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est πράγματος. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεί. Sic inferius pag. 741, ἀπῆλιν ὁψόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. Illorum gymnasium illeclus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῆ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur μαρικὸν ὄσον. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἀξία μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σοφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρομάματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὅτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνῇ ξυνειρόντων. Quo loco vacula haec ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralaticium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐδέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine haecenus intellectus est, possem emendare: — conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — conferunt sermones inter sese de arete. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. Σὺ δὲ γνωρίσις) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, *ὡς ἐλέγτο*, additque, *quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris*. Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. "Ω γῆ καὶ ἥλιος) Ridet Lucianus τὸν ὀγκρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρὸς Ἡράκλειος) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, iequae veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactitabant. FABER.

ibid. Δεόντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τέλαιντα) Ἐπιτραγοῦσι Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, XV talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντακαίδεκα τέλαιντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διί. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui fati fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulto ita inscriptum fuit, *Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαρύνης κατὰ τὰ πατρία Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτισας κείται*. COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — *οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφότεροι*. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. Paft. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciph. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nemp̃, ut scenae serviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nifuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; *εύροια λόγων* apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, expriment; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: *ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γυλοῖως*. Et pag. 43, *ἐγὼ δ' ἄφεις αὐτὸν διαῤῥήγνυμενον, ego relinquens illum, qui se vociferatione tumpebat*. Adde, quod *ἐξαντλέω* semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπαλώμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τό δ' ἐξηντληκέαι, priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alcest. v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖν αὐν. Quomodo exhaustire dolorem, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota *Amst.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse *ἐξαντλοῦντες*, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in *ἐξαντλέω* est posita. At *ἐξαντλέω* & *ἐπαντλέω* sunt diversissima: illud est *exhaustio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, *ἐς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν*, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορῆσαι μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusus, fundo non continente. Male quoque cul-

patur hic interpret, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, cum verba funderet. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synesio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone *fundere*, cum Plauto *funditare verba* interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, verba *fundere*, copiose de re quarpium dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus dampnari debuerit. In Iove Tragædo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Τιμοκλῆς *vulgaria* haec & *quotidiana*, alia *super alia*, omnia *refutata* neutiquam *difficilia*, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci & καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἢ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὥτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βέρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου μηδέν σε δεῖν εἰργασμένου, (male in Salmuriensi hic εἰργασμένον excusum) Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuli iniuriam, effudisti. Paulo ante pro eo dixerat κατασκεδάσαι ait enim illic, Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξέληλυθας, εὐ ἰσθί, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβοῦμενος, ὑφ' ὧν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτων, ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, vomuero, certo scias, videor mihi mox infania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti. Sic in Eunuchō cap. 2, ὅλας ἀμάζας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων, integra convitiōrum plaustra invicem in se effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν idque congruens est cum verbo sequenti προσσωρεύσειν, *accumulaturum esse*, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναῖδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σιωπέα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paraf. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο) Nota duriores metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὁρφανούς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφῆσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad
quae Elfner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos ὀρφος di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo
velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις) Metaphora a sacris ducta:
non poterat χαριέστερον hic nosse. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰδομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει·
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰδομένοις. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπὶ. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera mi-
nus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νειῶθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est:
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νειῶθεν ἐκ κραδῖος — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Demo-
crito & Heraclito: lamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;
flebat contrarius alter? FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυ-
κλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canonā
artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua-
dam. Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione
(c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανό-
να ἥδη ἐπιδείξιν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 14. Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehensoꝝ in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῤαφανίσιν

ἡλαυνον κατὰ τὰς ἐδρας. Hesych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi aspersioem Scholiast. Aristophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miserum, malique fuit, Quem attrahis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac προκτὸς) *Percurrent raphanique mugilesq̃ue.* Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum, τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέτραρ τε τιλβῇ; Οὕτω γάρ, αἶτ οὗτος &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pore, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πεισδοίς σοι, τέτραρ τε τιλβῇ; FABER.

ead. l. 15. Τρισχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τρισχιλίων δραχμῶν. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπεὶ δὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι, ubi interpretes simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμάς, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, septingentus & quinquaginta drachmas: & ex Asini loco manifestiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἰκοσιν Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt quinque & viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ τετρακτῶν γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt talentis & decem nummum millibus. GRON.

Par. 278. l. 1. Ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox ἀρμοστῆς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem defierat usus eius magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, Proconsul a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. XIII existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὃ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλεον) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικὸν

usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum αἰε ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστῆς, & sexcenta alia. FABER.

ead. l. 2. Πηλός) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es.* BOURD.

ead. l. 8. ἄλλαν ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαυνέσθαι. FABER.

ead. l. 9. Θανύμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαδε) Athenagoras Apologia. MARCII Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invisos, & odio humani generis novissima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exitiabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰερῶσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptius etiam alibi tribuit, B. πρ. c. 14, Φιλοφ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpres harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 12. Παῖδας αὐτοὺς ἀπέφησε) Ita Xenophon in lulentissima illa de Agesilao rege oratione, *παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ*. FABER.

ibid. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Postiores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novī Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco *Διασάρχης* dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non

fatis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *διακός* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero ab simile non est. *Συναγωγὸς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. II, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

ibid. Τῶν βιβλῶν) Hinc discce, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & *ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, &, ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς δὲν αὐτ. ἐκ. ἡγούντο) Ultima vox ex Mf. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδιηγούντο*, corrupte. Geuina esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio cum & coniectura mirum quantum sefellit. SOLAN.

ibid. Ἐκείνοι ἐδιηγούντο) Restitue ad fidem Mf. R. *ἡγούντο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 6. Προστάτην ἐπέγραψεν) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προσώτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

minam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάταις* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, *τῆς Ἐκκλησίας προστάταις*, dicuntur. SOLAN.

ibid. *τὸν μέγαν γοῦν*) Istaec vocula *γοῦν*, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ*, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περειγρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περειγρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius existet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Quis factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* suffecere *ἐγκώμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula *γοῦν*, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula *γοῦν*. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio fastitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis *γοῦν* usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (*Ἰου. c. 1, ἀλ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi passim.*) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infir: τότε δὴ καὶ συλληθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitione piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ira hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si Christiani deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποι. τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μιμησάμενοι τῶν δεσμίῳ, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet I. Elsn. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίουν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Alin.

cap. 48. *Κινεῖν παιδευτὴν, magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. Γραῖδια, χήρας τινὰς) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audiri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitiones excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exhibeant? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inferuerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. Δείπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapfiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, & post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. *Δείπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quam quod primi Christiani *ἀγάπας* vocitabant: *coenas sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, *καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο*, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *epularum* occasione, in *comestationes* mox, quæ carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primiævi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insinulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arfacium Sacerdotem Galatiæ, αἰσχροὺν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταίτιος, τρεφουσὶ δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris taliebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitarum videmus; tantoque praestantius, quanto quæ hi de immortalitate animæ, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quæ ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) Postea enim Pre-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *Σειότερος*. FABER.

ibid. *Καὶνὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum credit, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confesoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido pater ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βονθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πῦρ ποιοῦσι παραμυθεῖσαι Μεσσηνίου &c.* praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀμύχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, exitium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut *sapere videatur, coelum ipsum*, ut ait ille, *vituperat*. SOLAN.

ead. l. 6. *Γίννται, δημόσιον*) Commate haec distinxit SOLAN. quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφειδούσιν πάντων*) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt*. Id *παιδαρίων ἕνεκα* monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post *γὰρ* addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. *Πρόσθετον αὐτῇ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο*) Corru-

ptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, πεποιήκασι γὰρ &c. Cum haec scripserissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: verrit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποιήσατο. GUYET. 'Εποιήσατο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praefereunt, ἐποιήσατο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεποιήκασι γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum infectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extoruit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vindig. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. 'Εκόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόσθαι) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. 'Εκόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviores philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtrahuri; verum reperi etiam, qui se morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nritur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. *Ἐπειτα*) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatores* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosē* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legislatores agnoscere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos fancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, infititii essent: Christus autem huius dogmaris verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρός, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod tories apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse allulerit ad aliquod Pseudo - Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παράβαντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub neicio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod *ut maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum confpicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, aliique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. Κοινὰ ἡγούνται) Ersi verti potest, eo significatu accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγούνται. vana & futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commemoraverim, ita usurpant κοινός. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in dissertatiuncula asserui, quam *de stilo novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, alius eiusdem argumenti

affuere dignatus est Iac. Rhenferdius in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandara le-ctorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram de-sideret, in pauca conferam, quae fufius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis allequor: ni-hil enim huic loco voce κοινὸς convenientius. Miffo nam-que priore illo accusationis capite, ad posterius se iam ac-cingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mu-tuo pro fratribus habere. *ΙΔΕΙΝ*, inquit iam, *omnia con-temnunt*, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia *COMMUNIA habent* vel *ducunt*, (ut inter fratres de-cet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae tem-poribus debitum, & ab infensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eo-rum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44, *omnia habuisse communia* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, & reapse inter suos compro-bavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in fequiores id mox par-tem infectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus homini-bus facilibus, largis, & simplicibus.* Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam re-pertus, qui vocem κοινὸς hoc in loco de *impuritate* contende-ret intelligendam. Quo quid absurdius aut inficitius excogi-tari possit, non video. In G. tamen Paforis Codice, qui for-te ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura*. Huius discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, ni-mis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de il-la Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emen-datione in κοινὰ, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πλεον.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. Aët. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα: sed ut Graeci dicunt αὐ πάλιν, & βάσκ' ἰθὶ &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγανὼν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγγανὼν τεβήξει: quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Vertere: frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰππεῦσι quoque tribus ante aët. V versibus: — ἐγγανεῖται τῇ πόλει, — urbem illuserit; ubi Schol. ἐμβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἐγγανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. Quippe qui, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat*. Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγγανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, & hic ἐπιχαίνων scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mισθ. cap. 14, ἀπεισί σοι πλατὺ ἐγγανὼν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Euseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Mf. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκείαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκείαν) Ex MC

Reg. G. In impressis enim omnibus erat οίκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Παριανῶν πόλις) Στέφανος Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἔθνικόν Πάριος, ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Helleponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἑκῶμα δὲ ἦδ' η) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χροῦ κουρίας diserte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui statim additur ἐν γενεῖφ βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur Ἑκῶμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse Ἑκῶμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. 516, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut conicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. l. 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi fecerunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elfner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, φάναι — ἰατροῦς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφ' ὧς τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Iuliani & Luciani testimoniis apparere, tradit L. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δεσποτοῦμενος) Ut Nyrp. c. 14, & N. A. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι βιούντας leg. ἀφθόνοισι. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἶπν. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείτους (ὧφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendeabantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & sceleratum hominemprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. ὧφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ededit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυτα, aut αἷμα, aut πνικτόν quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, alique, ab εἰδωλόθυτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαλλέβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ευρύμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίσμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὕψεως δαιμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλίνης ὕψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis allequor; non enim sordes tantum notant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἑκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non videretur cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὲ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in M. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὲ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας εἶναι παραδεδόνθαι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κομίστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium seditus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus divertium. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Papin. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diff. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θανματοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρῶτατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime convenient; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρῶτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον) I. e. induentem, suscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pug. 285. l. 3. Ἀπηνόια) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset *περινοία*. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis*. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. *τὴν πόλιν*) Romanam rempubl. fortasse. Nam *τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος*, *urbis praefectus*. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium* &c. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαυνεῖν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλυνε τῷ Μουσωνίῳ &c. *hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac re adaequabat Musonios, Dionas* &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, *Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν*. FABER.

ibid. κατὰ τοῦτο) Ταῦτ' scribing. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. *eadem*, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coetaneus. Vid. infra Νερ. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίονι) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exsulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρα) Herodem Atticum designat. Adi omni-

no Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Δεῖ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἡμερῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιῶσι θαυμαστὸν, εἰ δὲ ἑτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μεγα, inquit, ἡ θαυμαστὸν ποιούσιν, εἰ ἐν ἑτῇ πεντέ μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χράνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταετήρα ἑορτήν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τὸ. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκλήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῇς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torrebis se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in solitudine potius, &

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) *Hoc modo*, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, *& en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps*. Sensus est: Cremari debuisse Peregrinum, non sponte & ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χανόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsitan scripserit *ταχύτερος*, vide *Δραπ. c. 22*. Nam *ὀξύς* quidem usurpant *de tempore*, *ὀξύς* vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nep. cap. 5. Sed & quid *ὀξεία* ἡδονή sibi velit *Ἔρωτ. c. 25*, memento. SOLAN. Non opus erit *ὠκύτερος* emendare; quandoquidem *ὀξύς* celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, *ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς*. Notter *Amor. c. 25*, *ὀξεία γὰρ ἡδονὴ παραπτάσσει φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαισμένῃ*. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κίνεσι nobis obvia. At forsitan quia & dolor *ὀξύς* *acutus* Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo *ὠκύς* hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον) Itidem olim apud Deum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam *ἱερὸς* dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάσαι) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τις ἐνδοξὸς γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτικεν αὐτῷ) Adeo *inexpiabili* amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili* amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verte: *Tantus ei gloriae amor*

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contentum & aerumnum, & id genus metus non horrere disceritis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: *Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παμμίαρον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiusmodi praeciptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fiet, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterrii. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiusmodi magistro? &c.* Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contumenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. καυσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Et si κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. Το πρῶγμα) τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξαισθ' Ἄν δέξαισθ'; placet. GUYET Δέξαισθ' ἂν) Εὐξαισθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξαισθ', ego B. 2. secutus δέξαισθς reititui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξαισθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξαισθ' s. εὐξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mss. intercedit. Sed cum δεχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo φοῦλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπionti) In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut aiunt, profecto.* Pessime. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi aiunt.* Praeterea proficiscenti, non pro-

scdo; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπρίοντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανσδαιμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige συκίων. GUYET. Συκίων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vesp. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰδίων γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, & quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμίνους, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σεῖκας, & Suidas in καπνός: inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδίων γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνων) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνόμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθὰ περ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον κἀόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucasi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur. Consule ibi Davif. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davifii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνους γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνους γὰρ αὐτὸν. Interpolator non viderat, interpretemque corruerat, a quo hic locus ita fuerat conversus, illis enim praeceptorem suum assimilare contendit. FABER.

ibid. Ἐαυτὸν ἡξίου). Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελοφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκλυψάμενος, οὐκ ἐκινῆθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, sequens operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed cum servans habitum, quo decubuerat &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίοντας, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis habitum servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vidisset. Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse, quam patiuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut aiunt, pravo sane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisset. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem huius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert. Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recognoscanti. GRON.*

ead. l. 17 φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσωσι, ut supra, legend. videtur. Τὴ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

Pag. 291. l. 1. Εἰτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. videtur est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐκτρέφαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέφοντες. FABER. Ἐκτρέφατες) I. e. immutantes. An ἐκτρέφαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέφαντες, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέφαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἔμπρη

σὼν οὐ τεθνήσκει, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπνέουσα αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvī, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταπνέουσα satifacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat numquid, ut in interrogandi formulis solet, vel pro quin valere possit, i. e. non desperabat, quin exsilire possit.* Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέουσα αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) Non a spe non refiliturum ipsum & semiuslum. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem narum-neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiuslus quoque (aut, quin vel semiuslus) ex igne sit refiliturus.* Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνέουσα. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνέουσα αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit refiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνέουσα. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνέουσα, reponendum μεταπνέουσα. Nam in sententia verbi μεταβάλλουσα idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνέουσα) Δὴ ἀναπνέουσα. GUYET. Μὴ ἀναπνέουσα) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. Misd. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλῃ ταυτὸν συμβαίη. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλουσα) Mutatum iri. Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare sententiam.* De re praesenti loquitur: iam enim tergiverfabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. ἢ μὴν) Lege ἡμῖν. GUYET. Nihil muto: nam disiunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lubitu scribas modo ἢ μὴν, modo iunctim ἡμῖν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὁξύτονος quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo *אמן* derivant, exemplaque *τοῦ ἡμῶν*, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I, 57, *Ἡμῶν καὶ νόος ἐσσι*, recte edd. licet Seber. *ἡμῶν* indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάσει) Sic plerique impressi. *H. & P. ἀποθάσει* prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius: hoc enim loco *ἀναδύναι* est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. H: *ἀλλ' οὐτως ἐτι εἶχε ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι ἅψα λᾶν ἐς ὅμιλον*. — Ita in Odyss. *ἅπλωσ' μή τις μοι ἀναδύη*. — Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἰσῷ εἶναι τῷ ἀναποδίσαι, εἰτουν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hefychius autem vertit *μεταβουλεύειν*, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corrumpit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum iam illi est a proposito regredi*. Eat itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνόντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

1 az. 292. l. 4. Παλαιούς δὴ) Το γέλοιον est in hac particula δὴ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed *εἰρωνισκῶς*. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτεφύλακα) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βαμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) *Et aureas sibi erectum iri*, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, *χρυσοῦς* esse casus quarti, quod *εὐθείας* est. *Sperat Peregrinus, fore ut aureus stet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. *δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωνα*, *Senatus populoque placuit aureum Timonem statuere*, id est, auream Timoni statuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fecimus*. Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmoream*. Qui autem *χρυσοῦν* legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciani faceria est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὄνματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. Καντηρίων autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inuistam hederæ folii figuram statuunt a Prolemaeo Iudæis. Quæ de re vide nostram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatuque talis herotis sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmitiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio si non eversa, certe concussa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solemne. Vide Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a calidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quæ quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis æquam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitionis homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux, quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quæ fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ο Βάκας) Huius χρησµαλόγου meminit aliquoties Aristophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἰππείῃσιν. Scholiastes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese transtulit. Eiusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυναλώπεκας) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER.

Pag. 294. l. 9. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν, inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆς ζῆρας ὁδίας. Huius loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν πίνοντά περ ἑμτης, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. FABER. HOMER. II. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror sane, rem huiusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub eius persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202. 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς &c. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Iensf. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τουτὶ μὲν οὖν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse Fabrum; sed τοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum & vulgatum probum est, quod recte contendit Iensius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὀπισθόδομος) Credibile est, fuisse magnum ali-quod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est

Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum ὁπισθοδρομος & προαὸς opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προαοῖς καὶ τοῖς ὁπισθοδρομοῖς τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἐκκερυφοί. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βούς τὸν ὁπισθοδρομὸν ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces & Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus *praecones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praeconum certamen*? Verum quidem est, ἀγὼν significare non *certamen* tantum, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Polluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δῶγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto *non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος*, sed *κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιάς*. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἕλληνας δίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ, τὸ μετὰ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἕλαιοι. Nemo non vider, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse *κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιάς*. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendii suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ κηρύκτος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuerat. Iulius Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπίᾳσι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδισκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἡγωνίστατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκα, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτῶ Πυθική καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαῖφ κήρυκι τῶδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ

Δέξαι ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ὅς τρις ἐκηρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα

Οὐδ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continuae Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam imago Pythica:

Hyblaei praekonis hanc Archiae Eulei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, & inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγῶν προσετέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, tubicinum & praeconum certamen aliis certaminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epistolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀναδείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex sola coniectura interpretatus sum, expecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ haec habet: σιγνησοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κήρυξ. Unde conieci, praecones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

tavit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonaste, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἀναγώνιον τῶν κηρύκων πίδα, λέγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλοῦ ταμίας, καίρως δὲ καλεῖ μὴκέτι μέλλειν; GRON. Ὅπισθε δόμον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianei principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τίπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδείγματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nostrium Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τίπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσούτον ἐπήκουσα) Tunc magnum hoc audiui, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἀκρὸν. Neque enim hoc loco τοσούτο magnum hoc significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, & καὶ ταῦτα εἶπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπαγγέλλεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσούτου δεησθμεθα &c. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videtis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσούτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corruptit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσούτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. χρυσῷ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ἔσακόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres Homeri, quem inereditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἔξαερωθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προσέσθαι τῷ πυρὶ) *Nec cum in ignem mitterent.* Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permituros unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδωγμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Mf. R. δεδωγμένα, πάντῃ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὀχρίαν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Mf. Bibl. Reg. Ὀχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur.* Ποιῇ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐριννυί. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iunio-rem autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) *Noctu praemonuit.* Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νυκτός: sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud Cicero-rem est, & apud Varronem & Livium, *prodixit* seu *praedixit diem.* Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei destina- vit.* FABER.

ead. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπινάτης καλός.

μενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βομοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ δεῖσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pifam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pifae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπίνα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Obfop. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec reperit illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde aridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147, atque alibi passim, de segete densa, & βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, *gramina ac frutes profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum *densae* potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significato dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δὰς non aliud significare, quam *fax*. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat*. PALM. An δὰδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille Patranus, interp. Stephanus, seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρέως, at Πατρωὺς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔσθῃ ἐν ὀδῷ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαίμονιον, quod dederunt οἱ ὅ, ψ. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρώοι καὶ πατρώοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεῖς καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὦ παῖρτα γῆ θεοῖτ' ἐγχεῖροι Δέξασθέ μ' εὐτυχούντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὦ πατρῶν δόμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισχέσθην) Περισχέθην α περιέχομαι, ut ἐσχέσθην ab ἐχομαι, sine litera serpentina in medio ulitatus, quam ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχήθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. l. 8. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpretes; sed nil tale. Ubi enim, quaeso, odor ille malus in ἀποπνίγεςθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάνας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpretes, quid sit ἀποπνίγεςθαι ἐπ' ἀνδρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, & (quis interp. indigentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uxor seu tibi candidos &c. Aristophanes κέρομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδῶ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλήθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεςθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profitetur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicar, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicar, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνιγείς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπίωμεν φ. ὃ μ. i. e. post haec, his peractis. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppediret libri. Ἀποπνιγείς autem sine effectu recte intelligitur, pro paene suffocatus sum, ut in fab Aesop. 41, μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἀπεπνίγето, max addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά μὲ — ἐσώσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρις ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ εἴσασκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tit. Facio. Ad do Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Ad fustes venerunt, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, irruerunt, involarunt &c. Estque Attica syncope ab αἰσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ Ἐξηξατὴν οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ, Exsiluerunt e templo dracones duo. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex l. & Fabr. Nam est ab αἰσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πύραν αἰξάντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, ad fustes concursus est, omnino defendi potest, & venire ad manus tela, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκω & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nonnumquam notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἰσσω, quam ἦκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Mf. cum alii quodque ἦσαν ab ἡμῶν haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτους γὰρ ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. ἦξαν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἦξαν inveniret, ἦξαν restituit ab αἰσσω quod in *I.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud Nostrum ipsum *Δικ.* cap. 6, ἐπὶ τὴν πύραν αἰξαντες & *Nep.* c. 3; quin *Δρακ.* 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, οἷος. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti, ut ἐξέχ' ὃ φίλ' ἥλιος. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἔαδεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paulo alia, & ἀσπάζεσθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutarve, insolentior videtur; tamen προσανίσχον αἰσωque hic incommodum videtur ac προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minis Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogia προσαναπίντω & similia obvia. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίοντα) Gratum, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χαρίεις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fuse ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus est, πῶς δεῖ ιστορίαν συγγράφειν, ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετρίωτέρως γε ὁ ιδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι καὶ δυνατομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ιδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata scriberet, ei Archidamus, τί δὲ ποτε, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ καὶ καλοῦ ποιητῆς καλεῖσθαι ἐπιθυμοῖς; Ubi iterum videre est, καλὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἱατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *literatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores & gratiosos*, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. *χαρίστατοι τῶν πολιτῶν*, atque alibi non semel. REITZ.

ead. l. 2. Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πρᾶχθέντα διηγούμενη) *Eugum*, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponerebam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane & diserte interpres: *illi rem omnem nude & simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* FABER.

ead. l. 3. Βλάκας) Hos Dial. Alex. f. Pseudom. vocabat *παχέις*. BOURD.

ead. l. 7. Γὰρ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat Christianis: nec causā, cur nomini parceret a se contemnitissimo. Quid erat porro vulgarius, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur *canis* instar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? f. gratis conficta, f. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἐλισπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γυν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνόν, novaeque apotheosi magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὃ Δάματρε Doricum, τῷ, ὃ Δήμετρε, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praeſtat apponere : Ἀθηναῖοι δὲ προελεγμένοι τοῦ, ὦ Δῆμητερ, κοῖνου ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1 περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος sed non vacat transcribere. FABER.

Rug. 302. l. 2. Ἑπταφώνω στοᾶ) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἠχούς Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς Ἠχούς ἢ φωνῇ ἐπὶ τὰς καὶ ἐπὶ πλέον ἐστὶ ἀποδίδεται p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιῶσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἐμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) Quem ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facerissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριεστατος scriptor, sc. dum Peregrini mortem fatuus quibuldam & κεχνηόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδεῖσθαι inter cetera autem evolasse vulturem & rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auricularum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperferam &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶντων, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi conicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶν τὰ dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebeuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τὸν ἀνθρώπων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλαπτικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελαῖν etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλας ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnus ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἄπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad νεκροφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἑπηκόφ Σειῶ, p. 73. Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτίως (Τρώας) Νέρυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὅς ἀπὲρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδρίας τοῦ Πρωτίως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπεσταλμένοι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκρογγέλους καὶ νεκροδόρμους, quos cum θεοδόρμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de θεοδόρμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παρααινέσεις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuius ea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινὰ ἐπὶ τούτων προσβεντὰς) Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Ms. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercefferint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκον. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνηματεύματα; tum praeterea ipsius vira nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: *Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore.* FABER.

ead. l. 14. Γρόφου καταβύτης καὶ κῦμα παμμέγες ἐγείραντες) Caligine oborta & fluitum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γρόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeſo fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγες ἐγείραντες; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γρόφος) deducit a γέφος. Plerisque omnibus dici videtur δρόφος, quasi παρὰ τὸ δρῶσι τὰ νεφῶ. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῷ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimis, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prostermitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, ἢ victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φρόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἑλλείψει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est Nεαρὸ Graecorhomaicum. GUYEF. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forsan καὶ γὰρ. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? *ceterum ego neque ipse ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Ob-
sopoeus, *ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies con-*
spexi. GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si au-
ctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca
construccionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19,
ἐπειδὴν ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γένονται; item Philop. cap. 22,
Παρασίτ. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de
Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi par-
ticulam, periculosum est; verum & infra Tragopod. v. 313,
Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβω Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. Il. E,
150, Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐκρίνατ' ὄνειρους, ubi οὐκ ad
ἐκρίνατε pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiast. atque Eu-
stathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, *quibus*
non, *ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia,*
sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, inter-
pretatus est somnia. Eoque minus, cum & in Dial. Meretr.
XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ
ἑώραν τὸ ἄσθμα ἐν· ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam
non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmat.
Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap.
8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. Τῷ δα·τύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημοκριτος) Huius loci venusta-
tem corrumpit interpolator. Quid tibi, inquit, *videtur facturus*
fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisset. Inter-
pres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius?
Quid tibi, inquit, *facturus fuisse videtur Democritus, si horum*
spectator contigisses? numquid pro dignitate virum derisset? Sen-
sus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent'
tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρω-
πίσκου deriturum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi
tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset
emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut dice-
ret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσούτον γέλωτα) Quod de
risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti
scripserat Iuvenalis: *Mirandum est, unde ille oculis sufficerit*
humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianeum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stilum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

cad. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B. 1.* quae Ἀπόλλωνος, Ζηὸς &c. Latina adscivi ex *P.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων) Corrige *ὀπτομένων.* Est enim ab ὀπτάω, *assu.* Recte id observatum in *Epist. Saturnalib. c. 23,* καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In *Necyomant. cap. 14,* οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. IENS. Ὀπτομένων recte scribitur in *fol. V. 2.* ut *Men. c. 14,* Ἰστ. *B. c. 29, Kron. c. 23 & 35.* In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

cad. l. 8. Τὴν κηλῖδα) *Fœditatem.* GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

cad. l. 12. Ἡ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendum vel puer videat, etsi *Mf. fileret,* ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσόν. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσόν) *Απ' ἐμπεσόντ' εἰς;* &c. GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Iov. Conf. c. 7 f.* οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. *Gall. cap. 26,* ἐμοὶ — ἀμάξαι ἐχτεμόντα. *Ibid. c. 4,* ἡσβηκῆναι φαγόντα. *Rhet. Praec. cap. 1,* ὡς ἀμαχον εἶναι, scil. *se.* Et *Evang. D. Marc. IX, 47,* δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρὸς. *Herodian. L. II, c. 8 f.* (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφροῖτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθῆσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusc. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνη τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Ἀπὸ ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434; nec non p. 963, *ἐτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριτοι γένησθαι*. At in his Polybii, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri diceretur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lect. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbante Gesnero ad Philoparr. nam non modo κακοῦργοί τινες improbarat Iensius, per se, sed εἶναι pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c. Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi φησὶ κατανοῦσαι — Κρονίονα Ἀστράπτων &c. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philoparr. c. 4, ἀλλ' ὑποβεβρηγμένος καθεδεῖσθαι. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, εἶναι δεῖναι χαρισάμενος, id iam nihil probat; nam χαρισάμενος ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, δὲ αἰσχύνῃ λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον — δεῖρατα ἐκφέρειν. Et Xenoph. p. 458, οἶοντα δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀντὶ τῶν ἁγίων, ubi & Elsner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, πρὸς τὸ ἀγαθὸ φαίνεσθαι & ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππίας μὲν ἄξειν, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, καὶ τότε μέντοι προσυκρινήσας — πρήσσειν, pro προσυκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν cum tamen ἀπὸσχάσαντα — ἀφαιρέειν ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

Π, c. 4, p. 104, οἷος γὰρ ὄκνος — ὡς ῥηϊδίως χυθὲν ἐρρῶσθαι, pro χυθίτα· in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ὥσθιν δεῖν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. εἶν δὲ οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον· ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Ἥλατο) Adspirare ἤλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspireretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vett. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντεϊλάμενος ἐπιμελεῖσθαι) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant & sanant. Auſtor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διόνικος ἐπιμελεῖτο· de quo paulo ante dixerat, ἀπεσαμένον τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἰασίς ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἰασίς ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· & v. 22, ἔσται δὲ ἰασίς ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις. L. BOS.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. REITZ.

Pag. 311. l. 7. Ἠῖξα) Sic V. 2. nisi quod iota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὀρμήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet Iens. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργῶ prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰργάζεσθαι in 2or. dicendum foret. REITZ. Iensii emendationem firmat Mf. R. 3011.

ead. l. 12. τῷ ζυγῷ) Αἰρεῖν ζυγὸν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Eltner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & verissima haec philosophiae historia est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in mundo. GUYET. Conf. supra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Gesn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciph. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πῦρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer supra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχραιῖς) Quenam ista gens? Quid si Arachosios reponas? SOLAN. Νυσσαῖς coniciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipse sedentis habitus atque situs, ut κατάκλις supra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipsam sedem, s. id, in quo fedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαυτῇ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχιδάμωνα ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, ὅστις ποταμ. Ostendit ibi Waffius, synonymon esse καθέδρα ἐτιμονίης, ἐπισχέσεως, ἑδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἦτε πρὸς τῷ Καπτωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ὀπισθόδομον) Ne cui forte Scholiastae auctoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce Athenarum opisthodomio, sed de postico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, & qui agere cum multitudo vellent, ad superiorem de morte Peregrini libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίας) Quinam ibi philosophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρος τῆς ἀκροῦς) Non vidit Scholiastes, de opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταίρους καὶ μαθητὰς) Honestiores discipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Eltner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖροι, ἐφ' ᾧ πάρει; sed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Ephesius ille Heraclitus est, Abderitanus Democritus, quem & Milesium quidam tradidere. V. Diog. Laert. In Scholiis impressis perturbatissima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. 'Εξ 'Αβδ'ήρων) Hic omīssum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic 'Αβδ'ηρέην, cuius Scholium est ἐξ 'Αβδ'ήρων. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. 'Αν. οἱ δέ) Sic forte legendum: ἢ σκιάν ἐνίο-
τε ἰδόντες, ὥντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vett. GUYET.
Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. Οἱ δέ
enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδῳ interservit. Vid. Asin.
cap. 30 sub init. ὁ δέ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28, δε
δέον — κατατοξεύσαι, ὁ δέ τὴν μήρινθον ἐτέμν. Herodian. II,
c. 8 f. (Νιγρος) ἡμέλει τοῖς τε ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον
ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δέ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδί-
δου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. 'Ὀφελον) 'Ὀφελον Th. Mag. Nosterque ὡς
ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentis-
sime, prima corrupta, sive potestate interiectionis, sive aug-
mento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia re
vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὄφελον etiam
scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόν-
των, ἀ μή ποτ' ὄφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare
in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. 'Εκείναι στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τεχναι δέ γλίσχραι) I. e. tenues, iciunae, ege-
nae. GUYET.

ead. l. 12. 'Αγκύραν ἰσράν) Proverb. de quo in Iove Tragi-
oedo. BOURD.

ead. l. 15. 'Αμαθίαν) Vid. supra 'Ρητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοὺς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra 'Αναβ. c. 32, ubi
eandem fabulam tangit, uti & 'Αποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. 'Εθέλης) Praeunte Mf. Regio 3011. ita
emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοισ. Sic
mox ante ἦν — ζήτῃς.

ead. l. 16. 'Εμπέπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. 'Ρα-
διουργός haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blan-
kardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S.
erat pro vulgato ἢ restitutum. Οἶον, quod sequitur, ex Fl.
est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem
omnes, excepta Fl. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. λιχνίαν) Sic scribi satius est, quam quod in
omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀεθόνως) Sic iam emendare iusserat ad Παρ. c. 16 T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀεθόνως. SOLAN. Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀεθόνως ἦν. REITZ. Ἀεθόνως Mf. Reg. 3011. teste cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. l. 2. Τὸ μὲν αὐτὸ ἐς τὰ στήματα ἐστρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesve apud hunc (ut Κρον. c. 7) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνος τι δόγμα) Plat. Πολ. V. pag. 459 E. SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Γναθωνίδην — Στρουβίαν) Insignium assentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυσίον μὲν &c.) Μίμνησις. GUYET.

Pag. 322. l. 3. Οὐκ ἔβολους — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῖδός ὄντες οὐκ ἀέλους, ἀλλ' ἀοράς τε καὶ λίσβοντας αἰτήσιν. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermot. c. 9. Sed conf. ad Icarom. c. 4, ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V, c. 20, πλούτους μεγάλους ἡθροισαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλησίειν) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτεῖν, vel pro τοσούτων, legendum τὴν ταύν. SOLAN. Πλουτήσεις legend. videtur. Guyet. Parum abest, quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνοικίας) Vicos. GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) Homer. Od. B, 94. SOLAN.

Pag. 323. l. 1. Ὅπως γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκωρεῖ αὐθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσούτα. Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam & παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Ὑποπεπταμένοι) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπτάμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531, ubi πεπταμένους πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεσχημένους, & saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πᾶν καλοῦς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimontium, & an-

rea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κερύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κερύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auſt. c. 26, & Gron. ad Diss. cum Hef. c. 8. Infra Con. viv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστίων ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probavit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. l. 2. Κτήσαντας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ τίνα γυναῖκα ἐν χρῶ κακαμένην εἰς τὸ Λακ.) Expofuit hunc locum Meurfus Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurf. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo & virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Et. d. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικὸν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Εἶος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, εἰς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπεταὶ γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπεταὶ γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, & ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπεταὶ, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaereret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἰσορᾷ δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellis ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contentim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a κτήρει vel κτήματι nomen habeat. (Substituimus habendi nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, Ctesiam, Ctesonem, Ctesiclem, Ctesibium, Ctesippum, Philoetum, Polyetum, Eustemonam, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. 5 pr. s. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diff. 5 ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit coniecere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere veller Lucianus. Hunc forte posterius miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἰσεσθὲ δὴ (non δὲ) inquit: *Statim scietis, καθεύετε*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strosque esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puro ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὃ κηρύττεις: sed reductur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, personam ἈΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum puramus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἐρκῆς, EP. coaluisse possunt cum literis ει, a quibus incipit εἰσεσθε: ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρίαν) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ

ead. l. 4. Λοιδόρον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοιδόρον subiungendum videtur. Interpretes ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύτῳ. Aliiter, qui fit, ut μοχ Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ

νοῶ· legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, & inter ν, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in Basf. Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττεις) Etsi ὁ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὄν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κανθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκόμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χερῶν κουρίας dicitur, & quae illic annotata sunt. Hic vero, ut supra Περ. c. 15, κομῶν cum iisdem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adular. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntian- dum fortasse: ἐκεῖνος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός; talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, & sic omittae, ut paulo ante ἐρ. ante εἰ. GESN. Basf. 4. sic: ἈΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὡς φησιν, αὕτη.

ibid. Ἄπαντας ἀνευρήσομεν) Ἀν ἅπαντας ἀν εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Συνέσι γὰρ ὡς φησιν αὕτη) Ἀν Συνέσι, i. e. simul sunt? Locus obicurus, nec integer videtur. Sed insititia & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20, ἢ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδῶν) B. 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac Fl. & aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, vid. supra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ὑβὶς ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, eiecto ὑμῖν, adiecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου) Iliad. I, 312. Od. E, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cetera sunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ eiiciendum, ut versus stet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψωδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχὴς. GUYET. Immo ὑπόδικας, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. A, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰν) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hom. B, 202, legitur Οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post κολοιῶν suffuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantil-lat, Homericus. Nempe introducit Lucianus ῥαψωδοῦντα, & convicia HomERICA meditantem Fugitivum Cynicum, quasi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 4. Πρόσθε κύων, ὀπισθε δὲ λέων, μέσθ δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθε κύων, ὀπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. IENS. Depravate antea in omnibus prae-ter *P.* legebatur ὀπισθε pro ὀπιθεν, & μέση. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. *Θ.* 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὀπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δειδὼν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθουμένοιο. SOLAN. Homer. *Il. Z.* 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὀπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophus Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 6. Τρίτου κυνὸς) Ἀν τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβερου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

ead. l. 7. ΤΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΤΥΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τοιγαροῦν — μιὰρὸς ὄν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμη-τα scripserat, ad quod alludebat κρεμήσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππιον eum vocavit. PALM. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finivisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑποσάβρων) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinquetur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias perditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. *Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἶς*) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro *τριφάλης, πτος*, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. *Τριφάλης*, inquam, non *τριφάλλης*, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: siue capitis, aut conii adeo in galea, noīo. em tribuas themati, ut propius ad *τρικάρανον* accedat; siue cum *phallo* cognatum putes, qui etiam *φάλης* est. Sic Schol. Aristoph. *Lystr.* 772, itemque Eustath. ad *Od. A.* pag. 50, 52, *τὸν φαλητᾶ* interpretantur *αἰδοῖον ἄνδρος*. Quo sensu *Τριφάλητα* accepit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Vatso Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) *περὶ ἀρρενότητος*. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in *Priap.* pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, *Τριφάλλης*, s. *Τριφάλης* potius, non est *τῶν κωμικῶν εἶς*. Superest, ut aut intelligamus *τῶν κωμικῶν λόγων εἰς λόγος*, aut pro *εἰς* legamus *ἐστὶ*, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. *ΗΡΑΚ.*) Nomen Herculis reposui pro *Δραπ.* quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. *Τὸν Ληκυθίωνα*) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum *τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. β. τ. δ. τὸν Λ. δὲ αὐτὸς ἀ. τ. ἰ. τ. δ.* &c. nec opus est, ut Myropnus nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per *καὶ τοῦτον* intelligetur. SOLAN.

ead. l. 15. *Καὶ τοῦτον*) *Τὸν Κάνθαρον*. GUYET.

ibid. *Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς*) Attigi hanc poenam supra ad *Mort. Peregr.* c. 9, ex *Interp. Aristoph. ad Nubes*. Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32, *καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθε*. BOURD.

ead. l. 16. *Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα*) *Παρατιλλόμενος τὸν πρωκτὸν* admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur *προσέτι & εἶτα*, quibus τὰ πρῶτα bene responderet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicor, scriptum fuisse τὸν πρωτόν. De παρατίλλομαι dictum est ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. l. 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.
